*
* •

ASHLEY POSTON

GEEKERELLA

CENUŞĂREASA LA CONVENŢIA SF

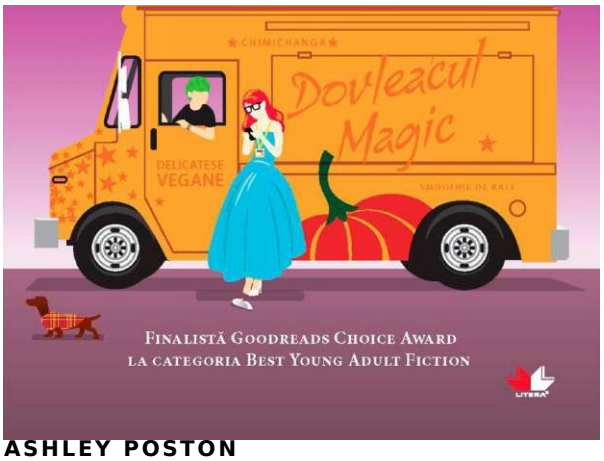

ASHLEY POSTON

GEEKERELLA

CENUŞĂREASA LA CONVENŢIA SF

*
* •
• • • ASHLEY POSTON

GEEKERELLA

CENUŞĂREASA LA CONVENŢIA SF

PRIMAPARTE

PRIVEȘTE STELELE!

ELLE PARIÉN

ELLE PARIÉN

ELLE PARTEN

ELLE PARIÉ
NELLE

PARTEA A DOUA TINTESTE-LE!

PARIÉN

ELLE

PARIÉN

ELLE

PARIÉN

ELLE PARIÉN
ELL

EPARIÉN

ELLE PARIÉN

ELLE PARIÉN

ELLE PARIÉN
ELLE PARIÉN ELL

EPARIÉN

ELLE

PARIÉN

ELLE

PARTEA A TRELA APRINPE-LE!

ELLE

PARIÉN

ELL
EELLE
PARIÉN
ELLE
PARIÉN
ELLE
PARIÉN
ELLE
PARIÉ
NELLE ELLE
PARIÉN
ELLE
PARIÉN
ELLE
PARIÉN
ELLE
PARIÉN
ELLE
ELL

F*OPT LTJNI MAI TÂRZIU *STARFIELD APRINDE

STELELE

de Danie lle Wittimer
PUBLICAT INIŢIAL PE REBELGUNNER.COM
Mulţumir
¡E L L A
asa la convenţia SF
SHLEY POSTON

4 £

r*Geekerella* Ashley Poston

Copyright text © 2017 Ashley Poston Toate drepturile

rezervate

Ediție publicată pentru prima dată în limba engleză de Quirk Books, Philadelphia, Pennsylvania
Drepturile de publicare au fost negociate prin agenţia literară Livia Stoia.

Editura Litera

O.P. 53, C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România tel: 021 319 63

90; 031 425 16 19; 0752 548 372 e-mail: comenzi@litera.ro

www.litera.ro

Geekerella. Cenuşăreasa la convenţia SF Ashley Poston

Copyright © 2019 Grup Media Litera pentru versiunea în

limba română Toate drepturile rezervate
Traducere din limba engleză: Bianca Paulevici

Editor: Vidraşcu şi fiii Redactor: Sînziana Cotoară Corector:

Emilia Achim Copertă: Andreea Apostol Tehnoredactare şi

prepress: Bogdan Coscaru

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României POSTON,

ASHLEY
Geekerella. Cenuşăreasa la convenţia SF trad.: Bianca Paulevici - Bucureşti: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-3821-2 ISBN EPUB 978-606-33-6287-3

I.

Paulevici, Bianca (trad.) 821.11

1Pentru frăţie: La cât mai multe aventuri grozave!

PRIMAPARTE

PRIVEŞTE STELELE!

„Se povesteşte, din vremea când Nebuloasa Neagră înghiţea toate lumile
în întuneric, despre o scânteie unică ce strălucea mai tare ca o stea şi care le-a dat oamenilor speranţă într-o vreme în care îşi pierduseră orice nădejde. Este povestea navei spaţiale Prospero, iar acesta este ultimul ei zbor.
Priveşte stelele! Ţinteşte-le! Aprinde-le!"
— Starfield, episodul 54, monologul final

ELLE

Maştera atacă din nou.

Bilete de tombolă, cupoane de reduceri şi lozuri din reviste zac peste tot pe masa din bucătărie. Mama mea vitregă stă pe unul dintre scaunele de lemn care scârţâie rău de tot, cu

spatele ţeapăn, decupând cu grijă încă un cupon. Părul vopsit blond îi e prins în creştet, perfect cârlionţat. E rujată cu o nuanţă sângerie. Poartă o bluza albă imaculată şi o fustă-creion închisă la culoare, proaspăt călcată. Probabil are o întâlnire cu o potenţială clientă.
- Hai, drăguţă, dă-i bătaie! Trebuie să te mişti mai cu viaţă în dimineaţa asta! îmi spune ea, pocnind din degete ca să mă zorească.
îmi târşâi picioarele spre aragaz şi deschid cutia cu cafea. Tare şi ieftină, mirosul cu care am crescut. Cu atât mai bine, dat fiind că nici nu ne permitem cafea mai scumpă. Bineînţeles, asta n-o împiedică pe maşteră să-şi comande în fiecare zi un ceai Maşala dublu cu lapte de soia şi fără frişcă, pe care îl plăteşte cu unul dintre zecile de cârduri de credit pe care le are.
Catherine, mama mea vitregă, se întinde după o altă revistă pe care să o decupeze.
- Fără carbohidraţi azi. Mă simt balonată şi am o întâlnire cu un cuplu în după-amiaza asta. Planuri măreţe de nuntă. Tipa e debutantă, dacă îţi vine să crezi!
O debutantă în Charleston? Normal că îmi vine să cred. Aici eşti ori debutantă, ori fiică a Confederaţiei, ori fiică de politician, din familia Thornhill, Fishburne, VanNoy sauPickney, ori din alte familii vechi din Charleston. Dar nici că-mi pasă.
Pun două măsuri de cafea în aparat, plus încă una, să fie. Pare genul de zi în care o să am nevoie de trei măsuri de cafea. Poate că, dacă primesc mai multă cofeină de dimineaţă, mama mea vitregă şi gemenele vor ieşi pe uşă înainte de ora 09.00. Nu cer prea mult, nu-i aşa?
Ceasul cuptorului cu microunde arată ora 08.24. Dacă gemenele nu încep să se mişte repede, voi fi chiar la limită. Fac o rugăciune scurtă către Stăpânul Luminii, sau Q, sau

oricine-i dispus să mă asculte: „Te rog, fa ca, măcar o dată, maică-mea vitregă şi gemenele să plece de-acasă la timp!" Azi, la emisiunea Hello, America, la ora 09.00, Starfield[1] va scrie istorie şi nu am de gând să ratez momentul. Nu vreau să-l ratez! în sfârşit, după ani de întârzieri, schimbări de regizori şi de actori, filmul chiar va apărea. Un remake, dar calul de dar nu se caută la dinţi. Iar azi vor face mult aşteptatul anunţ despre platforma oficială a filmului. Actorii din rolurile principale, povestea... Totul! Din cauza lui Catherine şi a gemenelor am ratat maratoanele Starfield şi redifuzările de la miezul nopţii în cinematografe ale ultimului episod, dar emisiunea n-am de gând s-o ratez!

- \for să se căsătorească sub magnoliile de la Boone Hali Plantation, continuă Catherine. Vezi, de când s-a-nsurat acolo Ryan Reynolds, locul e mereu rezervat.

Catherine este organizatoare de nunţi. Am văzut-o stând weekenduri întregi să coasă paiete pe feţe de masă şi făcând invitaţii la tipografia din centru. Am văzut cum planifică totul, până la materialul feţelor de masă şi culorile florilor din aranjamente, cum face ca fiecare nuntă să pară desprinsă de pe tărâmul unicornilor. Ai zice că face toate astea pentru că ea n-a avut o viaţă ca în poveşti, dar în realitate lucrurile stau cu totul altfel. Vrea ca nunţile pe care le organizează să apară în reviste gen V)gue şi InStyle, să fie postate la nesfârşit pe Instagram şi Pinterest. O face pentru recunoaştere şi a investit toţi banii din asigurarea de viaţă a tatei în afacerea ei. Ei bine, în afacerea ei şi în toate celelalte lucruri pe care le consideră „esenţiale" pentru a-şi păstra imaginea.

- Vreau să pară măcar că fac cumpărături la Tiffany's, spune ea, vorbind mai mult singură decât cu mine.

Mereu aceeaşi poveste. Cum cumpăra ea înainte de la Tiffany's. Cum participa ea la evenimente la Boone Hali Plantation. Cum a avut ea o

căsnicie fericită, cu două fiice minunate. Pe mine, fiica ei vitregă, nu mă pomeneşte niciodată.
Catherine termină de decupat cuponul şi oftează.
- Dar astea erau înainte. înainte ca tatăl tău să ne lase pe mine şi pe gemene aici, în casa asta îngrozitoare.
Poftim! De parcă ar fi vina mea că şi-a spart ea toate economiile. Sau de parcă ar fi vina tatei. Iau cana lui cu Starfield, singurul lucru de la el care a rămas în casă, şi îmi torn nişte cafea.
Afară, câinele vecinului începe să latre la un om în trening care aleargă. Locuim la periferia celebrului cartier istoric. Casa nu e nici suficient de veche ca să fie considerată o atracţie turistică, nici suficient de nouă ca să n- aibă nevoie de renovare. Nu că ne-am permite, oricum. La două străzi mai încolo, dai de Colegiul Charleston. Casa noastră a fost printre puţinele rămase în picioare după ce uraganul Hugo a măturat coasta Carolinei de Sud, înainte să mă nasc eu. Casa are cusururile ei, dar asta e valabil pentru toate lucrurile bune şi vechi. Am stat aici toată viaţa. Nu cunosc alt loc.
Iar Catherine o urăşte.
Cafeaua are o aromă intensă, de nuci. Iau o înghiţitură şi simt că mă topesc. E divină. Catherine îşi drege vocea, aşa că torn cafea şi în cana ei preferată, albă cu floricele roz. O bea cu două cuburi de zahăr, singura porţie de dulce pe care şi-o îngăduie în fiecare zi. Amestec uşor şi adaug trei cuburi de gheaţă.
O apucă fără să îşi ridice măcar privirea din revistă. Apoi, când câinele vecinului începe să urle prelung, o aşaza pe masă.
- Ai zice că câinii învaţă să tacă. Giorgio are şi-aşa destule pe cap şi fără urletele lui.
Lui Catherine îi place să lase impresia că se tutuieşte cu toată lumea, dar mai ales cu persoanele pe care le consideră importante. Domnul Ramirez, adică

Giorgio, este bancher, deci are mulţi bani, deci este influent la clubul sportiv, deci este o persoană importantă.
- Dacă nu tace curând, continuă ea rece şi detaşată, îl fac eu să tacă.
- îl cheamă Franco, îi amintesc eu. Şi nu-i place să fie legat.
- Ei bine, în viaţă trebuie să ne mai obişnuim şi cu dezamăgirile, răspunde ea şi mai ia o înghiţitură de cafea.
Buzele sângerii i se strâmbă şi îmi întinde cana.
- Prea amară. Mai încearcă!
Mă încrunt şi îi mai pun un cub de gheaţă, ca să o diluez. Ia cana şi gustă din nou. Probabil e îndeajuns de insipidă, fix cum îi place, pentru că o lasă pe masă lângă teancul de cupoane şi continuă să se uite peste rubrica de scandal din revistă.
- Ei? mă îmboldeşte ea.
Ezit, privind când la ea, când la cafeaua ei, întrebându-mă dacă am uitat cumva ceva. Fac asta de şapte ani, nu cred că mi-a scăpat ceva.
Afară, câinele urlă lamentabil. „Au."
Ridică din sprânceana subţire ca o dungă de creion.
- Cum să am parte de o dimineaţă calmă cu aşa un tărăboi? zice ea cu voce epuizată, atotcunoscătoare. Dacă Robin ar mai fi fost aici...
O privesc. Deschid gura. Dau să spun că şi mie mi-e dor de tata. Şi eu aş vrea să fie aici, dar ceva mă opreşte. Sau poate că mă opresc singură. Dau vina pe lipsa de cafea. O singură înghiţitură nu-ţi dă curajul acela instantaneu pe care-l ai de la o cană întreagă. în plus, nu vreau să o înfurii pe Catherine, ci să o alimentez cu cofeină, să o împac şi să o fac să iasă din casă.
întoarce pagina revistei şi apucă din nou foarfeca să taie un cupon pentru o haină de iarnă. Suntem în iunie. în Carolina de Sud.
Dar apoi îşi drege vocea şi îmi spune:

- Danielle, fa ceva şi închide-i gura potăii. -Dar...

- Acum, zice Catherine, facându-mi semn cu mâna să mă

grăbesc.

- Sigur, regină, mormăi eu în barbă.
Când Catherine lasă din mână cupoanele şi se apucă de citit un articol despre cea mai recentă apariţie a Jessicăi Stone pe covorul roşu, scot pe furiş din frigider bucăţile de friptură rămase de ieri de la cină şi ies grăbită pe uşa din spate. Sărmanul Franco stă în noroi lângă coteţul lui, dând din coadă în băltoacă. Mă priveşte prin şipca ruptă a gardului - un teckel maroniu plin de noroi, cu o zgardă roşie murdară. A plouat noaptea trecută şi coteţul i s-a inundat, aşa cum i-am zis domnului Ramirez, pardon, lui Giorgio, că se va întâmpla. Domnul Ramirez l-a adus pe Franco la câteva săptămâni după ce s-a căsătorit cu cea de-a doua fostă soţie a lui, mă gândesc că pe post de repetiţie generală înainte de a face un copil. Dar, de când a divorţat, cu câţiva ani în urmă, locuieşte, în mare, la serviciu, aşa că Franco este ca o idee nereuşită uitată, ceea ce coteţul inundat o dovedeşte cu vârf şi îndesat. Măcar bietul Frank poate pluti.
împing recipientul prin şipcă şi-l scarpin pe câine după urechi, umplându-mă de noroi pe vârfurile degetelor.
- Bravo! Bravo, căţel! După ce voi strânge suficienţi bani, vom pleca amândoi de aici. Ce zici de asta, copilotule? spun, iar el începe să dea entuziasmat din coadă în noroi. O să iau chiar şi ochelari de soare la fel pentru amândoi. O să ne facem de cap, ce mai!
Franco îşi scoate limba într-o parte în semn de încuviinţare. Poate că nici măcar nu se fac ochelari de soare pentru câini,

dar o vreme am avut imaginea în minte: eu şi Franco înghesuiţi într-o rablă, gonind pe singura autostradă care iese din oraş, cu ochelari de soare, bineînţeles, şi îndreptându-ne direct spre Los Angeles.
De când mă ştiu mi-am dorit să fac tot felul de lucruri. Să scriu. Am umplut caiete întregi de jurnal, am terminat fanficuri[2], am evadat de nenumărate ori în paginile vieţii altcuiva. Dacă tata avea dreptate, dacă aş putea face orice, dacă aş putea fi oricine, aş face un serial ca Starfield şi le-aş zice tuturor copiilor ciudaţi că nu sunt singurii. Şi, la sfârşitul anului viitor, care va fi ultimul an de liceu pentru mine, aşa voi face. Sau voi începe să fac. ***Yoi*** studia ca să devin scenaristă. ***Yoi*** scrie scenarii. Am deja un portofoliu, oarecum. Momentan, îmi satisfac nevoia de a scrie postând pe blogul meu, Rebelgunner, unde discut despre singurul lucru pe care îl ştiu bine: Starfield. Asta şi banii pe care îi pun deoparte lucrând la rulota cu mâncare vor fi biletul meu de plecare de aici. Cândva.
- Danielle! se aude ţipătul ascuţit al mamei mele vitrege pe fereastra de la bucătărie.
împing bucăţile de friptură pe sub gard, iar Franco se năpusteşte asupra castronului.
- Poate într-un alt univers, băiete, şoptesc eu. Pentru că, momentan, casa mea e aici.
Şi dacă aş vrea, locul ăsta e prea plin de amintiri ca să plec de-aici. Practic, tata mi-a lăsat mie casa, dar Catherine se ocupă de mine cât sunt încă minoră. Aşa că, până atunci...
-Danielle!
Până atunci, sunt prizonieră aici cu mama mea vitregă şi cele două fiice ale ei.
-Bine! Vin!
îl mai scarpin o dată pe Frank după urechi, îmi iau rămas-bun de la el, îmi propun să nu uit să mă întorc mai târziu după castron şi dau fuga spre bucătărie.

- Fetelor! strigă Catherine din nou, punându-şi o geantă Gucci pe umăr.
- Grăbiţi-vă, altfel veţi întârzia la lecţia cu domnul Craig! Fetelor? Fetelor! Sper că v-aţi trezit pân-acum, altfel jur că...
O aud urcând apăsat spre camera lor şi mă uit la ceas. 8.36. Nicio şansă să iasă din casă la timp. Doar dacă grăbesc eu lucrurile.
Pregătesc reticentă kale, căpşune şi lapte de migdale pentru smoothie-urile de dimineaţă ale gemenelor. Bineînţeles, Catherine şi-a lăsat revista deschisă pe bufet, aşa că Darien Freeman rânjeşte la mine. Zâmbesc dispreţuitor. Circulă zvonuri cum că o să joace înremake-ul Starfield, dar asta e aproape la fel de amuzant ca a spune că un mops pe skateboard va juca rolul lui Carmindor. Nu pui o vedetă de telenovele la conducerea întregii galaxii.
Bleah! Apăs butonul de la blender şi încerc să nu mă gândesc la asta.
Sus se aud bufnituri înăbuşite, în timp ce Catherine le dă jos pe gemene din pat. Aşa se întâmplă în fiecare dimineaţă, ca ceasul.
Vara, dimineţile mele se desfăşoară cam aşa: mă trezesc, beau cafea, o măsură în plus lunea. Catherine răsfoieşte ziarele de dimineaţă, decupând cupoane. Zăboveşte prea mult asupra poşetelor şi a rochiilor frumoase. Spune ceva pasiv-agresiv despre viaţa ei dinainte. îmi comandă să pregătesc micul dejun. în schimb, eu îi dau de mâncare lui Frank. Catherine urcă la etaj şi urlă la gemene pentru că „au uitat" să îşi pună alarma să sune. Refuz în continuare să pregătesc micul dejun. Zece minute mai târziu, gemenele se ceartă care să facă duş prima, iar Catherine îmi aminteşte că deocamdată e casa ei, Danielle, şi că, dacă nu vreau să o vândă şi să ne mutăm într-un apartament de lux - de parcă am lua vreodată atâţia bani pe ea -, aş face bine să pregătesc micul dejun. Aşa că le prepar în blender voma de Grinch pe care o beau ele,

gemenele îşi înşfacă paharele identice, iar Catherine le îmbrânceşte afară din casă spre ora de tenis.
Nici restul zilei nu decurge vreodată mult mai bine. întârzii cinci minute la serviciu, dar colega mea, Sage, fiica patroanei rulotei cu mâncare, e prea prinsă cu revistele ei de modă Harajuku ca să observe. Urmează apoi opt ore în Dovleacul Magic, împărţind prăjeli sănătoase din rulota cu mâncare funcţionarilor de la bancă îmbrăcaţi cu costume business strâmte şi mamelor care îşi duc copiii la antrenamente de fotbal în timp ce îşi ţin bebeluşii în braţe. După care îmi croiesc drum prin supermarket, înarmată cu cupoane care o fac pe casieră să îşi dea ochii peste cap când mă aşez la coadă (toată lumea urăşte cupoanele). Apoi din nou acasă pentru „cina în familie", pe care tot eu o pregătesc. Ascult comentariile răutăcioase ale gemenelor despre cum gătesc, după care îşi iau tălpăşiţa şi se duc sus ca să facă un filmuleţ pentru vlogul lor de frumuseţe, despre cum să-ţi faci ochi de pisică perfecţi sau ce nuanţe de fard de pleoape merg cel mai bine cu rujul roşu sau mai ştiu eu ce. Apoi spăl vasele, strâng resturile, mă mai duc o dată să văd ce face Franco şi apoi la culcare.
Mă rog, oarecum. După aceea mă uit la episoade în reluare din Starfield la televizorul cu tub al tatei din camera mea. Uneori scriu o postare pe blog despre episodul cu pricina, dacă mă simt inspirată. Verific toate site-urile de fani Stargunner ca să aflu noutăţile. Adorm cu vocea prinţului Federaţiei în urechi. „Priveşte stelele! Ţinteşte-le! Aprinde-le!" în dimineaţa următoare mă trezesc şi o iau de la capăt. Dar, de data asta, povestea ia o turnură neaşteptată: ajung la serviciu la timp. S-ar putea chiar ca Sage să vorbească cu mine. S-ar putea chiar ca gemenele să se poarte frumos. S-ar putea să pună cineva două bilete de avion spre Los Angeles în borcanul pentru bacşiş. S-ar putea să scriu ceva frumos

despre episodul 43, în loc să critic integritatea personajelor în timp ce colonia explodează. S-ar putea să-l visez pe tata. Blenderul urlă de parcă ar suferi îngrozitor. îl las să se odihnească şi agit smoothie-ul de kale, apoi îl torn în două pahare, privind agitată la ceasul de la cuptorul cu microunde: 08.41.
După ce împing micul dejun al gemenelor pe bufet, ca o angajată cu experienţă din alimentaţie publică ce sunt, scotocesc prin dulăpior după borcanul cu unt de arahide pe care l-am dosit de cu seara. îmi apăr untul de arahide cum îşi apără Smeagol, din Stăpânul Inelelor, inelul - al meu, nepreţuitul -, indiferent de dieta pe care o „urmăm". Zilele astea, Catherine ţine dieta paleo, dar luna trecută am mâncat doar raw vegan. înainte de asta, South Beach, ori să fi fost Atkins? Ceva cu bacon. Săptămâna viitoare va fi dieta fără grăsimi, sau fără sare, sau... ce-o mai pofti ea. Mă poate obliga să fac orice de mâncare amenințându-mă că altfel vinde casa - casa tatei.
Răzui ultimele rămăşiţe de unt de arahide de pe fundul borcanului, savurându-i gustul. Mă bucur de orice victorie, cât de mică.
La etaj, duşul se opreşte, iar ţevile scrâşnesc. în sfârşit. Gemenele nu se grăbesc chiar deloc în dimineaţa asta. De obicei, le place să meargă la tenis la club, pentru că prietenele lor sunt mereu acolo. E un loc bun să te-afişezi dacă eşti popular şi bogat. Cât despre mine, Catherine zice mereu, într-un mod deloc subtil, că singurul lucru pe care l-aş putea face eu la club ar fi să car crosele de golf ale cuiva. Arunc borcanul de unt de arahide la gunoi şi îmi verific telefonul ca o cărămidă indestructibilă pe care l-am „moştenit" după moartea tatei. O altă idee grozavă a maşterei, o altă modalitate de-a economisi banii pe care abia dacă-i avem: gemenele au avut voie să-şi cumpere telefoane noi, dar eu a trebuit să mă mulţumesc cu ce găseam prin casă. E

uriaş! Poţi efectiv să alungi o navă plină de reaveri[3] cu el, dar măcar arată ora.
08.43. Nu pot pleca şi ele mai repede? Măcar o dată. Măcar o dată să iasă din casă până-n 09.00.
Sunt sus, dar vocea nazală a lui Chloe se aude limpede ca un clopoţel.
- Dar, mamă, Darien Freeman va apărea la televizor în dimineaţa asta! Nu vreau să pierd emisiunea.
Mi se frânge inima. Dacă Chloe va pune stăpânire pe televizor, nu voi avea cum să mă uit la Hello, America.
- *Putem să întârziem câteva minute, spune şi Calliope.*
Cal îi ia mereu partea lui Chloe. Suntem de-o seamă, toate în ultimul an de liceu, dar ai zice că locuim pe planete diferite. Chloe şi Calliope sunt în echipa de tenis a liceului. Fac parte din comitete de organizare. Se ocupă de bal. Şi n-au nicio jenă să se folosească de popularitatea lor ca să le amintească tuturor la şcoală că eu sunt un gunoi. Că, dacă n-ar fi familia lor, aş fi orfană.
Mersi. De parc-aş avea cum să uit vreodată.
- Nu putem să pierdem emisiunea, zice Chloe. Trebuie să ne uităm şi să discutăm pe vlog despre asta, sau toată lumea va posta reacţii înaintea noastră. Şi am muri din cauza asta, mamă. Am muri.
- Dragile mele, eu cotizez bani frumoşi la domnul Craig ca să vă înveţe să jucaţi tenis. Şi nu am de gând să vă las să pierdeţi locul în echipa universităţii de la anul din cauza unei emisiuni!
Catherine coboară şi intră din nou în bucătărie, scotocind prin poşetă. Danielle, mi-ai văzut mobilul?

Mă întind peste bufet şi-l scot de la încărcat.

- Poftim.

- De ce l-ai pus acolo?

Ia telefonul fără să se uite măcar la mine şi începe să-şi verifice contul de Facebook.

- Ah, adaugă ea, şi nu uita că mâine este...

- Da, zic eu. Ştiu.

De parcă aş uita ziua în care a murit tata.

- Să iau orhidee anul ăsta sau... Fetelor! urlă Catherine, uitându-se la ceas. Coborâţi în secunda asta!

-Bine!

Gemenele coboară scările apăsat, în costumele lor de tenis albe, şi îşi apucă smoothie-urile. Seamănă leit cu Catherine. Părul deschis la culoare, ochii căprui, boticurile care frâng inimi. Chloe şi mama mea vitregă sunt făcute din acelaşi aluat, dar Cal e puţin altfel, puţin mai liniştită. Cred că din cauza că seamănă cu tatăl ei, care le-a părăsit când fetele erau mici şi s-a căsătorit cu fiica unui patron de cazinou din Atlantic City.

în clipa asta, amândouă au părul blond prins în coadă şi ar fi aproape imposibil să le deosebeşti dacă nu ai şti că Chloe îşi face zilnic unghiile cu altă culoare, astăzi un albastru de vară drăguţ, iar Calliope îşi asortează mereu cerceii cu ochelarii mov. Uneori răul ia înfăţişări la care nu te-aştepţi.

- Nu-i corect! Elle de ce nu trebuie să meargă la antrenamente de-astea idioate? se plânge Chloe.

- Fetelor! Mama mea vitregă ţâţâie şi le zâmbeşte răbdătoare. Elle trebuie să facă şi ea ce poate.

încerc să o ignor în timp ce îmi iau cheile de la casă din castronul de pe hol şi le pun în ghiozdan, prefacându-mă că mă pregătesc să plec la muncă. Am impresia că uneori Catherine uită, pur şi simplu, că sunt de faţă.

- Ne vei distruge cariera, o acuză Chloe, sorbind din smoothie-ul ei verde. Trebuie să fim la curent cu asta.

- Toată lumea va posta pe Twitter despre asta, adaugă Calliope.
- De când am avut o sută de mii de vizualizări cu machiajul în stil Seaside Cove[4], oamenii se aşteaptă să fim la înălţime!
- FETELOR! zice Catherine şi îşi îndreaptă unghia roz spre uşă. Lecţii de patru sute de dolari. URGENT! '

Calliope îşi dă ochii peste cap, îşi ia geanta de pe raftul din hol şi iese valvârtej pe uşă spre Mazda decapotabilă roşie (o altă „necesitate" pentru „imaginea" lui Catherine). Catherine se încruntă la geamăna rămasă în casă. Chloe nu suportă nicicum nemulţumirea mamei ei. îşi apucă şi ea geanta, identică aproape cu a lui Cal, doar că e roz, şi iese valvârtej după sora ei. Iată un drum spre antrenamente pentru care nu le invidiez câtuşi de puţin.

Mama mea vitregă îşi mai înfoaie o dată victorioasă părul în oglinda din hol.

- Eşti convinsă că nu vrei să pun o vorbă bună pentru tine la club, Danielle? Sunt sigură că te-ar primi înapoi chiar şi după... incidentul... de anul trecut. Te-ai învăţat minte, nu-i aşa?

Să nu mai am niciodată încredere în băieţi? Sigur. Zâmbesc politicos şi îi zic:

- Nu, mulţumesc.
- E cel mai bun loc pentru o fată ca tine, să ştii, spune ea, clătinând din cap. în cele din urmă, vei vedea că am dreptate.

Zicând acestea, închide uşa.

Aştept până când maşina iese de pe alee, apoi o zbughesc în sufragerie şi pornesc televizorul. 08.57. Perfect. Rulota cu mâncare vine să mă ia la zece, ca să mergem la meciul de baseball al echipei RiverDogs în partea cealaltă a oraşului, aşa că am timp berechet. în următoarea oră, mă voi delecta cu poate cea mai importantă veste din istoria Starfield.

Va fi un moment de sfârşit - sau poate de început. Un nou Starfield pentru o nouă generaţie. îmi place când se deschid noi orizonturi.

Iau telecomanda de pe măsuţa de cafea şi mă aşez picior peste picior în faţa televizorului cu diagonala de 137 de centimetri. Ecranul negru pâlpâie şi simt cum mi se umple pieptul de nerăbdare. Mi-aş fi dorit ca tata să fi fost şi el aici, să vadă asta. Mi-aş fi dorit să fi fost lângă mine. Ar fi fost la fel de entuziasmat - ba nu, ar fi fost şi mai entuziasmat! Dar adevărul este că nu am prietene pasionate de Starfield cu care să vorbesc despre asta. Despre cine va primi, în sfârşit, aripile stelare ale Federaţiei şi va călca pe urmele legendare ale lui David Singh, primul care l-a interpretat pe prinţul Carmindor. Am scris luni de zile despre asta pe blog, în micul meu colţ de lume, dar nu-l prea citeşte nimeni. Rebelgunner are rol terapeutic, mai mult ca un jurnal. Cei mai apropiaţi prieteni pe care îi am sunt membrii comunităţii on-line Stargunner, unde toată lumea a speculat la nesfârşit pe tema distribuţiei: poate tipul din ultimul Spider-Man? Sau poate băiatul acela drăguţ de la Bollywood pe care îl vezi în toate GIF-urile de pe Tumblr? Oricine ar fi, sper că n-o să-i facă prinţului meu pielea albă.

La televizor, Hello, America, unde tocmai se încheie un reportaj despre animale de companie care fac giumbuşlucuri pe net. Gazda emisiunii zâmbeşte larg, după care camera filmează publicul. E plin de fete, o mulţime de fete, şi toate sunt în extaz. Ţin pancarte. Poartă tricouri cu acelaşi nume pe ele. Un nume care face ca nerăbdarea pe care o simţeam în piept să împietrească şi să-mi cadă ca o bombă atomică în stomac.

Darien Freeman.

Fetele îşi ridică mâinile în faţa camerei de filmat, urlându-i numele. Numele unei singure persoane. Unele dintre ele par gata să leşine.

Eu nu leşin.

Entuziasmul meu se transformă în groază. Nu... Nu se poate.

Sigur am greşit canalul.

Apăs pe butonul de informaţii de la telecomandă. Hello, America apare scris pe ecran şi tot ce îmi doresc este ca Nebuloasa Neagră să mă înghită cu totul.

Ce şanse sunt? Ce şanse sunt să fie invitat la acelaşi talk-show matinal? Ce şanse sunt ca el să fie invitat la emisiunea care va anunţa distribuţia filmului Starfield?

Dar gazda emisiunii zâmbeşte, spune câteva cuvinte laudative şi, dintr-odată, toate temerile mele se adeveresc.

Logoul Starfield străluceşte pe ecran în spatele ei. E ca un accident de tren de la care nu-mi pot lua privirea. Entuziasmul meu de fan se prăbuşeşte într- un puţ fierbinte şi clocotitor al disperării.

Nu. Nu, nu e el. Nu poate fi el.

Darien Freeman nu este Carmindor al meu, prinţul Federaţiei.

în limba română, starfield înseamnă „câmp stelar", adică stelele care pot fi văzute într-o anumită zonă pe bolta cerească. (n.red.)

Abreviere de la fan fiction - literatură despre personaje sau locuri dintr-o operă de ficţiune originală, scrisă de fanii operei respective, nu de autorul ei (n.tr.)

Grup de oameni din serialul de televiziune Firefly şi din filmul Serenity care locuiesc la periferia spaţiului civilizat - sunt consideraţi sălbatici (n.tr.)

în limba engleza, substantivul cove înseamnă „golf mic", dar şi „tip", „băiat", în argoul vechi. Astfel,

Seaside Cove s-ar putea traduce şi „Golfuleţul", şi „Tipul de la malul mării". (n.red.

)DARIEN

în public e plin de monştri.

Mă rog, nu sunt monştri propriu-zis. Dar ia încearcă tu să te duci la New York cu un zbor de noapte, să supravieţuieşti doar cu cafea din boabe arse şi jumătate de grepfrut, să stai jumătate de oră pe un scaun înalt doar pentru ca stilistul să-ţi aranjeze perfect părul cârlionţat (pentru numele lui Dumnezeu, e doar păr), în blugi de firmă care te ciupesc în locuri care nici măcar nu s- au trezit la ora aia, în timp ce încerci să-ţi aminteşti răspunsurile la întrebările pe care prezentatorii ţi le vor pune, şi toate astea după doar trei ore de somn, repet, trei, şi să mai fii şi încântat de cohortele de fani.

„Respiră", îmi spun eu. E totul în regulă.

Mă plimb încolo şi încoace în spatele scenei. încă nu m-a observat nimeni, dar simt furnicături de parcă aş fi urmărit. Aşa se întâmplă mereu.

Acum înţeleg de ce Gail, asistenta mea, mi-a spus să iau două pastile de Advil[5] înainte de emisiune. Am fost la concerte rock (şi, pe vremuri, la convenţii), dar publicul ăsta e ridicol. Gail mi-a zis că mulţi stăteau la coadă de la 04.00. Ce om întreg la cap s-ar aşeza la coadă aşa devreme ca să mă vadă pe mine? Lângă mine, Gail se fâţâie întenişii ei jerpeliţi. Nu cred că s- a mai desfăcut la şireturi de pe vremea când filmam al doilea episod din Seaside Cove. îşi verifică e-mailurile şi dă din cap.

- Totul e pregătit. Ţi-am rezervat biletul de avion pentru diseară, ţi-am rezolvat drumul către şi de la aeroport, doi asistenţi care să se ocupe de paparazzi... Apoi îşi ridică privirea spre mine şi zâmbeşte. Stăm bine de tot!

îmi dă o sticlă cu apă pe care mi-o lipesc de gât. Şi-a prins părul blond căpşună într-un soi de coc dezordonat mult prea strâns, semn că e la fel de stresată ca mine.
- Respiră. O să te descurci. E doar încălzirea pentru campania media care te aşteaptă. Te vei descurca.

- Zici că o să cresc în nivel, încerc eu să glumesc, îmi aruncă o

privire inexpresivă.
- Ca-ntr-unjoc? Când o s-aduni destule puncte de experienţă şi... Bine, am tăcut.
Desfac sticla de apă şi iau o înghiţitură. Prin crăpătura cortinei din culise arunc o privire la fanii care se foiesc nerăbdători.

- Tipa aia are un tricou cu moaca mea pe el? întreb eu.

- Nu lua prea mult în seamă chestiile de genul ăsta, răspunde

ea. îi bipăie telefonul. îl scoate şi se încruntă.

- S-a întâmplat ceva? o întreb, privind-o cu coada ochiului.

Citeşte un e-mail.

- Pământul către Gail! Nimic.

- *Gail Morgan O 'Sullivan.* -Ce?! Ah!

îşi bagă telefonul înapoi în buzunar.

- Scuze, scuze ! Ţi se întâmplă vreodată să ai senzaţia că ai

uitat ceva?

- Da. Chiloţii. Mi se întâmplă mereu, îi răspund cu un aer cât se poate de serios. Uneori mă trag de ei ca să fiu sigur că îi am pe mine.
Privirea îngrijorată i se înveseleşte dintr-odată.
-Nu cred!
Gail e mai mare ca mine, are vreo douăzeci şi cinci de ani, şi pistrui pe obraji care se închid la culoare vara şi aproape că strălucesc când se înroşeşte. în afară de exemplarul meu cu autograf din Batman: Year One, e cea mai bună prietenă a mea. Oamenii ca mine nu-şi fac prieteni adevăraţi prea uşor. Sau chiar deloc. Probabil că am avut cândva, dar am învăţat pe pielea mea cum se schimbă lucrurile în viaţă. Mai ales când eşti celebru.
Un asistent de platou vine să-mi pună lavaliera. Mi-o trec pe sub sacou şi o prind la spate, de blugi.
- Două minute, îmi spune omul, apoi dispare.
- în regulă! zice Gail. Nu uita să zâmbeşti şi să dai tot ce poţi. îmi aruncă o privire de vultur, îmi aranjează o şuviţă şi-mi netezeşte sacoul peste tricou. E cel mai scump lucru pe care îl am - sacoul, nu tricoul - şi l- am luat la insistenţele managerului meu. Vrea să arăt ca un tocilar abordabil, dar, în acelaşi timp, ca un tocilar care se îmbracă de la Burberry şi are stofa de Seaside Cove. Din punctul meu de vedere, sunt două perspective diametral opuse, care n-ar trebui să se întâlnească niciodată.
- Priveşte stelele! Ţinteşte-le! Aprinde-le! repetă Gail şi mă îmbrăţişează strâns. Sunt atât de mândră de tine, Darien. La fel ca tatăl tău.

- El e mândru de banii mei, mormăi eu. Văd gura lui Gail cum

se strâmbă uşor.

- Nu cred că e vorba doar de...

Ovaţiile ascuţite ale publicului o întrerup. Se aud nişte ţipete ascuţite de parcă s-ar fi dezlănţuit iadul pe pământ. Sunt aproape convins că partenera mea din film, Jessica Stone, o tipă dulce, populară, cu un palmares de filme independente care eclipsează serios rolul meu din Seaside Cove, are fani mult mai... calmi. Oamenii care o adulează nu-şi scriu pe tricouri O IUBESC PE JESS, cu inimioară în loc de „iubesc", ci doar... Mă rog, nu mai contează.
Nu vreau să mă gândesc la ce ciudăţenii caută pe Google fanii lui Jess Stone. Pur şi simplu, avem admiratori diferiţi. Probabil că regizorul Starfield, Amon Wilkins, devenit celebru pentru filmele lui cu roboţi uriaşi, s-o fi gândit că prezenţa ei în film va atrage atenţie şi distincţii. Probabil că o să aflu curând, căci filmările încep chiar mâine.
Cât despre mine... S-ar părea că aduc o armată de monştri într-un cult al personalităţii. Fanii mei îşi spun SeaCos... sau poate darieniţi. Iar ziua de azi e doar pentru publicitate, doar o strategie a managerului şi a echipei mele de PR.
Scotty mă poate teleporta când vrea el.
Asta e o altă chestiune. Ştiu că nu sunt primul tip tânăr care preia un personaj pe care lumea îl adoră deja. Sunt convins că nici pe Chris Pine nu l-a plăcut toată lumea când a devenit Kirk 2.0. Dar lucrurile stau altfel în cazul meu. Eu am optsprezece ani. El avea douăzeci şi ceva. A avut timp să îşi şlefuiască atitudinea miserupistă. Eu încă sunt atent să-mi asortez şosetele şi îngrijorat ca nu cumva să mi se vadă boxerii cu Star Wars. în plus, chiar acum am mâinile umede şi cred că încep să transpir, cel mai îngrozitor lucru pe care îl poţi face în timpul unui interviu la televizor.
„Inspiră, expiră. Te vei descurca, Darien!"
Asistentul de platou vine în spate şi mă conduce în sus pe treptele care duc spre scenă. începe să numere secundele rămase pe degete.
„Cinci... patru..."

îmi netezesc sacoul. încerc să mă liniştesc.
- Şi acum, să-l întâmpinăm pe următorul invitat, zice unul dintre prezentatori, potolind publicul. Este vorba despre tânărul actor cunoscut ca regele din Seaside Cove...
Frate, ce lovitură pentru reputaţia mea!
- ... care preia acum mantia regală a personajului nostru stelar favorit, prinţul Federaţiei, Carmindor... DarienFreeman!
„Inspiră. Expiră. Zâmbeşte."
Ca un supererou care-şi pune masca, ies din pielea mea şi intru în rolul lui Darien Freeman, înghiţit de ţipetele isterice a cinci sute de adolescente.

Medicament pe bază de ibuprofen (n.red.

)ELLE

Faţa frumoasă, enervant de frumoasă a lui Darien Freeman umple ecranul uriaş al televizorului cu plasmă al mamei mele vitrege, zâmbind oarecum relaxat. E genul de faţă pe care o ţii minte, pentru că va apărea în fiecare reclamă la parfum şi pe fiecare afiş în următorii zece ani. Are pielea bronzată, genele lungi, părul creţ. Poate că arată cum trebuie, dar zâmbetul lui e aproape orbitor. Nu e ursuz şi deprimat, cum ar trebui să fie prinţul Federaţiei. Nu e nici pe departe făcut din acelaşi aluat. în toate cele cincizeci şi patru de episoade, Carmindor a zâmbit o singură dată, prinţesei Amara în episodul cincizeci şi trei. Episodul dinainte de...
Nu. Nu! Nimeni nu se gândeşte la ultimul episod, cu atât mai puţin să vorbească despre el. E ca şi cum n-ar fi fost niciodată. Ba chiar am interzis şi pe blog orice referire la el.
Centrul Rockefeller e plin de culorile Starfield: albastru şi argintiu. Un cârd de puştoaice din primul rând flutură pancarte cu SĂ NE PRĂBUŞIM ÎMPREUNĂ PRINTRE STELE şi VREAU SĂ MĂNÂNC CEREALE WABBA-WABBA CU TINE,

de parcă ar fi urmărit în mod direct misiunile interstelare împotriva populaţiei nox. Lucru pe care clar nu l-au făcut. Nici măcar eu nu l-am făcut.
Tata, în schimb... El chiar a fost acolo de la bun început. Primul fan. Ba chiar a iniţiat o convenţie a fanilor. ExcelsiCon îi zicea. Mergeam în fiecare an. îmi amintesc că i-am cunoscut pe actorii din distribuţia iniţială, că mi-au dat autografe pe arma spaţială. O ascundeam în ghiozdan la şcoală. Ceasul cu alarmă al tatei mă trezea în fiecare dimineaţă pe melodia de pe genericul filmului. Mâneam cereale Wabba-Wabba la micul dejun (care erau, de fapt, cereale Frosted Flakes, dar la şase ani eram prea mică să-mi dau seama). în nopţile senine de vară priveam stelele şi mă războiam cu nocşi în curte. Salvam galaxia de la a fi înghiţită de Nebuloasa Neagră.
Viaţa cu tata părea desprinsă dintr-un univers în care Carmindor, prinţul Federaţiei, exista cu adevărat.
Şi apoi, într-o clipită, universul acela a dispărut.
Zăbovesc cu degetul pe butonul de la telecomandă. Nu reuşesc să-mi iau privirea de la ecran. Oare cum vor convieţui fanii serialului Seaside Cove cu noi, stargunnerii? E ca şi cum aş urmări doi bolizi gonind unul spre celălalt la viteză maximă, gata să se ciocnească. Nu pot să pierd aşa ceva.
Darien Freeman se lasă pe spate în fotoliul care pare destul de confortabil şi le face cu mâna, puţin timid, puţin surprins, cohortelor de fani, în timp ce prezentatorii îi urează bun venit la emisiune. Pun pariu că i se pare foarte drăguţ ce se întâmplă.

- Mă bucur mult să fiu aici, începe Darien Freeman.

Admiratoarele încep să ţipe ca sirenele de pe ambulanţă:

- Te iubesc, Darien!

- însoară-te cu mine! Bleah, mi se face rău!

Unul dintre prezentatori, un tip cu bărbie proeminentă, spune:
- Ne bucurăm să te avem alături de noi! îmi aduc aminte, chiar dacă asta mă va face să par foarte bătrân, că stăteam treaz nopţile ca să mă uit la serial. E un clasic! Cum te simţi să ai un rol atât de important precum cel al lui Carmindor? Actorul zâmbeşte. Are dinţii prea albi, buzele prea bine controlate. Pun pariu că exersează în oglindă.
- Este o onoare, categoric, începe el, cu toate că n-ar recunoaşte un film clasic nici dacă ar trage în el cu un tun energetic. Sunt nerăbdător să intru în pielea lui Carmindor. Trebuie să mă ridic la nivelul predecesorului meu.
- Nu că ai avea vreo şansă, adaug eu, vorbind de una singură. David Singh a fost fenomenal. A rupt barierele într-o eră în care aproape niciun alt film SF nu distribuia actori de culoare în roluri principale. Un apărător al drepturilor omului, pe ecran şi în afara lui. Un om care credea cu adevărat în filosofia Starfield.
- Ei bine, spre deosebire de colegul meu, Rick, eu nu am urmărit niciodată Starfield, spune prezentatoarea, o tipă minionă în costum cu pantaloni, de culoare albă, care, deşi probabil că nu vrea să semene cu un stormtrooper[6], exact aşa arată. Dar se pare că în ziua de azi toată lumea ştie de el. Cum era mottoul?...
- „Priveşte stelele! Ţinteşte-le! Aprinde-le!", spune Darien. Şi sper că vei deveni şi tu curând fană, pentru că în Starfield fiecare găseşte câte ceva pe sufletul lui. E o poveste despre o navă, Prospero, şi echipajul ei, şi despre lupta lor pentru a apăra galaxia şi principii precum pacea şi egalitatea. Ah, zâmbeşte el larg, şi despre lupte cu extraterestri.
- Vai, dar sună de-a dreptul înspăimântător! exclamă prezentatoarea.

îmi dau ochii peste cap. Nu aş zice că înfruntarea regelui nocşilor înseamnă să te lupţi cu extraterestri. Practic, în serial oamenii sunt extraterestri. Dar, pe de altă parte, eu sunt o fană adevărată.
- Acum, să nu ne bombăni, dar nouă aici, la emisiune, ne place să organizam fel de fel de joculeţe şi, cum pari să ştii atâtea despre Starfield, m-am gândit să te provocăm la un set de întrebări!
Camera se retrage şi filmează o cabină plină cu apă, cu o ţintă pe margine. Apoi se mută înapoi pe chipul lui Darien, care e şocat. Sau, în fine, se preface a fi şocat.
-Aoleu, pe bune?!
- Bineînţeles!
Prezentatoarea scoate apoi din spatele fotoliului o puşcă cu apă.
- Hai să vedem dacă ne poţi da lecţii despre Starfield! La fiecare răspuns greşit, voi trage la ţintă cu această puşcă cu apă.
Asta va fi interesant, îmi spun eu în gând. N-are cum să ştie altceva despre serial în afară de cum se numeşte.

Publicul începe să scandeze tare, răguşit:

- în apă! în apă! în apă!

Darien îşi întinde mâinile spre public, cu un gest dramatic.

- Pe bune? Pe bune? Vreţi să mă vedeţi căzând în apă?

- în apă! în apă! strigă mulţimea, iar eu nu am cum să nu fiu

de acord.

- Ce zici, Darien? Te bagi? rânjeşte prezentatoarea.

El oftează şi îşi pleacă capul, de parcă ar spune: „Bine, bine, hai s-o facem şi pe-asta." Apoi se sprijină de braţele fotoliului, se ridică şi îşi dă jos sacoul, care pare scump.
- în regulă! S-a făcut.
Da? Ia să vedem ce-o să greşeşti, Darien Freeman. îmi încrucişez braţele şi mă las pe spate în fotoliu. Pe ecran, Darien se caţără pe cabina cu apă, îşi pune ochelarii de protecţie şi face semn că e pregătit.
Prezentatoarea îşi pregăteşte arma şi se uită la un cartonaş pe care îl ţine în mână.
- Prima întrebare! Cum se numeşte guvernul din care face parte Carmindor?
- Pe bune? E prea uşoară! strigă Darien. Federaţia!
Se aude o sonerie care indică faptul că răspunsul este corect, iar publicul huiduie, strigând ca actorul să fie scufundat. Un obiect trece razant pe lângă capul lui Darien. Cred că e o pereche de chiloţi. Nu pare deloc tulburat, ci continuă să zâmbească cu gura până la urechi, legănându-şi picioarele.
- Bine, să trecem atunci la întrebări ceva mai grele! strigă prezentatorul cu bărbie proeminentă şi citeşte următoarea întrebare. Cine este cel mai bun prieten al lui Carmindor?
- Euci. întrebaţi-mă ceva mai greu! îi provoacă Darien.
- Zi atunci cu ce se ocupă Euci pe navă. Sau în ce episod îl trădează pe Carmindor în faţa nocşilor, ca să îşi salveze colonia? Sau în ce episod sare colonia în aer? mormăi eu din fotoliu. Ce zici de întrebările astea, băieţaş?

Publicul scandează tot mai tare.

- în apă! în apă! în apă!

- Cum se numeşte nava? -Prospero!

- Cum se numeşte salutul Federaţiei?

- Jurământul-promisiune.

Prezentatoarea rânjeşte şi scoate cartonaşul cu ultima întrebare. E limpede că vrea să-l ardă. Mă aplec peste marginea fotoliului.

- în ultimul episod al serialului, cum îi spune Carmindor femeii de care este îndrăgostit? întreabă ea.

Darien ezită. Se uită înjur, la public.

-Nutrişa! strigă prezentatoarea. Te-amblocat? Zece, nouă...

Sus pe platformă, Darien îşi muşcă obrazul, legănându-se înainte şi înapoi. Pufnesc. Normal că nu ştie răspunsul. N-a văzut în viaţa lui un episod din Starfield.

- Cinci, patru, trei...

Publicul numără de zor. Prezentatoarea se aşază în poziţia de tragere şi ţinteşte cu o singură mână, foarte dramatic, dar complet aiurea, în timp ce Darien se scarpină la ceafa, încurcat.

- Doi... UNU! zbiară publicul.

Prezentatoarea trage, şi jetul nimereşte fix la ţintă. Se aude o sirenă şi o lumină orbitoare se roteşte deasupra coafurii perfecte a lui Darien Freeman. Trapa cabinei cu apă de sub el se deschide, iar el cade, în uralele publicului, care se distrează de minune.

Eu însă, nu. Ce ciudat!

- „Ah'blena", mormăi eu, deşi a căzut deja în apă.

Deşi-l privesc printr-un ecran. Deşi clar nu are cum să mă audă şi vorbesc, pur şi simplu, cu un televizor plat cu plasmă. Totuşi. Dacă o să fie Carmindor, ar trebui să ştie asta. Cu sau fără picat în apă. „Ah'blena", aşa îi spune.

Pe ecran, Darien iese ud leoarcă şi îşi scutură părul spre public, iar fetele zbiară şi întind mâinile. El le zâmbeşte.

Eu mă încrunt. în clipa de faţă, filmul mai poate fi salvat doar dacă au în distribuţie eroul negativ perfect. Evident, ar trebui să fie regele nocşilor. Cât de grozav ar fi? Nocşii sunt

duşmanii fireşti ai Federaţiei, dar, din păcate, celor de la efecte speciale de la începutul anilor '90, din serialul iniţial, nu prea le-au ieşit urechile lor uriaşe. Poate că acum, la remake, vor arăta mult mai bine. în plus, sincer vorbind, să ne gândim la potenţialul de slash fiction[7] al filmului. Mă uit la telefon ca să văd cât e ceasul, dar mai am vreo douăzeci de minute până la datorie.
Pe ecran, Darien ia un prosop de la un asistent de platou şi începe să se şteargă. Dar apoi cineva din public îi strigă să îşi dea jos tricoul. Se opreşte

şi se întoarce spre public.

- Pe bune? întreabă el.

Drept răspuns, toată lumea din platou începe să ţipe.

Ţipetele se înteţesc când Darien îşi apucă marginile tricoului ud. Deja îi văd pieptul prin material. Eu şi restul lumii. Mârâi iar. De ce n-are viaţa şi un buton de dat pe repede înainte? Spre deosebire de gemene, eu nu sunt fana lui Darien Freeman. Şi clar nu sunt fana siropului ăluia pentru puştoaice numit Seaside Cove.
Dar apoi Darien Freeman îşi dă jos tricoul, iar eu rămân cu gura căscată. Pieptul şi abdomenul parcă luminează ecranul cu plasmă al televizorului lui Catherine, pătrunzându-mi în creierul amorţit ca o rază de speranţă în universul ăsta al destrăbălării.
- E... Are categoric ce-i trebuie ca să fie prinţul Federaţiei, bombăn eu. Trebuie să recunosc.
Mă holbez mai mult decât aş vrea. Mai mult decât aş recunoaşte vreodată. Darien, care evident că savurează fiecare moment, îşi desface braţele şi apoi, o clipă mai târziu, face o plecăciune spre public.
Prezentatoarea începe să îşi facă vânt cu puşca cu apă.

- Ei bine, asta da consolare! Pot să-i ating?
De afară se aude un huruit atât de puternic, încât se clatină pozele de pe şemineu şi sar ca arsă din fotoliu. Rahat! Aş recunoaşte sunetul ăla şi pe lumea cealaltă.
Se apropie Dovleacul Magic.
Mă întorc repede spre televizor, apucând telecomanda şi implorând:
- Haideeee! Ziceţi odată cine va juca personajul negativ! Să fie regele nocşilor. Vă rog, vă rog!
- Deci, fiind eroul Federaţiei galactice, spune prezentatorul cu bărbie lată, privindu-şi condescendent colega în timp ce Darien se îmbracă, ai nevoie de un duşman de moarte...
- Gândeşte-te la monologuri! La OT3[8]-uri! strig eu, vorbind iarăşi de una singură. Nu mă lăsa aşa, universule!
Bărbie-Lată îşi vede de discurs, neimpresionat de insistenţele mele.
- Am înţeles că despre personajul negativ nu se ştie mare lucru şi că au circulat nişte... zvonuri... despre o anumită... domnişoară.
Rămân cu gura căscată. Dacă este vorba despre o domnişoară, atunci nu are cum să fie regele nocşilor. Asta înseamnă că este...
Mă aplec ca să aud prin huruitul Dovleacului Magic, ţinând cu mâna lumânarea de pe măsuţă, ca să nu zăngăne în borcanul ei. Darien Freeman spune ceva sarcastic, îşi aranjează manşetele de la sacou şi aşteaptă... aşteaptă...
Mijesc ochii, ca să-i citesc pe buze. Măcar sunt drăguţe. Şi înţeleg silabele pe care le rosteşte. Felul în care spune numele personajului negativ, felul în care buzele i se mişcă la fiecare sunet.
Dovleacul claxonează de pe alee, iar alături Franco începe să latre. încă un claxon, dar Sage va trebui să aştepte... Oricum a venit mult prea devreme. Mă las pe spate, uluită. Nu-mi vine să cred. Au ales singurul personaj negativ, singurul personaj,

de altfel, la care nu vreau să mă mai gândesc niciodată. în Starfield-ul original, prinţul Carmindor îi strigă numele către cer, în agonie, de ţi se rupe inima. E imaginea care circulă pe net sub formă de memă, cu mesajul „Angoasă care te face să urli furios şi îţi rupe sufletul".
Pe de altă parte, e singurul personaj negativ pe care are sens să-l bagi într-un remake. Singurul care îţi poate smulge inima din piept şi-ţi poate folosi şira spinării pe post de aţă dentară ca să-şi cureţe colţii durerii şi amărăciunii. Singura de care a fost vreodată îndrăgostit prinţul Carmindor.
Prinţesa Amara.
Bărbie-Lată se uită la ecran.
- Şi dacă vrei să te numeri printre puţinii norocoşi care îl vor cunoaşte pe prinţul Federaţiei în persoană, Midlight Entertainment, în parteneriat cu ExcelsiCon, organizează un concurs special pentru fani! Costumează-te în personajul tău preferat din Starfield şi poţi câştiga bilete la balul mascat ExcelsiCon. E o ocazie unică în viaţă! Câştigătorii vor avea parte şi de o întânire faţă în faţă cu Darien Freeman şi vor primi şi bilete la premiera Starfield, înLos Angeles!
Clatin din cap. Din tot premiul m-ar tenta doar biletele spre Los Angeles. Şi poate ocazia de a-i spune insipidului de Darien Freeman în faţă ce părere am despre varianta lui insipidă de Carmindor.
Darien Freeman se uită ciudat la prezentator.
-Â... Poftim?!
Prezentatorul se holbează, pur şi simplu, la el, cu gura căscată. Urmează o pauză ciudată. Apoi Darien Freeman se uită din nou spre televizor. Spre mine. Pe chip i se citeşte o emoţie pe care n-o pot defini, pe care încearcă să o ascundă, în timp ce milioane de americani îl privesc.

- Ei, haide, Darien... ExcelsiCon! Darien dă distrat din cap.

-Da, da. Scuze! Bineînţeles. Prezentatoarea îi pune mâna pe genunchi.

- Darien, ne-a făcut mare plăcere să te avem în emisiune. De-abia aşteptăm să vedem Starfield, care va rula în cinematografe la primăvară.

Dintr-odată, se aude un zgomot din afara cadrului. Ţipete. Cineva se caţără pe scenă şi o zbugheşte spre actor. E o fatucă în bikini şi cu un tricou pe care scrie NE VEDEM LA COVE.

îl sărută atât de pasional, că se prăbuşesc amândoi peste canapea. Agenţii de pază intervin. Transmisiunea se întrerupe. Intră o reclamă la scutece.

Mă afund şi mai tare în fotoliul lui Catherine. Asta s-a ales de Starfield? A fost invadat de o turmă de SeaCos şi darieniţi? De persoane care pun mai mult preţ pe abdomene lucrate şi apusuri de soare decât pe promisiuni- jurăminte eterne şi pe bucuria de a nu fi ca toţi ceilalţi?

Bine. Dacă asta are de gând să-mi servească universul, asta o să-i servesc şi eu. Mă ridic în picioare şi urc apăsat scările până în camera mea. îmi deschid repede laptopul, exact când Sage începe să claxoneze pe alee.

O ignor şi intru pe blog. Zău acum, Chloe şi Cal aveau dreptate: în mediul on-line chiar trebuie să reacţionezi cât mai repede cu putinţă. Şi de-ar fi singurul lucru pe care îl fac în viaţă, trebuie să scriu despre ce catastrofa e pe cale să devină Starfield. Să relatez în detaliu. Aşa ne răsplăteşte Hollywoodul, după patruzeci de ani, pe noi, pe fani? Cu Darien Freeman?

FAN-TASTIC SAU FAN-SERVICE? tastez rapid în câmpul pentru titlu. Perfect.

Degetele îmi tremură alergând pe taste. Cuvintele se revarsă, pur şi simplu, din mine. Nu ştiu de unde izvorăsc. Poate din

anii de furie reprimată că nu sunt apreciată îndeajuns. Poate de la privit reluări la un televizor vechi, ani de zile, pentru ca la cel HD să văd moaca unei vedete cretine care frânge inimile adolescentelor şi îşi bate joc de personajul favorit al tatălui meu.
Al meu.
Se aude din nou claxonul şi ştiu că vecinii se întreabă ce caută o rulotă cu mâncare pe alee.
- Vm imediat! urlu eu.
Cu un ultim click, postez articolul, trimiţându-l în cealaltă dimensiune.
Jumătate de minut mai târziu, mi-amtras deja tricoul de la muncă pe mine, mi-am luat geanta tip poştaş pe umăr şi m-am dus glonţ spre monstruozitatea
portocalie în care lucrez.
- Ai întârziat, îmi spune Sage pe un ton după chipul şi asemănarea părului ei verzui. Tern. Destul de ciudat. N-o interesează să vorbească cu mine. Probabil că a fost cândva de un verde aprins, pentru că e genul de persoană care şi-ar asorta părul cu numele, Sage, adică salvie. Te-aştept de-o veşnicie.
- Scuze, zic eu repede.
De oglinda retrovizoare atârnă un dovleac care rânjeşte sinistru, pe care colega mea îl aranjează în timp ce dă cu spatele.
- A trebuit să... rezolv ceva, adaug eu. Nici într-un milion de ani, într-un milion de universuri, nu aş recunoaşte în faţa lui Sage că sunt fan Starfield. Sigur ar râde de mine. Stai aşa, stadionul RiverDogs nu e în cealaltă direcţie? exclam eu când rulota o ia pe una dintre celebrele străzi cu sens unic din Charleston.
- S-a schimbat planul.
- Păi... Cred... dau să zic şi mă opresc, cu ochii la un semn de circulaţie. Cred că suntem pe sens interzis.

Sage nu scoate o vorbă, doar apucă mai strâns volanul şi rânjeşte cu buzele ei roz aprins. Pe chipul ei, de altfel, inexpresiv, nuanţa pare... deplasată. Ca un animal de pluş într-o baltă de sânge. Aproape demonic.

- Hopa! strigă Sage aşa de tare, încât tresar şi trage de volan. îmi caut centura de siguranţă. Am şi eu permis de conducere, dar din moment ce mama ei e patroana, deci şi şefa noastră, doar Sage conduce rulota. Partea proastă este că e şi tembelă rău la volan. Şi în general, de fapt. Zău acum, dacă aş putea lucra oriunde în altă parte, aş face-o. Dar, din moment ce în CV-ul meu apare doar experienţa aceea nefericită de la club, la care nu am de gând să mă întorc, orice ar zice Catherine, probabil că sunt norocoasă că Dovleacul a vrut să mă angajeze.

Mă gândesc că există şi joburi mai nasoale. De pildă, aş putea să fiu atacată de admiratoare, ca bietul frumuşel, Darien Freeman.

Soldat cu armură albă din Star Wars (n.tr.)

Gen de fan fiction care se concentrează asupra atracţiei sau a relaţiilor sexuale între personaje de acelaşi sex(n.tr.)

în limba engleză, abreviere de la one true threesome, „un trio adevărat" Cn.tr.

)DARIEN

- îmi pare atât, atât, atât de rău!

Gail îmi dă o pungă cu gheaţă de îndată ce ajung în camera

verde.

- Ce s-a întâmplat?

O iau şi mă strâmb când o apăs pe ceafă. Gail clatină din cap.

- Am crezut c-o să se ocupe cei de la pază de ea...
- Păi, s-au ocupat, zic eu. După ce s-a ocupat ea de mine. Pe podea. Am crezut c-o să mă înec cu limba ei.

Părul umed, care acum nu mai este perfect cârlionţat, mi se lipeşte de gât ca nişte alge.

Admiratoarea s-a năpustit asupra mea aşa de repede, că mi-am dat seama cu ce, sau cu cine, am de-a face doar după ce începusem deja să mă răstorn de pe canapeaua tare ca piatra, aterizând pe spate, care şi-aşa e ca vai de el. Ceea ce e aiurea, ştiu. Amoptşpe ani; n-ar trebui să am probleme cu spatele. Dar, după ce mi-am cărat doi ani partenera din Seaside Cove - cică era romantic, fanilor le-a plăcut la nebunie -, chiropracticianul mi-a zis să mă las o vreme de cascadorii. Şi sunt convins că asta include şi fete necunoscute care mă ţintuiesc cu limba la pământ în toiul emisiunii Hello, America.

Gail îşi freacă agitată mâinile.

- O să am grijă să nu se mai întâmple una ca asta. îmi pare rău. A fost numai vina mea. Ar fi trebuit să cer mai multă paza. Ar fi trebuit să spun ceva.
- Hei, o întrerup eu, atingând-o uşor pe cot. Sunt convins că nu e vina ta, ştii asta. Ştiam amândoi că am un abdomen fenomenal.

Mă priveşte amărâtă, dar zâmbeşte.

- Nu mă face să râd! Eu mă ocup de tine; ar fi trebuit să mă ocup de asta înainte să te ia prin surprindere în timpul unei emisiuni live. Mark o să-mi tragă un şut în fund de data asta.

Mă trântesc pe canapeaua din camera verde. Mark. Managerul meu, majoreta mea, cel care mă scoate din închisoare şi, undeva pe la sfârşitul listei, într-o galaxie foarte îndepărtată, tatăl meu. Gail îl cam calcă pe bătături de ceva vreme. Pentru el, e o idioată care se foieşte întruna, şi poate

că uneori o mai dă în bară, dar ni se întâmplă tuturor. Şi dacă pe ea o consideră o idioată agitată, nici nu vreau să ştiu ce părere are despre mine.
în plus, Gail e singura care a rămas din cei dinainte de Seaside Cove. Pe toţi ceilalţi, asistenţii mei, asistenţii lor şi asistenţii lui Gail i-a cernut Mark, dar Gail a rămas. E ca un monument care aminteşte de unde vin. Un artefact dintr-o vreme în care nu credeam că vreo fană m-ar ataca pe scena emisiunii Hello, America.
Nu credeam nici că voi rata intenţionat o întrebare despre Starfield. Ştiam răspunsul, era atât de uşor. Dar aşa era scenariul. Trebuia să nu ştiu răspunsul, să cad în apă şi să-mi arăt abdomenul. Şi toate astea într-o singură zi.

Gail arată spre gâtul meu.

- Te doare tare?

- îl simt, deci cred că e semn bun.

Dă din cap şi se aşaza lângă mine. După ce agenţii de paza au luat-o cu forţa pe admiratoare, producătorii m-au dus în cabină, ca să fiu consultat şi ca să- mi amintească jargonul legal pe care l-am semnat ca să apar în emisiune. în mare, că nu-i voi da în judecată pentru vătămare. Bineînţeles că nu aveam de gând să-i dau în judecată, dar, în clipa în care Mark a aflat ce s-a întâmplat,
ne-a ordonat să rămânem la studio până ajunge şi el. El, în schimb, ar da în judecată Hello, America într-o clipită.
Dar nu asta mă îngrijorează cel mai tare.
- Deci... zic eu, întorcându-mă spre Gail, cine trebuia să-mi spună despre concursul ăla de la ExcelsiCon?
- îmi pare rău. Doar că... Gail mă priveşte de obicei în ochi când vorbeşte, dar acum îşi scoate telefonul. E o perioadă aglomerată şi am uitat, pur şi simplu.

-Gail?
începe să îşi verifice e-mailul. Un alt avantaj al faptului că lucrăm de atâta vreme împreună e că îmi dau seama când minte.
- E cald aici? zice şi începe să îşi facă vânt. E cald. Mă duc să rog pe cineva să dea drumul la aerul...
îi pun o mână pe umăr ca să nu se ridice, apoi îi întind punga mea cu gheaţă. O ia şi şi-o lipeşte de obrajii roşii.
- Nu sunt făcută pentru asta, zice ea.
- Glumeşti? Aş fi pierdut fără tine, Gee. Doar ştii asta.
- E vina mea, spune şi clatină din cap, acoperindu-şi faţa cu punga cu gheaţă. Mereu dau chix.

- Ba nu, îi răspund eu. Nimeni nu s-ar fi gândit c-o s-apară

Gură-de-Peşte.

- Gură-de-Peşte? Ce poreclă îngrozitoare, Darien. Ridic din

umeri.
- Păi, nu e ca şi cum ar fi catadicsit să se prezinte. De obicei, când mai aterizează vreuna pe mine, măcar îmi spune cum o cheamă mai întâi... Ai văzut ce faţă a făcut tipul ăla?
- Rick Daley?
- Şi-a acoperit faţa aşa de repede, de zici că şi-a asigurat bărbia pentru jumătate de milion de dolari.
Se pare că mai bine nu ziceam. Panicată, Gail lasă din mână punga cu gheaţă şi începe să se uite din nou la mine, ridicându-mi părul acum pleoştit şi verificându-mi braţele.
- Rahat, rahat, rahat! Faţa ta! E bine? Eşti lovit? Mâine filmezi! I-amzis lui Mark să nu te lase să te dezbraci în emisiune. I-amzis că e o idee proastă! Mark o să mă omoare dacă...

O apuc de mâini şi îi lipesc palmele una de alta.

- G., sunt bine, o mint eu.

- Dar... se bâlbâie ea.

- Sunt bine, repet eu, împingând-o uşor înapoi pe canapea şi dându-i din nou punga cu gheaţă.

Aş putea zice că Gail e prietena mea, asta după ce prietenii mei adevăraţi au devenit nişte nemernici. O cunosc pe Gail. Am încredere în ea. E ca o voce suavă în mintea mea care îmi spune când ceva nu e o idee bună. Cum ar fi să iau lecţii de zbor de la Harrison Ford sau să-mi cumpăr o casă pe aceeaşi stradă ca Justin Bieber. Şi mereu pare să mă scoată ca prin magie la momentul oportun din mijlocul fanilor infernali sau al paparazzilor care mă urmăresc peste tot.

- Dar am uitat să-ţi spun de convenţie! strigă ea. De ExcelsiCon. Am uitat cu desăvârşire.

La auzul numelui, simt ca un junghi de gheaţă în stomac. Gail probabil că observă că m-am strâmbat, pentru că începe să se agite din nou.

- Of, rahat... O, nu! E convenţia la care mergeai înainte? Cu...

- E-n regulă, o mint eu din nou. De fapt, stai aşa. Mă întorc imediat.

Ies încet din camera verde, cu spatele şi închid uşor uşa după mine. îmi duc mâna la gură şi pipăi rana pe care mi-au facut-o dinţii lui Gură-de-Peşte pe interiorul buzei. Poate că Mark are dreptate. Poate chiar am nevoie de cineva care să-i ţină pe fani la distanţă, cineva cu muşchi, pentru orice eventualitate...

„Nu!" îmi spun eu. „Termină! Tu ai încredere în oameni. îţi iubeşti fanii. Eşti simpatică, amuzantă şi relaxată. Eşti Jennifer Lawrence."

Dar, chiar când îmi spun asta, mi se strânge inima. Pentru că ExcelsiCon poate că este o convenţie, dar nu este doar o convenţie. înainte zburam jumătate de ţară ca să merg cu prietenul meu, Brian. Dar asta era înainte să fiu nevoit să mă

ascund când mă duc la o întâlnire la restaurant. Pe vremea când încă puteam să merg la întâlniri. Când nu se rezuma totul la publicitate. Când abdomenul meu nu apărea la televizor mai mult ca restul persoanei mele.
Gândul mă face să mă scarpin nervos pe burtă. Machiajul special cu care m- au dat pe abdomen, pentru „conturare", mă mănâncă rău de tot. Chiar şi gândul de a merge din nou la o convenţie doare. Dacă mă întorc înseamnă că nu mai sunt, de fapt, Darien de atunci. Omul normal, mă rog, cam tocilar şi necunoscut, cu prieteni normali care nu-l trădează.
Aşa că am spus mereu că nu-mi plac convenţiile. Toată lumea ştie asta: Gail, Stacey, agenta mea de presă, Mark, nenumăraţii asistenţi pe care i-a concediat de-a lungul carierei mele. Nu e un secret. Probabil că scrie chiar şi în dosarul meu de la agenţie, îngroşat şi subliniat cu marker parfumat. Deci, da, povestea asta mă cam calcă pe nervi.
Nici nu apuc bine să-mi trag sufletul, sprijinit de uşa de la camera verde, când aud o voce asurzitoare care mă face să tresar.
-DARIEN!
E tata. Mi se pune un nod în gât.
- Bătrâne! încerc eu să glumesc. De trei ani nu m-a mai lăsat să-i spun „tată". Cică pentru a-mi proteja imaginea. încerc chiar să par bucuros că îl văd, ceea ce e o glumă şi mai bună. Gata? Ai reuşit, în sfârşit, să te târăşti din Los Angeles?
îi cam pică faţa. în lumina slabă cu iz instituţional, pare încordat şi cam neprietenos. îşi lasă braţele pe lângă corp. Cred că a ajuns să fie făcut mai mult din plastic decât din carne şi oase, dar majoritatea celor care urăsc ridurile devin, mai devreme sau mai târziu, daleki[9].
- De ce nu e şi Gail cu tine? Ştiam eu că trebuia să-ţi angajez un bodyguard!

- Gail e înăuntru, îi răspund eu, arătând cu degetul spre uşă. Şi n-am nevoie de bodyguard. Admiratoarele mele sunt... mă rog, pasionale, dar...
- Şi dacă venea altcineva acum, şi nu eu? Nu mai poţi să te duci, pur şi simplu, de unul singur unde te taie capul. E prea riscant. Ştii că e, subliniază el, mai ales acum, că vei fi prinţul...
Se bâlbâie. Dă disperat din mână.
- Carmindor, îl ajut eu.
- Exact! rânjeşte Mark. Personajul principal. Toată lumea vrea să fie în preajma ta. Eşti valoros acum. Eşti un om de un milion de dolari.

- Aş fi acceptat rolul şi gratis, mormăi eu. Mark pocneşte din

degete în faţa mea.

- Nu spune asta! Să nu spui niciodată asta. Se uită în stânga şi în dreapta pe hol, de parcă s-ar teme că m-a auzit cineva îndrăznind să-mi exprim entuziasmul. Şi, dacă tot veni vorba, ce cauţi aici, pe hol?
Ezit o clipă. Trebuie să i-o spun pe şleau. Fără ExcelsiCon. Nici nu se pune problema. Pentru că, în loc să hoinăresc de colo colo şi să iau autografe, va trebui să stau la poze. Să zâmbesc până mi se blochează şi mă dor toţi muşchii feţei. Până orbesc de la bliţuri. Până o dau în sindrom de tunel carpian. Şi o să apară fel şi fel de prieteni, chipurile, care se prefac că mă cunosc. Şi o să mi se trezească o grămadă de amintiri neplăcute. Nu asta îmi doresc la o convenţie.

-Păi... încep eu. Aş vrea să vorbim despre...

- Unde e Gail?

Arăt iar cu degetul spre uşă.

Mormăie ceva pe sub mustaţă şi îşi aranjează butonii.

- N-o plătesc ca să aibă atacuri de panică.

- A avut o zi grea.

- Şi eu am avut o zi grea! Şi tu ai avut o zi grea. Şi nici măcar

nu e luni. -Ba came...
- Conferinţele de presă şi chefurile de după filmări ar trebui să fie grele, nu asta! continuă el. Emisiunea asta ar fi trebuit să fie uşoară.
- Lui Gură-de-Peşte i-a fost chiar uşor să ajungă pe scenă, zic eu. De fapt, chiar voiam să vorbim despre...
- Poate aştepta? mă întrerupe el, scoţându-şi telefonul, care bâzâie din nou. Probabil un e-mail sau un SMS, habar n-am. Mă ocup de asta, continuă el. Tu du-te la masă, bine? \ forbimmai târziu despre ce voiai să-mi zici. Promit!
îmi las umerii în jos, descurajat. Mark s-ar încadra perfect la definiţia antonimului promisiunii-jurământ. La el, „mai târziu" înseamnă „niciodată".

- Bine.

- Bun. A, Darien? -Da?

- Nu uita de dietă. Cred că e o cantină la etajul al treilea. Mă

strâmb.
- Mâncare de cantină? Zici că mănânci carton, frate!
- Atunci ia-ţi o salată, frate!
Mă bosumflu puţin. De când am un nou regim de antrenament şi un antrenor personal (care e un fel de Wolverine cu personalitatea unei pisici ude... deci, practic, Wolverine),

supravieţuiesc doar cu shake-uri proteice şi mâncare pentru iepuri. Şi cu pui. La cât pui mănânc, mă mir că nu mi-au crescut pene deja. Şi nici măcar nu e condimentat cum trebuie. Şi toate ca să arăt pe măsura milioanelor de dolari, cât se pare că valorează corpul meu.
David Singh, actorul care l-a jucat iniţial pe prinţul Federaţiei, n-a fost nevoit să-şi bată capul cu abdomene, antrenamente cardio, conturări sau admiratoare care sar pe el în direct la televizor. Serialul original Starfield abia a reuşit să supravieţuiască la capitolul audienţă şi, cu toate astea, a inspirat cumva o mişcare-cult. Şi-a atras fani pentru munca depusă, pentru că i-a inspirat pe oameni şi i-a făcut să gândească la scară universală şi să aprindă stelele.
Eu îmi atrag fanii cu pătrăţelele de pe abdomen.
Dacă aş fi David Singh, dacă chiar aş fi Carmindor, i-aş spune lui Mark să se care. Bineînţeles, într-un mod diplomatic. Iar el ar asculta, şi eu m-aş duce la Shake Shak şi mi-aş lua un hamburger.
Dar nu sunt Carmindor. Cel puţin nu în universul acesta. Cantina de la etajul al treilea are chestii mai rele decât cartonul. Un ospăţ de lăcomie şi desfrâu. Pentru că au gogoşi. Doar gogoşi. Cât vezi cu ochii, gogoşi. Şi undeva, în margine, ca un copil emo într-o cantină şcolară, un pahar mic şi trist cu fructe.
- Al meu eşti, prietene!
Iau paharul cu fructe şi mă îndrept spre o masă.
Mai sunt câteva persoane care iau micul dejun, adică mănâncă gogoşi, dar trec pe lângă ele şi mă duc la o masă din colţul cel mai îndepărtat, la geam, cu vedere spre Rockefeller Center. Grupul de fani Starfield, în costume albastre-argintii, aproape că s-au risipit. Mi-e greu să cred că au venit pentru mine. Pentru mine. Mi se strânge stomacul, şi nu de la salata de fructe.

înţep o bucată de ananas. Cu coada ochiului îl văd pe unul venind spre mine. E acelaşi care cu câteva momente în urmă savura o gogoaşă care părea divină, cu glazură de ciocolată. E mai mare ca mine; are ochelari cu ramă groasă şi mustaţă.
- Hei, zice el, tu eşti Darien Freeman.
Când eşti celebru, auzi chestia asta foarte des. Nu înţeleg ce se aşteaptă să le răspund - „Da! M-ai prins!" îi întind mâna.

- Salut. îmi pare bine. Nu dă mâna cu mine.

- Ai făcut un spectacol pe cinste azi.

Mă prind repede când oamenii sunt sarcastici.

- Mulţam! îi răspund, zâmbind cu buzele strânse.
- Chiar vorbeam cu nişte tovarăşi despre asta, spune el, aplecându-se spre mine, conspirativ. Pot să te întreb ceva? Doar aşa, între noi.
Nu-mi place direcţia în care o ia discuţia, dar nu am de ales, aşa-i? Şi nici Gail nu e prin preajmă, ca să-i distragă atenţia, iar eu s-o zbughesc spre uşă. Mă foiesc pe scaun, simţindu-mă incomod.

-Da... Sigur.

- Măcar ştii cât de cât ceva despre Starfield? Ridic mirat din

sprâncene.
- I-oi fi dus tu de nas pe fanii Seaside, dar ei n-ar recunoaşte un serial adevărat nici dacă le-ar pica în cap. Pun pariu că nici nu ştii care e diferenţa între Carmindor şi căpitanul Kirk.
Nu e o întrebare. E o supoziţie.
- Vezi tu, există multă lume care chiar iubeşte Starfield. Pentru noi nu e doar un moft sau un mod de a face o căruţă de

bani. Nu e doar o şansă ca să-ţi pui tu moaca pe ditamai posterul. Pentru oameni contează. Deci nu-l distruge, frate.
Dă să plece, dar se opreşte şi-mi aruncă o privire peste umăr.
- A, şi, ca să ştii şi tu, nu sunt singurul care crede asta. Eşti ca o glumă proastă.
- Adevărul e că nu m-am priceput niciodată la glume, zic eu, încercând să zâmbesc. Nu-s aşa amuzant.
Nu-mi răspunde la zâmbet.
- Pentru noi, Starfield nu e un joc. Suntem o familie, nu o franciză. Caută şi tu pe net.
Apoi pleacă, până să apuc eu să găsesc o replică politicoasă, demnă de o vedetă.
Strâng tare furculiţa. Aş vrea să-l apuc de gulerul apretat al cămăşii şi să-i bag promisiunea-jurământ (adică arătătorul şi degetul mic întinse, celelalte îndoite) direct în ochi. Apoi să-i povestesc, în detalii extrem de precise, toate cele cincizeci şi patru de episoade pe care le-am urmărit cu religiozitate pe vremea când eram doar un adolescent din suburbia Los Angelesului. De la regele nocşilor la prinţesa Amara, la fiecare lună care orbitează în jurul lui Galactic Sixşi fiecare planetă-pitică din nebuloasa Helix până la Andromeda. Vreau să-i spun ce a însemnat pentru mine monologul de la final. Ce a însemnat să văd că cineva care arată ca mine comanda Prospero. Vreau să-mi scot inima de fan adevărat din piept şi să-i arăt că sângerează la fel ca a oricărui alt fan. Vreau să-i spun că prinţul Federaţiei, Carmindor, mi-a salvat viaţa.
Dar nu-i spun. Pentru că aud în cap vocea lui Mark: „Nu-ţi pierde cumpătul. Fă ce zice regizorul. încasează-ţi cecul. Fii vedetă". Şi mai ales: „Nu deveni un titlu de prima pagină".
„Caută şi tu pe net", aşa mi-a spus aşa-zisul „fan adevărat."
Dau mai încolo salata deprimantă de fructe şi îmi scot telefonul, ca să văd la ce se referea. Oare a postat vreo vedetă ceva despre mine pe Twitter? Sau or fi apărut deja articole pe site-urile de bârfe?

Nu durează mult. Câteva căutări prin hashtaguri despre Starfield şi o găsesc. O postare de pe un blog, preluată de o platformă on-line. Titlul este „FANTASTIC SAUFAN-SERVICE?"
Deschid linkul, deşi ştiu că n-ar trebui.
„Alegerea idolului adolescentelor, Darien Freeman, în rolul nobilului prinţ Carmindor este o palmă dată adevăraţilor fani Starfield."
Are peste o mie de distribuiri. Şi sute de comentarii. Minunat. Copiez linkul către postare şi dau să i-l trimit lui Gail, ca să-i demonstrez de ce nu este o idee bună să mă duc la o convenţie a fanilor. Oamenii m-ar mânca de viu. Dar mă opresc. Mark e cu Gail şi, dacă află că am publicitate negativă, chiar dacă e doar o postare a unui blogger, probabil că mă va pune sub supraveghere non-stop. Şi o să mă oblige să mă duc la convenţie. Iar dacă la convenţie o să fie plin de indivizi ca domnul Fan-adevărat şi ca acela care scrie blogul cu pricina, Rebelgunner, atunci sunt terminat. Va fi umilitor. Mai umilitor ca orice picat în apă în direct la televizor. Dar dacă Gail nu mă poate scăpa de asta, şi Mark nu va vrea să mă scape...
Oare ce-ar face Carmindor?
îmi trântesc enervat telefonul pe masă. Cu siguranţă nu i-ar învinui pe alţii pentru problemele lui. Ar prelua controlul asupra situaţiei. Poate aş putea suna, de ce nu, chiar eu la ExcelsiCon. Să mă dau drept asistentul meu. Doar sunt actor, nu? Aş putea să vorbesc cu directorul convenţiei şi să lămuresc toată treaba asta chinuitoare. Dau o căutare după ExcelsiCon şi încep să mă uit pe site-ul lor. încerc să sun la compania care se ocupă de evenimente, dar nu răspunde decât robotul. Am nevoie să vorbesc cu o fiinţă umană. Mai caut ce mai caut pe site şi găsesc secţiunea „Despre noi" a convenţiei. Nu apare niciun număr de telefon acolo, dar

figurează numele ăluia care a înfiinţat-o. Caut rapid pe net şi-i găsesc datele de contact.
La fix!
îmi dreg vocea, formez numărul şi aştept să sune. Poate că fanii mă cred doar „un actor de telenovelă fără minte, cu mai mult gel în cap decât talent", cum scrie foarte elocvent pe blogul ăsta, dar sunt actor, la urma urmei, aşa că mai bine mă pun pe treabă.

Specie extraterestră ficţională de mutanţi (n.tr.

)ELLE

Sage a dus maşina chiar în colţul parcării publice, fentând regulile din zona Isle of Palms, care nu permit accesul rulotelor cu mâncare. Deşi e multă lume pe plajă, vânzările merg cam încet. Luna iunie în Charleston vine la pachet cu un aer greu şi parcă lipicios, ca siropul de la Waffle House. Nici măcar briza oceanului nu atenuează umiditatea, aşa că nimeni n-are chef să se mişte. Turiştii stau, pur şi simplu, pe plajă, ca nişte fripturi la grătar care se rumenesc la soare.
Ronţăi capătul pixului, holbându-mă la jurnalul meu. Lângă mine, Sage desenează ceva într-un caiet. Se aude zgomotul uşor al minei pe foaia de hârtie.
Trag cu ochiul. E un desen cu o fată... Ba nu, pentru că fata nu are chip. E o rochie.
- Uau, ce desen frumos! zic eu. Sage îşi ridică privirea spre mine, încruntându-se cu sprâncenele ei creionate. Nu că aş fi surprinsă, adaug eu repede, simţind cum îmi ard urechile. Vreau să zic că nu ştiam că desenezi aşa de bine. Nu, adică, eu habar n-am să desenez, aşa că...
încă o mostră de discuţie genială între două colege de serviciu. Jur că încerc să fiu prietenoasă cu toată lumea, mai puţin cu gemenele şi cu prietenii lor de la club, dar sunt praf

la capitolul abilităţi sociale. Una am în cap şi alta scot pe gură, de zici că-s posedată. De prea multă prostie.
După o clipă îndelungată, Sage se concentrează din nou la caietul ei de schiţe, fâşâind uşor cu creionul pe hârtie.
- Cine crezi că a pictat dovleacul de pe rulotă? mă întreabă ea fără să îşi ridice privirea. Dau să-i răspund, dar mă întrerupe din nou: Spoiler: eu. Apoi face semn din cap spre un client care se apropie. E rândul tău.
Oftez, închid jurnalul şi mă întorc spre fereastra pentru comenzi. Tipul e tânăr şi înalt, iar părul vâlvoi, care a început să i se cârlionţeze pe la urechi, trebuie tuns de urgenţă.

Ne recunoaştem în acelaşi timp.

-A, bună, Elle!

Strâng din buze.

- James.

Simt furnicături şi broboane de sudoare pe ceafa şi încep să intru uşor în panică. James Collins este unul dintre apropiaţii gemenelor de la club. E şi motivul pentru care am jurat că nu voi mai avea încredere în băieţi. Niciodată. Poate că a fost vina mea că m-am gândit că unuia ca James ar putea să-i placă vreodată de mine, dar nu eu am filmat întâlnirea noastră fatidică de la club şi nu eu am pus-o pe YouTube, trimiţând linkul întregii şcoli. Nu, asta au făcut încântătoarele mele surori vitrege, vloggeriţe de felul lor. Pentru că nu-mi nenorociseră deja viaţa destul, cum ar veni. Şi James a făcut parte din planul lor.
E îmbrăcat cu o pereche de bermude albastre-închis şi cu un tricou pe care scrie AŞ VREA SĂ FIU PE PROSPERO, cu nava spaţială înconjurând ultimul cuvânt cu viteza luminii.
îmi dreg vocea şi arăt spre tricoul lui.

- Am auzit că puntea de observaţie e frumoasă în perioada asta a anului.
- Ce? Se uită când la mine, când la Sage, dar ea nici măcar nu ne bagă în seamă. Apoi îşi coboară privirea spre tricou. A, ăsta? E-o vechitură de-a lui frate-meu. Lui îi plac prostiile astea pentru tocilari.
- „Prostii", repet eu şi, o clipă, îmi vine să-i bag o friptură vegană rece şi insipidă pe gât. „Prostii". Minte de îngheaţă apele. Vara trecută nu le considera prostii. De ce ar fi prostii... Sage îmi trage una pe sub tejghea.
Mă încrunt la ea. Se încruntă şi ea la mine, pe sub genele ei false cu sclipici. Mă întorc din nou spre James.
- Cu ce te servesc? întreb eu, zâmbind cu buzele lipite.
- Vrea nişte chimichanga[10], zice Sage, lăsând din mână caietul cu schiţe. Nu-i aşa?
- Ă... Mai mult chiar decât mâncare vegană, James pare că şi-ar dori să scape de nebuna care e fană Starfield şi de acolita ei ţipătoare, plină de piercinguri. Sigur, zice el.
Plăteşte cu cârdul lui, bineînţeles, ia nişte chimichanga de la Sage şi pleacă apoi cu viteza luminii. Mă aşez pe o ladă frigorifică şi îmi deschid din nou caietul, încă supărată pe James. Mă folosesc de furia care mă încearcă pentru a mai scrie o postare usturătoare de pus pe blog despre alte posibile întrebuinţări ale corpului înşelător de perfect al lui Darien Freeman.

Numărul unu: Scândură de spălat rufe.

Numărul doi: Costum din piele umană pentru infractori.

Numărul trei: Matriţă pentru păpuşi Ken în mărime naturală.

Numărul patru: Nu pentru rolul lui Carmindor.

în partea cealaltă a camionului se aude creionul lui Sage scrijelind hârtia. O şuviţă de păr verde îi cade peste faţă, iar ea o dă la o parte absentă.
- Tipul ăla părea un cretin. Una dintre cele mai lungi propoziţii pe care mi le-a zis vreodată. Nici măcar nu ştiu cum să răspund. S-a întâmplat ceva între voi?
Nu-i răspund, aşa că ridică din umeri şi face semn cu bărbia în direcţia în care a plecat James.
- Nu mergem la acelaşi liceu? Sunt convinsă că ai văzut filmuleţul.
Se încruntă doar, iar din felul în care ronţăie cu gura ei roz piercingul portocaliu din buza de jos, nu-mi dau seama dacă l-a văzut sau nu. Dar, chiar dacă ar fi vrut să insiste asupra acestui subiect, renunţă, spre bucuria mea. Mai bine să lăsăm vara trecută acolo unde am azvârlit-o: în Nebuloasa Neagră. Mai bine să numai fie.
Din fericire, chiar atunci îmi vibrează telefonul pe tejghea. îl ridic, dar nu recunosc numărul, lucru deloc surprinzător. De când am moştenit numărul tatei, am primit apeluri şi mesaje de la diverse persoane, de obicei în legătură cu ExcelsiCon. Şi de obicei - de fapt, de fiecare dată - le ignor. în cele din urmă vor ajunge la cine trebuie şi cel mai bine e să ignori lucruri pe care nu vrei să ţi le aminteşti. Nu că nu aş vrea să-mi amintesc de tata, ci pentru că, de fiecare dată când mă gândesc la ExcelsiCon, la faptul că nu pot să merg la convenţie, am impresia că îl dezamăgesc.
Dar de îndată ce ajunge în căsuţa vocală, mă simt prost. Nu e vina persoanei cu pricina că cei de la ExcelsiCon au lăsat informaţiile tatei pe site atâta amar de vreme. Le este la fel de dor de el ca şi mie. Şi o parte din mine, atât de mică, încât de obicei reuşesc să o nimicesc, crede că ar putea fi tata, care mă sună dintr-un alt univers.
Aşa că, atunci când telefonul vibrează din nou, de data asta la primirea unui SMS, îl ridic.

Necunoscut 11.36

— Bună ziua. îl puteţi scoate pe prinţul Federaţiei din

program?

— Vă cere scuze, dar a intervenit ceva.
Enervarea mea se transformă rapid în curiozitate. Probabil că este unul dintre ăia din juriul cosplay. După anunţul de astăzi, probabil că toată lumea se va costuma în Carmindor, aşa că participanţii cosplay profesionişti probabil că vor vrea să se costumeze în altcineva.
înainte să apuc să răspund, telefonul vibrează din nou.
Necunoscut 11.39
— Vă roagă mult. Va fi foarte obosit. Are mult de muncă.
Ziua de astăzi vrea să mă îngroape în Starfield, nu-i aşa?
Răspund fără să mă gândesc cu adevărat la ce scriu.
11.40

— De muncă? Cum ar fi? Din câte am auzit, Carmindor nu

caută pretexte. Primesc răspuns aproape imediat.

Necunoscut 11.41

— O, ţin să vă contrazic.
— Am nimerit numărul? ExcelsiCon?
11.42
— Nu.

— Dar, hei, vă pot oferi cea mai bună ofertă din univers la chimichanga vegane.

Necunoscut 11.42

— Sună galactic. Poate altă dată.

— Ştiţi cumva cu cine ar trebui să vorbesc?
Da. Poate.
Aş putea să-l îndrum în direcţia corectă. Nu am mai păstrat legătura cu colegii tatei de la ExcelsiCon de când... Mă rog, nu a trecut chiar atât de mult timp de-atunci. Dar probabil că aş reuşi să dau de cineva. Nu m-ammai oferit până acum. N-am vrut să fac asta niciodată.

11.43

— Mă tem că nu.

— Poate că nu va fi totuşi aşa de rău.

— Ştiţi cum se spune, să mergi cu îndrăzneală[11].

Necunoscut 11.43

— Aţi greşit serialul, dar mulţumesc.

— Şi forţa fie cu chimichanga alea.
-Uite, uite! cârâie Sage.
îmi ridic ochii din telefon. Afară, în faţa noastră, James iese dintr-un magazin cu haine de plajă, îl împinge pe un tip păros îmbrăcat în slip din faţa lui şi o zbugheşte spre un veceu public.

Mă holbez la Sage, cu ochii cât cepele.

-Ai...

Sage rânjeşte ca un drac împieliţat, cum face ea adeseori.

— Oare i-am dat din lotul proaspăt de chimichanga? Sau din alea de săptămâna trecută? Ridică din umeri. Cine ştie? Timpul ăsta e foarte relativ.

îşi mişcă degetele şi nenumăratele ei brăţări încep să zdrăngănească.

Colega mea de muncă m-a răzbunat cumva prin intoxicaţie alimentară vegană? Nu ştiu dacă să fiu recunoscătoare sau îngrozită. Telefonul îmi vibrează din nou.

— Scuze, trebuie să... zic în timp ce ridic telefonul. Tot primesc mesaje de la un număr necunoscut...

Dar apoi mă uit la mesaje şi simt un ghem în stomac. *Maştera*

11.44

— Patrula de cartier[12] m-a sunat şi mi-a zis căe o rulotă cu mâncare pe aleea noastră.

— Vorbim despre asta diseară.

— După ce cumperi alimentele de pe lista asta.

— [1 fişier ataşat]

Când îmi ridic din nou privirea, Sage desenează iarăşi în caietul ei de schiţe şi tace mâlc. Iar în următoarele patru ore, numărul misterios nu-mi mai răspunde.

Sunt iarăşi complet singură.

S-ar părea că domnul Ramirez s-a plâns de gălăgie în ziua lui liberă, adică, practic, m-a pârât la Catherine. Aşa că, după ce Sage mă lasă în capătul străzii, ca să nu audă Catherine rulota, sunt pedepsită să fac curat în pod. Şi să mă ocup de cupoane toată luna viitoare. Şi de vase. Şi de cumpărături. Practic, toate treburile pe care le fac deja, doar că acum sunt considerate „pedeapsă".
Catherine îmi dă nişte mănuşi de cauciuc şi o mască de protecţie împotriva prafului.
- Ai noroc că nu te pedepsesc toată vacanţa, zice ea. A fost umilitor să-i cer iertare lui Giorgio! Abia de-o să-l pot privi în ochi la cursul de Pilates. Locuim într-o comunitate respectabilă, Danielle. Nu poţi să parchezi, pur şi simplu, rulote urâte pe alee. Serios acum, dragă, ce-ar zice tatăl tău?
Tata ar zice că este un monstru pentru că îi ia apărarea cuiva care îşi lasă şoricarul afară pe vreme rea. Tata probabil că l-ar adopta pe Frankenşoricar într-o clipită. Dar, mai ales, ar certa-o pentru că i-a aruncat lucrurile, pentru că ne iroseşte banii, pentru că se preface că totul e în continuare perfect.
Tot nu înţeleg cum şi de ce s-a îndrăgostit de ea.
- Şi să lucrezi cu cineva care are atât de multe piercinguri! Sunt convinsă că fata aia cu păr verde te influenţează negativ.
îmi ridic, în sfârşit, privirea, temându-mă o clipă că mă va pune să-mi dau demisia.
- îmi place ce fac.
Dar ea continuă de parcă n-aş fi zis nimic.
- I-am spus eu lui Robin că o să ajungi o haimana. Probabil că era de aşteptat.

Mâinile încep să-mi tremure.

- Mă duceam la muncă! La slujbă! Eram responsabilă!

- Nu mă contrazice!

- Te porţi de parcă aş fi comis o infracţiune! Mă priveşte surprinsă.
- Du-te, zice ea calm, arătând spre scări. Fă-ţi curat în pod. înainte să se facă prea târziu.
„Bine."
Ies cu pas apăsat din bucătărie şi urc scările, îmi pun masca la gură când trec pe lângă camera gemenelor, apoi aud bubuind în boxe o melodie tâmpită. Mă opresc şi mă întorc. Prin uşa întredeschisă, le văd pe Chloe şi Cal stând în mijlocul camerei, cu faţa spre Macul lor, aşteptând ca melodia să înceapă din nou. Mă holbez, cu gura căscată, cum Chloe începe să îşi mişte buzele, folosind un pieptăn pe post de microfon şi purtând... chestia aia roz... în jurul bărbiei. Orice ar fi drăcovenia aia - gemenele sunt obseldate de cosmetice coreene -, abia dacă îşi poate mişca gura, dar tot dă din fund şi îşi întoarce capul. Şi Cal o imită, cu o mască cosmetică mov care o face să semene mai mult cu un luchador[13] decât cu o vloggeriţă care vorbeşte despre frumuseţe.
Pe la jumătatea melodiei, Cal mă observă cu coada ochiului. încremeneşte în timpul unei mişcări. Chloe se ciocneşte de ea. Se împleticesc amândouă.
- Doamne! Ce naiba? se răsteşte Chloe la ea.
Mă rog, oarecum. Sună ca o amestecătură de cuvinte, pentru că nu îşi poate mişca maxilarul.
- împiedicata!
Cal îşi ia rapid privirea de la uşă, dar e prea târziu. „Ups."
Chloe se uită încoace, să vadă ce anume a distras-o pe Cal, şi se schimbă la faţă când dă cu ochii de mine. Se apleacă spre calculator şi pune piesa pe pauză.
- Ciudato! N-ai auzit de intimitate? strigă ea, venind valvârtej spre mine.
- Era deschisă uşa, ripostez eu, şi am auzit că ascultaţi Spice Girls. Exersaţi?

Se uită urât la mine.

- Când o să ne mutăm, o s-o rog pe mama să te ţină sub scări,

îmi dau ochii peste cap.
- în fine. Apoi pornesc spre camera mea, dar mă opresc când îmi dau, în sfârşit, seama de ce a spus şi fac cale întoarsă. Ce-ai zis?

Chloe îşi încrucişează braţele, înfumurată, şi se sprijină de

prag.

- Probabil că mama nu ţi-a spus încă.

în spatele ei, Cal începe să îşi dea jos masca, strâmbându-se.

- Chloe, las-o-npace!

- Ba nu, cred că ar trebui să-i spună cineva.

- Ce să-mi spună?
Se apleacă spre mine. Gemenele sunt înalte şi cu picioare lungi, aşa că, atunci când Chloe vrea să domine, zici că e Ochiul lui Sauron.
- De ce crezi că vrea mama să faci curat în pod, hm?
- Pentru că e murdar, zic eu, perplexă. Nu cred că s-a mai atins nimeni de el în ultimii şapte ani...
- Vmde casa, deşteapto, zice ea.
Fac ochii cât cepele. Mă uit când la ea, când la Cal, care nu minte niciodată. Cal, care e făcută oarecum din alt aluat. Cal, care îşi smulge tot părul de pe faţă când îşi dă jos masca. Cal, care nu mă poate privi în ochi.
Chloe zâmbeşte afectat.

-Acum ştii.
Casa părinţilor mei? Casa asta? Mă dau puţin în spate. Chloe minte. Sigur minte.
Fac stânga-mprejur şi o zbughesc în jos pe scări, după care intru în bucătărie. Văd pereţii ca prin ceaţă. Catherine îşi ridică privirea din cupoanele ei.
- O vinzi? îmi dau jos masca de la gură, încercând să respir, dar se pare că nu reuşesc. Vinzi... Vinzi casa?
Mama mea vitregă îşi înclină capul de parcă n-ar avea idee despre ce vorbesc. O clipă, mă gândesc că e semn bun. Ca şi cum n-ar fi putut face ceva atât de îngrozitor. Dar apoi spune:

- Of, Danielle, e cel mai bine aşa. înţelegi şi tu.

Mi se pune un nod în gât şi nu pot rosti niciun cuvânt.

Continuă:
- E atât de mare şi friguroasă. Când gemenele vor pleca la facultate, ce vom face cu ea? Cred că cel mai bine este să o vindem.

- Când o vinzi?

Mă priveşte răbdătoare, cu compătimire.

- Draga mea, de-aia te-am rugat să faci curat în pod. Am dat

deja anunţ.
Mă sprijin de tocul uşii, să nu cad. Camera începe să se strângă în jurul meu, să se deformeze, să se topească, de parcă universul s-ar schimba din nou. Ca atunci când a murit tata. Uşi trântite. Luat la sănătoasa. Drumuri care dispar.
0 mulţime de întrebări fără răspuns risipindu-se ca praful în vânt.

Fac un pas în spate. Apoi încă unul. Catherine mă priveşte

răbdătoare.

- Danielle, cu toţii trebuie să facem sacrificii. Greutăţile ne clădesc caracterul, la urma urmei.

Clipesc ca să-mi înăbuş lacrimile, mă întorc spre scări şi le urc iarăşi. Numi bat capul cu podul în seara asta. Podul poate aştepta. A aşteptat şapte ani. Poate aştepta până după ce plecăm.

în drum spre camera mea, trec pe lângă Chloe.

- Ţi-am zis eu, îmi spune ea.

Mă întorc şi mijesc ochii spre ea. Şi-a dat jos drăcovenia aia care îi îngustează bărbia, dar pot să văd urmele pe care i le-a lăsat pe faţă.

- Ştii? Chiar mi se pare că ai bărbia mai subţire.

1 se luminează ochii.

- Serios? -Nu.

Apoi închid uşa de la camera mea şi o încui.

Ce-o să mă fac acum? Unde o să mă duc? Aici e căminul meu. Casa asta, zidurile astea. Mă şterg la nas, hotărâtă să nu plâng şi mă aşez la calculatorul meu vechi. Camera e mică, doar cât să încapă un pat de o persoană şi un birou. Gemenele nu intră aici, iar Catherine nu suportă spaţiile mici. E singurul loc din univers care e doar al meu.

Şi nici măcar acesta nu va mai fi prea mult.

Mişc mouse-ul până când calculatorul prinde viaţă, apoi iau o ciocolată Hershey's Kiss din stocul meu secret din fundul sertarului, sub care se află cei şapte sute douăzeci şi unu de dolari pe care i-am economisit din vara trecută, când am

lucrat la club. E singurul loc sigur care mi-a venit în minte, unde n-ar căuta nici gemenele, nici Catherine.
O clipă îmi imaginez că urc în primul autocar Greyhound, ca să scap de aici, şi că Franco vine în spatele nostru. Oare se acceptă câini în autocarele Greyhound? Sunt numite după un câine[14], deci nu văd de ce nu. Dau să caut pe Google, când îmi dau seama că am multe notificări pe e-mail. De la blog. Grozav. Alţi spammeri. Şi eu care credeam că nu avea cum să fie mai rău de- atât. Mă loghez şi mă pregătesc să apăs pe „Şterge" la greu. îmi ia o clipă până să-mi dau seama că e altceva. Că sunt comentarii la ultima mea postare, nu spamuri. Postarea despre Darien Freeman în rolul lui Carmindor.
Dar pe blogul meu nu comentează nimeni. Niciodată. Nimeni nu ştie măcar că există.
Şi sunt peste două sute de comentarii.
Mai scot o ciocolăţică Hershey's Kiss şi dau clickpe postare, derulând tematoare până la comentarii.

Măcar l-au făcut mai alb. Dar HABAR N-ARE să joace
Dau click pe vizualizările paginii şi aproape că mă înec cu ciocolata. Peste o sută de mii. Şi alte site-uri cu ştiri au pus link către ea. Site-uri cu ştiri pe bune.
„REACŢIA ELOCVENTĂ A UNU FAN LA DEZVĂLUIREA DISTRIBUŢIEI DIN STARFIELD", spune un titlu.
„FAN-TASTIC SAU PROBLEME CU FANII?" întreabă altul.
Şi toate conţin extrase din postarea mea de pe blog. Ce... ce se întâmplă?
„Visezi, Elle", îmi spun eu, verificându-mi abonaţii - zece mii.
Şi celelalte postări? Douăzeci şi şapte de mii. Treizeci de mii.
Şi atât de multe comentarii!
Seaside e de toată jena!!!!
nu pot SĂ CRED că îl primesc la ECon lolol

da, gunnerii kiar NU vor fi prea încântaţi să-l aibă p d-free la convenţia lor
nu l-aş lăsa să-mi dea autograf pe NICIUNA dintre kestiile SFpe care le am!!!! XCLUS!
Inima îmi tresaltă ciudat în piept. Părinţii mei s-au cunoscut la coadă la autografe, cu peste douăzeci de ani în urmă. Din câte povestea tata, mama s-a dus la el când stătea la coadă să ia autografe de la actorii principali: David Singh şi Ellen North, Cari Thompson şi Kiki Sanchez, cei care au interpretat prima oară rolurile lui Carmindor, Amara, Euci şi CLE-o. Tata povestea că mama i-a zâmbit şi i-a spus: „Am auzit că puntea de observaţie e frumoasă în perioada asta a anului". Şi aia a fost.
împreună, erau de neoprit. La cum povestea tata, el abia dacă ştia să îşi cârpească pantalonii, nici vorbă să facă costume cosplay, dar mama era profesionistă. Era cunoscută în cercurile de fani ca una dintre reginele cosplay. De ziua lor, i-a făcut cadou tatei uniforma de prinţ al Federaţiei şi arăta grozav în ea (pe vremea când mai avea păr). Spunea mereu că era un gagiu bine în costumul ăla. Râdeam atunci, dar chiar arăta bine în toate
pozele pe care le-a aruncat Catherine. în felul ăla gen Marty McFly prin anii '80.
în lumea Starfield, mama şi tata au devenit celebri în felul lor: fani celebri înainte ca internetül să existe măcar, după care tata a fondat ExcelsiCon.
Derulez în continuare. Şi mai multe comentarii, dar e prea copleşitor să le citesc pe toate. Mă ridic de la calculator, mă îmbrac în pijama şi mă întind în pat cu faţa în jos. Nu se poate să am atâtea vizualizări. E o păcăleală. Cineva îşi bate joc de mine. Dar prietenii lui Chloe nu sunt atât de deştepţi şi nu cunosc pe nimeni altcineva care ar face aşa ceva.
Pe fereastra podului văd un fulger deasupra oceanului. Prin lemnul lui umed, simt miros de ploaie în aer. Tatei îi plăceau

furtunile cu fulgere. Stătea lângă mine pe verandă şi le priveam împreună.
„Sunt lupte stelare, lumini de stele", îmi zicea el. Lumină de stea, aşa mă alinta el. Ca în poezioară.
„Lumină de stea, stea scânteietoare, prima stea care pe cer în seara asta apare..."
De câte ori ne-am uitat împreună pe ferestrele astea? îmi ascund faţa în pernă, ca să nu mai văd cerul. Fără casa asta, nu am niciun motiv să rămân aici. Catherine nu mă vrea şi, cu siguranţă, nici gemenele. Dar nu am unde să mă duc. Am nevoie ca Prospero să vină să mă ia pe sus. Am nevoie de un bilet spre un alt univers.
Afară, norul de furtună traversează încet oceanul, înghiţind toate stelele de pe cer.
Preparat culinar asemănător cu un burrito prăjit, popular în gastronomia de inspiraţie mexicană din sud-vestul SUA (n.tr.)
în original, „boldly go". Trimitere la celebra frază din Star Trek „To boldly go where no man has gone before" („Să mergi cu îndrăzneală acolo unde
niciun omn-a mai fost") (n.red.)
în SUA, grup organizat de cetăţeni care veghează asupra ordinii din cartierul în care locuiesc (n.red.)
Luptător mexican de wrestling, de obicei, mascat (în spaniolă, luchador înseamnă „luptător") (n.red.)

Greyhound, „ogar englezesc" (n.red.

)DARIEN

Salteaua de la hotel e prea moale. Mereu sunt prea moi. Uneori visez că mă înec în ele. Sunt cele mai rele coşmaruri, dar nu la fel de rele ca alea în care cad. Nu am avut coşmaruri în care să cad până la o cascadorie care a ieşit prost când filmam punctul culminant al primului sezon din Seaside Cove. Mi s-a rupt hamul şi am căzut vreo şase metri, pe spumă, ce-i

drept, dar, oricum, două secunde am uitat că spuma camuflată nu era, de fapt, ciment.
Cum o să filmez pentru Starfield, rotindu-mă în hamuri în „spaţiul îndepărtat", dacă nu pot să trec nici măcar peste o cădere de la şase metri? Ba mai rău, dacă ăla de la cafenea avea dreptate?
îmi umflu iarăşi perna şi mă întorc pe spate, încercând să uit de el. Tavanul e imaculat. Aşa îţi dai seama cât de scump e, de fapt, un hotel. îmi amintesc de vremea în care Mark nu mă caza la hoteluri de cinci stele, când am dat probă pentru rolul din Seaside Cove. M-a dus cu maşina la castingul din Santa Barbara şi mi-a rezervat o cameră la un Motel 6 dărăpănat, cu gândaci care mişunau pe tavan.
în zadar. Nu pot să dorm. Mă ridic în fund, mă scarpin pe burtă unde m-am iritat de la machiaj şi mă duc la minibar. Bere cu puţine calorii, sticle de apă. De fapt, nu vreau bere, deşi sunt convins că mai toată populaţia de tipi de optsprezece ani m-ar renega pentru asta, iar apa e din aia ciudată, cu electroliţi.
De fapt, vreau un suc Orange Crush. E singura kryptonită pentru mine, indiferent că sunt sau nu la dietă. Trebuie să existe un automat de sucuri la unul dintre etaje şi chiar şi să faci o plimbare pe coridor e mai bine decât să stai pitit într-o cameră de hotel.
îmi iau pe mine un hanorac, când luminiţa de la uşă se face verde, şi Mark intră în cameră, încheind un apel cu vreun alt manager, producător sau mai
ştiu eu ce.
- Hei! Nu te-a-nvăţat nimeni să baţi la uşă? mormăi eu şi trag în jos de hanorac, supărat.
- Ba parcă, da.
îşi ia o bere fără gust din minibar şi o deschide pe blatul îngust din bucătăria deschisă.
- îţi place camera?

- Tocmai mă duceam să-mi iau un suc.
- Sună la room-service, îmi răspunde el, scoţând meniul din spatele telefonului de pe birou, care se află în zona de sufragerie. Da, camera mea de hotel are o zonă de sufragerie. Ce vrei? îi sun eu...
- Lasă. O să-mi iau o sticlă de apă. Mă duc îmbufnat să-mi iau o apă din frigider. Apa cu electroliţi are un gust la fel de insipid cum mă simt eu. Tu ce voiai?

- Ce, acum nu mai poate un tată să stea şi el cu băiatul lui? îi

arunc o privire sceptică.

- Bine.

Mai ia o gură de bere, apoi o pune pe măsuţă. Se aşază pe unul dintre fotoliile moi de catifea. Mă aşez şi eu pe cel din faţa lui.
Semănăm oarecum - amândoi avem pielea măslinie şi părul la fel. Dar am moştenit nasul mamei şi, se pare, firea tatălui ei. Cel puţin aşa mi-a zis Mark. S-au despărţit acum multă vreme, în perioada Î.S.C. (adică înainte de Seaside Cove). Mama s-a întors la familia ei sus-pusă din Londra, şi nu pot să zic că n-o-nţeleg. Dacă să fii fiul lui Mark e aşa de nasol, nici nu-mi imaginez cum o fi să fii căsătorit cu el. în ultima vreme se ocupă mereu de acţiuni de binefacere cu noul ei soţ, în India, sau lucrează ca model pentru nişte reviste italieneşti sau ceva de genul ăsta. înainte mă invita la ei, ca să cunosc şi partea Dayal a familiei. M-amdus o dată, dar, întrucât am crescut cu tata, nu ştiam cum să mă adresez bunicilor, nu cunoşteam bunele maniere la masă (foloseşti mâna dreaptă, nu-ţi torni niciodată singur de băut, mănânci doar după ce a mâncat cea mai în vârstă persoană). Familia Dayal a fost deschisă şi primitoare, dar m-am simţit ca un idiot, ca o piesă de puzzle în tabloul de ansamblu.

După întâlnirea aceea dezastruoasă nu m-am mai dus, iar după o vreme, mama nu m-a mai invitat, eu fiind fiul unui parvenit - pardon, manager - de la Hollywood. Acum suntem doar noi doi, eu şi Mark, uniţi sub brandul Freeman.

- Deci, uite care-i treaba, zice el. îţi mutăm concediul în weekendul de după încheierea filmărilor.

- Ce surpriza!

Aştept indiferent restul veştilor. Vreau să deschidă el subiectul: ExcelsiCon. Pentru că bineînţeles că n-a zis nimic încă. Eu am dat chix lamentabil azi- dimineaţă, când l-am sunat, de fapt, i-am trimis mesaje, străinului aceluia. Nu l-am nimerit pe cel care se ocupa de convenţie şi, în plus, m-am dat de gol. A fost, categoric, una dintre cele mai proaste idei pe care le-am avut vreodată.

- A apărut un eveniment de ultimă oră. O şedinţă foto pentru Entertainment Today, o reclamă la maşini - presupunând că măscăricii ăia de la BMW SUA îşi ascut puţin creioanele -, şi mai trebuie să mergi şi la... ştii tu. Chestia aia, spune el, dând din mână.

- Convenţie, zic eu imediat. Pocneşte din degete.

- Aşa! Uite ce e, ştiu că ăştia de la Hello, America ne-au stricat surpriza, dar...

- Au stricat surpriza? Nu sunt idiot, Mark. Ştiu că nu mi-ai spus ca să mă poată încolţi în timpul filmării şi să nu am încotro şi să accept în faţa

camerei! Oftează.

- Hai, mă, puştiule! Doar îţi plac convenţiile, nu-i aşa? Mergeai mereu cu prietenul tău. Billy sau Bucky...

- Brian.

- Da, el. Şi nu ai mai fost la nicio convenţie de multă vreme. Mi-am zis: „Hei! Hai să-l lăsăm şi pe el să facă ceva care chiar îi place!"

îmi masez nasul la rădăcină.

- Mark, ştii bine că nu merg...

- Da, da, tu „nu mergi la convenţii". Te înţeleg...

- Hei, tocmai ai făcut semn că mă citezi?
- Dar hei, ştii ce? La sfârşitul verii va fi momentul perfect să le aminteşti tuturor că joci în Starfield. Atunci tocmai ce vei fi terminat filmările! Vei fi într-o formă grozavă! Şi e o ocazie belea să-ţi faci reclamă pe-acolo şi să-i cunoşti pe fani.
- Pe fani, repet eu.
„Cum ar fi bloggerul ăla, Rebelgunner, care e gata să mă pocnească-n mutră pentru că am pătat reputaţia impecabilă a lui Carmindor", îmi zic în sinea mea.
- Haide! îţi va prinde bine să ieşi şi să faci şi tu ceva obişnuit. Măcar încearcă să argumenteze. Trebuie doar să te duci...

-Nu.

- Şi să te întâlneşti... -Nu.
- ... cu un câştigător norocos al unui concurs şi apoi să-ţi faci apariţia la petrecerea lor ciudată de după convenţie...
Sar în picioare.
- De câte ori să-ţi zic? Nu.
- Ei bine, îmi pare rău să-ţi spun, amice, dar ai fost de acord să mergi în timpul unei emisiuni live. Dacă te răzgândeşti acum, nu va da bine. Vei părea instabil. O divă. Cu care este greu să lucrezi, adaugă el mai încet.
- Mă rog.
Mă priveşte îngrozit.
- Ce te-a apucat, puştiulică? Ştii cât de importante sunt toate astea pentru imaginea ta! Se mai potoleşte şi continuă: Şi că îţi plac mult convenţiile.

- îmi plăceau. La timpul trecut. îmi plăcea mult şi să hotărăsc singur, dar probabil că aşa n-aş avea suficientă publicitate pozitivă, nu-i aşa?
Fac stânga-mprejur, iau cartela de la cameră de pe blat şi o bag în buzunarul de la spate.

- Unde naiba te duci?

- Să-mi iau un suc, scrâşnesc eu şi deschid larg uşa.

- Nu uita că eşti la dietă... Trântesc uşa după mine.

Pe holul alb şi imaculat, aşa cum se întâmplă într-o mulţime de hoteluri new age, e linişte. De fapt, holul îmi aminteşte de platoul de filmare de la Seaside, ziduri de un alb desăvârşit cu becuri cu halogen. Pustiu. Doar că platoul de filmare era fals şi puteam să trag de placajul din care erau făcute cele mai multe dintre „casele" noastre şi să arunc o privire pe furiş la tehnicienii de după ele. Aici nu există cale de scăpare.
Nu este niciun automat pe etaj, aşa că o iau pe scări în jos până la etajul al zecelea, apoi la al nouălea. Ajung până la etajul al optulea şi nu văd niciun automat, dar nici oameni. în clipa asta, cu cât sunt mai puţini oameni în viaţa mea, cu atât mai bine.
Pe palierul de la etajul al şaptelea, însă, aud voci. Mă lipesc de perete pe măsură ce cresc în intensitate şi mă îndrept spre casa scărilor. Mă aşez acolo şi aştept să plece.
Poate că sunt doar oameni obişnuiţi. Poate că nu mă vor recunoaşte. Sau poate că sunt ţicnit şi paranoic. Pe scurt, există oameni ca tata, care vor să-ţi cultive faima şi să te ajute să ajungi în vârf. Şi apoi există oameni ca Brian, care îţi fac poze compromiţătoare când îi inviţi să viziteze platoul de filmare şi apoi le vând la TMZ[15]. Asta a durut rău, mai rău decât momentul în care am căzut de pe iaht. Şi nu, în ciuda articolului, al cărui titlu întreba „SĂ FIE OARE DARIEN

FREEMAN DIN SEASIDE COVE ÎN CĂDERE LIBERĂ?", nu eram nici beat, nici drogat, nici nu căzeam din picioare. Nu a fost o chestie de publicitate.
Şi, da, am şi o cicatrice ca dovadă.
îmi cuprind faţa cu mâinile şi devin nerăbdător, \biam doar un Orange Crush. Doar unul. A trecut o zi. Merit şi eu un suc. Chiar merit.
Mă ridic, îmi trag gluga de la hanorac pe cap, deschid uşa de la casa scărilor şi... mă izbesc de unul dintre inşii care o ard aiurea pe hol. Sunt trei, dintre care şi o fată. De vârsta mea, poate cu un an sau doi mai mici ca mine. Turişti, după sandale şi rucsacuri.
- Scuze, mormăi eu şi las capul în jos când trec pe lângă ei.
„Nu mă recunoaşteţi, nu mă recunoaşteţi", mă rog eu. în ziua de azi, când toată lumea are un aparat foto de un catralion de megapixeli în buzunar, nici măcar numai trebuie să-ţi faci griji din cauza paparazzilor oficiali. De ce n- oi fi apucat şi eu să trăiesc pe vremea telefoanelor cu clapetă?
Telefoane. îmi duc mâna la buzunar... Gol. Mă întorc. Turiştii sunt încă acolo.

- Hei, mă strigă unul dintre ei.

Mă întorc din nou şi o apuc în direcţia opusă. Accelerez.

- Stai aşa! adaugă fata, cu un uşor accent franţuzesc sau

canadian.

Bineînţeles că fata avea să mă recunoască. O aud cum începe să alerge pe hol după mine.
- Hei... Hei, ţi-a căzut telefonul.
îl întinde, iar eu îl apuc, încercând să nu o privesc în ochi fără să par nepoliticos.

- Mersi, mormăi eu. Se încruntă.

- îmi pari cunoscut...

- Mi se spune des, îi răspund eu şi fac iarăşi rapid stânga-mprejur, după care mă îndepărtez pe hol.
- Ce băiat ciudat! mormăie unul dintre prietenii ei.
- Mă rog, suntem în New York. Toată lumea e ciudată aici.
Da, puţin spus. Continuă să vorbească, iar eu mă străduiesc să nu-i ascult, urmărind indicatoarele spre automatele cu diverse. Deschid uşa, iar becurile fluorescente ale automatului de sucuri luminează straniu în încăperea întunecată. Bingo. Nu mă sinchisesc să aprind lumina, ci mă caut prin buzunare după monede şi le bag în automat.

- Ia te uită, ce noroc, mormăi eu şi apăs butonul pentru suc de portocale. EPUIZAT scrie pe ecranul automatului.
Apăs din nou.

EPUIZAT. EPUIZAT. EPUIZAT.

- Crăpar-ar nocşii, hai odată! implor eu, apăsând pe buton de parcă aş fi condamnat la moarte.
Oftez şi mă hotărăsc să-mi iau, în schimb, o apă, iar automatul huruie în timp ce împinge o sticlă cu nimic interesant. Aţi observat vreodată că automatele nu rămân niciodată fără apă? Mă sprijin de perete şi iau o gură. Nu vreau să mă întorc încă în cameră, dar nu vreau nici să mai trec o dată pe lângă gaşca aia care se află între mine, casa scărilor şi lift.
Dacă aş fi avut prieteni sau o iubită - ce idee amuzantă! -, acum le-aş fi trimis mesaj să le spun ce s-a întâmplat, să-i salut, să mă plâng de cum mi-a mers ziua. Mă aşez pe jos în încăperea cu automatul şi derulez aiurea prin mesaje, de jos în sus, contact după contact. Câteva mesaje din martie de la actorii din Seaside, dar nu am fost niciodată apropiat de ei. Toţi au pe la douăzeci şi cinci de ani şi locuiesc în capătul

celălalt al ţării. Apoi câteva cu agentul de presă de la Seaside, agenta mea de presă, Stacey, Gail, Mark... toţi oamenii pentru care lucrez sau care lucrează pentru mine.
Nu mă simt singur. Jur că nu.
Apoi, sus de tot, numărul pe care l-am greşit. Aia cu chimichanga, sau ăla, dar nu ştiu de ce am presupus că e fată.
îmi beau apa insipidă. Nu mai are niciun rost să trimit vreun mesaj la numărul ăla. Absolut niciun rost. Dar sunt plictisit şi prizonier în cămăruţa asta, aşa că degetele încep să scrie repede un mesaj şi apasă „Trimitere" înainte ca mintea să le ajungă din urmă
.Site de ştiri tabloide (n.red.)
ELLE
MĂ ROSTOGOLESC PE PAT, îmi scot telefonul din buzunarul de la spate şi apăs cu degetul mare pe ecranul crăpat, ca să deschid mesajul.

E necunoscutul ăla. Adică cosplayerul. Carmindor.

Necunoscut 21.42

— Cum ziceai că sunt chimichanga alea?
îmi muşc buza. Ar putea fi un psihopat. Sau vreun ciudat care are un fetiş cu Carmindor. Sau doar un om care vrea să ştie

despre mâncarea mexicană de pe nava mea spaţială, El dovleac.

21.47

— Foarte vegane.

— Ai reuşit să dai de cel pe care-l căutai?

Necunoscut 21.48

— Din păcate, nu.

— Nu am avut timp să mă ocup.

Mă ridic în fund. Convenţia era o parte din mine de care n-am mai vrut să ştiu după moartea tatei. Nu am vrut să mai particip, nu am mai vrut să intru pe uşile acelea de sticlă şi să mi se pară că îl văd pe tata în hol, în uniforma lui apretată de Carmindor, cu aripile stelare strălucind. în plus, nici oamenii de la ExcelsiCon nu prea au păstrat legătura cu mine. M-au cam lăsat baltă după moartea tatei. Halal comunitate!

Dar tata a crezut mereu că e bine să ajuţi pe toată lumea, cu orice preţ. Prin amabilitate şi disponibilitatea de-a face un efort. Aş fi vrut să fiu măcar pe jumătate aşa de bună cum era el, dar mereu zicea că învăţase asta de la mama. Deci, dacă mama era bunătatea întruchipată şi tata era pe jumătate la fel de bun ca ea, eu cu ce rămân? Un sfert?

îmi muşc obrazul şi răspund, întrebându-mă de ce oare fac acum o excepţie.

21.48

— Poate reuşesc să te ajut eu.

— Deşi să ştii că ADEVĂRATUL Carmindor nu caută

pretexte.
Necunoscut 21.48
— Şi atunci ce s-a întâmplat în episodul 26?
21.48
— Ă, un nox i-a pervertit mintea?! Să fim serioşi.
— Sau poate mă înşel şi vrei să mă corectezi, înălţimea Voastră a Federaţiei.
Necunoscut 21.48
— Nu ştiu de ce, dar am impresia că ar fi o idee proastă să te corectez când vine vorba de Starfield.
— Şi de obicei îmi vin idei proaste.

21.50

— Nu ai fi Carmindor dacă n-ai avea idei proaste.

— Fără supărare.

Necunoscut 21.51

— Nu-i bai. Mi-e milă de biata galaxie care va ajunge sub

domnia mea.

— Muaaaahaha!

— Deci... eşti un stargunner?

21.51

— Am sânge de Federaţie în vene.

— Tu?

Necunoscut 21.52

— M-am născut din însăşi Devastarea Brinx. Promit-jur.

— \m/

De parcă i-aş crede promisiunea-jurământ... Oricine ar fi el. Fulgerul spintecă cerul din nou, de data asta mai aproape. Aştept tunetul. Unu - o mie. Doi - două mii. Trei - trei mii... Şi apoi se aude, lent şi suav ca un cântec.

Tatei i-au plăcut mereu furtunile cu tunete. Felul în care bubuiau în toată casa, ca o inimă care bubuie în cutia toracică.

Necunoscut 21.59

— îţi pot pune o întrebare mai ciudată? 22.00

— Ăăă... Cred că da. Necunoscut 22.00

— Ce părere ai despre noul Carmindor?

Ah. Of. Mă gândesc la postarea de pe blog. La postarea care a devenit virală. L-aş minţi dacă aş zice altceva în afară de ce e absolut adevărat.

22.00

— Adică, Darien Freeman?

Necunoscut 22.00

— Da.

îmi las capul pe spate şi privesc pe fereastră cum se apropie furtuna. Aş putea să-i dau link către postarea mea de pe blog, dar, dacă e un stargunner, probabil că ştie deja ce părere am. Adică ce părere are autorul. Că în niciun univers Darien

Freeman nu va fi vreodată Carmindor. Hotărăsc, în schimb, să trag de timp.
22.01

— De ce? Eşti cumva fan Seaside Cove? Necunoscut 22.01

— Te rog, prefer Fetele Gilmore. Cafea. Isteţime.

— Deci nu crezi că o să se descurce?

— Darien, adică.
Nu ştiu de ce îi răspund aşa. Presupun că din cauză că, dacă întreabă, chiar îi place distribuţia.
22.01
— Cred... Cred că, dacă o să se străduiască, o să-i iasă, până la urmă.
— Adică aşa ar face Carmindor. S-ar strădui. Chiar şi atunci când pare că nu mai e nicio speranţă.
— Dar cine ştie dacă lui Darien Freeman îi pasă aşa de tare, încât să se străduiască...
Necunoscut 22.01

— Deci CREZI că se va descurca? Ca fan? 22.01

Plouă. Pot să-ţi răspund altă dată

?Necunoscut 22.01 — Depinde. Cât o să plouă?
Mă uit pe geam afară, unde toarnă cu găleata. îmi vine să scriu că nu se va opri niciodată. Dar îi răspund, în schimb:

22.02

— Probabil că până va face ceva care să-mi schimbe părerea.

Care să demonstreze că-şi va da silinţa cu adevărat

.DARIEN

Mark e tot unde l-am lăsat, bând din berea lui. Ridică din sprânceană de îndată ce intru înapoi pe uşă.

- întoarcerea fiului risipitor, zice el în loc de salut. Te-ai mai răcorit?

- Da, m-am răcorit.

Mă aşez în faţa lui în zona de sufragerie a camerei de hotel. îşi butonează Blackberry-ul străvechi, ţăcănitul tastelor înghiţind tăcerea dintre noi. îmi lovesc sticla de apă pe jumătate goală de coapsă, în ritmul melodiei din Starfield.

Dacă fanii vor să dovedesc că sunt Carmindor, că sunt ca ei, chiar dacă am ratat întrebarea cu ah'blena la emisiunea Hello, America, lucru care sigur mă va bântui pe viitor, atunci trebuie să fiu fan. Şi există un singur mod în care ştiu să fac asta.

\for exista mereu oameni ca Gură-de-Peşte şi ca ăla de la cantină sau ca ăla care scrie pe blogul Rebelgunner, care urlă atât de tare, încât e greu să se mai audă altceva. Dar vor exista şi oameni ca tipa cu care mi-am scris mesaje, care se vor auzi ca un murmur necontenit. Pentru ei am semnat contractul. Pentru că ştiu cum e să fii ca ei. Starfield mi-a fost alături când părinţii şi prietenii mei de rahat nu au fost lângă mine. De-asta am acceptat jobul ăsta. Pentru că sunt fan.

- O să merg la convenţie, zic eu. îşi ridică privirea din telefon.

- Serios?

- Tocmai ţi-amzis.

Dă să se ridice.

- Grozav! Mă bucur că... Ridic o mână.

- Cu o condiţie. Se aşaza la loc.

- Bineînţeles. Sigur nu sunt două? Trei?

Se uită la tavan şi aproape că îşi dă ochii peste cap.

- Păi, zi, ce condiţie? Acume-acum „Ţinteşte! Aprinde!"
- *Vreau să ajut la jurizarea concursului de cosplay. Nu vreau să fiu doar o vedetă cu nasul pe sus, cu care oamenii îşi fac poze. Vreau să fac parte din comunitatea asta de fani.*
- Parte din... ce? Din comunitatea de fani?
Fruntea mult prea netedă a tatei se încreţeşte foarte puţin; aşa se întâmplă când e cel mai tulburat.

- Nu se pupă cu imaginea ta, Darien.

- Te rog, doar de data asta. Ca să le arăt că sunt ca ei.

- Dar nu eşti. îmi ţugui buzele.

- Oricum o să fiu acolo. Am putea să facem cumva să se

potrivească.
Mark se foieşte pe fotoliu şi îmi dau seama că gândeşte intens. Oare Chris Pine ar binevoi să jurizeze un concurs de costume? Dar Chris Evans? Chris
Hemsworth?

- Ar fi dificil, zice el, în cele din urmă.
- Dar, dacă mă vei lăsa...
- Dar... Ridică un deget, semn să mă opresc. Cred că ar putea funcţiona, dacă ne dăm silinţa. Şi ăştia de la ExcelsiCon vor fi cu siguranţă de acord. Mai ia o gură de bere. Da... da, cred că putem face asta. Să te ţinem în centrul atenţiei. Eşti un geniu. Nu-mi place mutra aia pe care o face, de parcă ar zâmbi cu superioritate şi ar ticlui un plan diabolic în acelaşi timp. Oare ce pune la cale? Nu sunt convins că vreau să ştiu. Şi totuşi, nu m-a refuzat. M-a ascultat pentru prima oară.
- Mersi, îi zic eu.

Şi, o clipă, aproape îi spun „tată"

.ELLE

Nu ştiu la cât timp am adormit, în sfârşit, după ultimul mesaj, dar ştiu exact când m-am trezit.
- Danielle! se răsteşte mama mea vitregă smulgând pilota de pe mine. Danielle, jos din pat!
- Ce... bâigui eu şi tresar când îmi bagă lumina de la lanternă în ochi.

Ploaia se izbeşte cu putere de geam, în timp ce fulgerele spintecă cerul. Mă uit la ceas cu ochii mijiţi, dar e întuneric beznă. Probabil că a căzut curentul din cauza furtunii. Vuietul vântului aproape că îi acoperă vocea - aproape -, dar Catherine n-ar permite niciodată să se audă ceva mai tare decât ea.
- Ridică-te! răcneşte ea luându-mă de braţ şi trăgându-mă din pat, înainte să apuc să-i admir cum trebuie părul pus pe bigudiuri mari din spumă şi halatul caraghios de mătase.

Mă frec la ochi, încă somnoroasă, şi mă împleticesc după ea, în timp ce îşi înfige unghiile în mâna mea, până în capătul holului, unde îmi dă drumul.
- Ce s-a întâmplat?

Arată cu o gheară roz în sus. Clipesc somnoroasă. O pată închisă la culoare se întinde pe tavan. Mi se face inima cât un purice. O infiltraţie. în pod.
- Parcă ţi-am spus să-l repari data trecută!
Mai încolo, pe hol, gemenele ne privesc pe furiş din camera lor. Grozav. Avem şi public.
-Nu poţi să faci nimic cum trebuie? spumegă ea, încrucişându-şi braţele.
Pe halat se văd câteva pete umede. Probabil că picură în camera ei, altfel nu s-ar fi deranjat să mă trezească.
- L-am reparat, zic eu în barbă.
Oricum nu contează. Nu are de gând să vândă casa? Probabil că vântul a desprins din nou vreo şindrilă...
- Ba se pare că nu l-ai reparat. Se încruntă la mine în timp ce eu mă mut de pe un picior pe altul. Deci? O privesc confuză.
Arată din nou spre tavan. Du- te şi repară-1!
Simt că mă schimb la faţă.
-Acum?
- Până să se facă şi mai rău! strigă ea şi îmi întinde o lanternă. După atitudinea ta de mai devreme, asta ne mai trebuia. Serios, Danielle, ai mare noroc că sunt aşa îngăduitoare!
Pe de o parte, aş vrea să-i spun că e o ţicneală să mă duc pe acoperiş să văd pe unde pică în toiul nopţii pe timp de furtună. Şi mâine-dimineaţă mai trebuie să merg şi la muncă devreme. Ele nu.
- Deci te duci în pod şi faci ce-oi face ca să nu mai picure. Şi eu zic că ar trebui să plăteşti şi paguba, nu crezi? Nu pot să vând o casă în starea asta.
Rămân cu gura căscată.
- Nu are nicio noimă! S-ar fi putut întâmpla în orice casă. Ce naiba?! E furtună!
- Ah, da? Şi tot furtuna a uitat să repare podul când trebuia? Nu mai zic nimic. Cum naiba să te cerţi cu o nebună? Aşa mă gândeam şi eu, îmi răspunde Catherine, după care face rapid

stânga-mprejur şi se întoarce cu paşi apăsaţi în camera ei. înapoi la culcare, fetelor! Se ocupă Danielle.
Gemenele se uită una la cealaltă şi închid uşa. Oftez, mă întind să apuc sfoara şi trag de ea ca să cobor scara, până când gura întunecată a podului se
cască deasupra mea. Luminez cu lanterna în întuneric, ca să alung fantomele, şi mă urc pe scară.
Chiar dacă am stat toată viaţa în casa asta, podul mi se pare un loc interzis. De fapt, toată casa în care mi-am petrecut copilăria mi se pare străină acum, exact aşa cum s-a simţit prinţul Federaţiei după ce a fost salvat din mâinile nocşilor. Familiară, dar străină. Numai e cum mi-o aminteam Numai sunt jocuri de societate în sufragerie. Nu mai sunt săbii şi scuturi deasupra şemineului. Când tata s-a căsătorit cu Catherine, le-a pus în cutii, iar la moartea lui, Catherine le-a dat pe toate. A şters şi ultima rămăşiţă din trecutul meu. Sau a încercat. Nu poţi şterge o casă sau poveştile dintre zidurile ei.
Dar Catherine a găsit o soluţie şi pentru asta. O poţi vinde, în schimb.
în pod e foarte cald, întuneric şi umezeală. Cu siguranţă se infiltrează apă pe undeva. Dar sunt şi o grămadă de lucruri îngrămădite aici, ceea ce, dacă mă gândesc mai bine, e firesc. Catherine e din fire ca un şobolan care adună o grămadă de gunoaie pe ascuns: jos, casa este „perfectă", în timp ce toate troacele au fost înghesuite aici, ca să nu le vadă nimeni.
Luminez coşurile de plastic puse unul peste celălalt până la tavanul triunghiular, când un tunet asurzitor zgâlţâie toată casa. Tresar şi îmi simt inima bubuind. Plouă aşa de tare, încât ai impresia că intră apă peste tot. Cum naiba să găsesc o crăpătură când plouă cu găleata?
Merg de-a buşilea pe podeaua din furnir, împingând încet la o parte cutii de carton cu etichete pe care scrie „haine de iarnă"

şi „jucării", căutând porţiuni ude. Pe măsură ce înaintez, lemnul devine tot mai umed.
Ce caraghios! Uită-te la mine: merg de-a buşilea într-un pod în toiul nopţii, căutând o infiltraţie. Şi nici nu prea ştiu cum o voi opri în caz că o găsesc. Poate că voi ţipa la ea până îşi revine. La Catherine funcţionează.
O cutie dubioasă dintr-un colţ îmi atrage atenţia. Văd un mâner de fier care licăreşte. îndrept lanterna spre ea. Un cufăr. Ba nu, nu e un cufăr oarecare, îmi amintesc de cufărul ăsta. îl ştiu de multă vreme. E ca o amintire ştearsă, de demult.
Mă târăsc încolo, ţin lanterna cu gura şi îmi strecor unghiile sub încuietoare, îmi tremură mâinile. Lacătul se desface, nefiresc de zgomotos în comparaţie cu răpăitul ploii pe acoperiş. Se mai aude un bubuit, şi grinzile vibrează din nou, în timp ce ridic capacul şi văd la lumina lanternei o haină albastră superbă.
îmi amintesc materialul înainte să-l ating. îmi amintesc textura şi cum foşnea când se îmbrăca tata cu ea, ca o pelerină în urma lui. Costumul lui de prinţ al Federaţiei. Trag încet de jachetă, centimetru cu centimetru, de parcă aş readuce-o la viaţă.
O îmbrac cu grijă, temându-mă să nu care cumva să se fărâmiţeze.
Haina mi-e mare, bineînţeles. Nasturii trebuie cusuţi din nou, ciucurii prinşi iarăşi. Bag nasul în guler şi trag adânc aer în piept. încă are mirosul lui, amestecat cu apretul pe care îl folosea pe partea despicată şi lungă din spate.
Dar apoi lumina lanternei cade pe un material mov-închis, cu sclipici. Nu se poate! Catherine a aruncat toate astea! Aşa a zis. Că le-a donat cu hainele gemenelor şi nimicurile adunate de ea.
Bag mâinile în cufăr şi găsesc o rochie care pare făcută dintr-o bucată de cer înstelat, dintr-un material mov sclipitor, moale

şi mătăsos. O ridic şi simt mătasea delicată alunecându-mi printre degete. în lumina difuză, străluceşte de parcă în ea ar fi fost ţesută o întreagă galaxie.
Ochii mi se umplu de lacrimi. E rochia mamei. Rochia prinţesei Amara. Nu am cunoscut-o niciodată cu adevărat, nu aşa cum l-am cunoscut pe tata. Dar mi-aş fi dorit din toată inima.
Strâng tare rochia la piept şi închid ochii. O clipă, mă simt de parcă nu aş fi singură în pod. De parcă ar fi aici, cu mine.
în minte începe să-mi încolţească o idee. Catherine poate vinde casa. îmi poate lua părinţii şi îi poate închide în cutii. Mă poate obliga să fac treburile în casă. Mă poate jigni că lucrez într-o rulotă cu mâncare... Dar, în afară de ce se află în cufărul ăsta, sunt ultima fărâmă din tata care a mai rămas în universul ăsta. Poate că sunt un nimeni, dar tata a fost extraordinar. Şi m-a iubit mai mult decât orice altceva pe lume.
Ce fiică ar lăsa asta să dispară?
Pe de altă parte, ce pot face când tot ce am pe lume sunt costumele vechi ale părinţilor mei?
Răspunsul mă trăsneşte dintr-odată.
Mă voi duce la ExcelsiCon şi voi participa la concurs. \bi ieşi învingătoare. Şi îmi voi câştiga biletele să pot pleca de-aici, departe de Catherine şi de gemene, şi voi crea un univers în care să pot fi cine vreau eu să fiu, şi nu ce cred ceilalţi.
V)i fi ca tatăl meu.
Yoi avea mult de lucru. Va trebui să le curăţ, să le modific ca să-mi vină bine, să găsesc o modalitate de-a ajunge la Atlanta pentru convenţie. Dar tata m-a învăţat cu multă vreme în urmă că e nevoie de mai mult decât de câteva piese vestimentare bune ca să fii demn de însemnul Federaţiei. E nevoie de curaj şi de perseverenţă. E nevoie de toate lucrurile extraordinare pe care încă le simt în costumul vechi al tatei. De toată bunătatea pe care o simt în rochia mamei.

Şi, cu ajutorul lor, îi voi face mândri de mine.

V)i aprinde stelele

.PARTEA A DOUA

ŢINTEŞTE-LE!

Când nu poţi câştiga bătălia, ia-ţi arme mai mari."

episodul 14, „Mai bine în spaţiu decât niciodată

"DARIEN

Mi-am cunoscut pieirea, şi încă n-am luat nici micul dejun. Peste doi metri, lat în umeri ca un linebacker[16] de la New York Jets, cu degetele ca nişte cârnaţi care m-ar putea rupe în două... Chiar şi pe varianta mea beta, musculoasă, cu nouă kilograme de muşchi pe care le-am pus pentru un film. Un tatuaj tribal i se încolăceşte într-o parte a capului în mare parte ras.

Sfinte Sisoe, ce păr ameninţător ai în nas, Batman!

Mark se uită când la mine, când la pieirea mea, rânjind mândru. De parcă ar fi câştigat premiul cel mare la un târg rural cu un porc furat.

- Deci? zice el, tot aşteptând un compliment pe care n-am de gând să i-l fac. N-are decât să mă facă ciufut. N-are decât să-mi spună că se vede după cum mă port că sunt adolescent. Nu-mi pasă. Ce zici, Darien?

- N-am nevoie de bodyguard, îi răspund eu, încrucişându-mi braţele la piept.

încerc să stau cât de drept pot, dar, chiar şi atunci, domnul Pieire se înalţă deasupra mea cu mai bine de cincisprezece centimetri. Imaginaţi-vă o combinaţie între The Rock şi Terry Crews. O sută treizeci de kilograme de muşchi. Şi când eu încerc să stau drept, se îndreaptă şi el. Face pe grozavul!

- N-a venit pentru binele tău, îmi răspunde Mark zâmbind, cu dinţii încleştaţi. A venit la insistenţele companiei de asigurări.

- Nu e vina mea că mi-ai asigurat tu abdomenul. Ei n-au cerut niciodată aşa ceva. Dacă nu m-ai fi obligat să fac cascadoria aia idioată la Hello, America…
- Mă gândesc la viitorul tău, Darien. Nu vrei să-l distrugi şi mai tare, nu?
Mă bate uşor pe bărbie, în locul în care am o cicatrice care-ţi „termină cariera". După ce am căzut de pe iaht, Mark mi-a dat câteva nume de chirurgi plasticieni, la fel cum fundaşii dinNFL dau pase lungi şi disperate. Copcile nu mi s-au părut aşa de rele, dar producătorul a trebuit să reia şi să mai filmeze o dată aproape toate scenele de la final ca să le înlocuiască pe celelalte. Bineînţeles, cicatricea nu mi-a pus capăt carierei. Singurul lucru care s-a încheiat a fost ultima şi singura mea prietenie.
îmi iau privirea de la Terry Crews Jr. şi mă încrunt la tata.
- Nu te uita aşa la mine, Darien, zice el şi oftează. Vreau doar să fac ce e mai bine pentru tine. Vreau doar să găseşti de lucru în oraşul ăsta. înţelegi, nu?

- Bine. Bine. Nu are sens să mă cert cu el. Pentru cât timp?

- Păi, vezi tu, asta-i chestia...

- Cât timp? Şi Gail ce zice?

- Gail e de acord cu mine şi crede că este o idee bună. Şi pe termen nedeterminat. îşi scoate telefonul care îi vibrează şi se uită la număr. Trebuie să răspund. încercaţi şi voi să vă cunoaşteţi mai bine. Va fi o aventură, nu-i aşa?
Nici măcar nu apuc să răspund, că Mark se şi întoarce, ţinând, cu capul aplecat, telefonul pe umăr.
- Bună ziua. Da, Mark la telefon. Harrison! Ce mai faci? Ce-ţi face glezna?
Ar vrea ca uşa să se trântească mai repede în urma lui.
Eu şi bodyguardul ne privim şi aşteptăm îi măsor din priviri costumul negru dichisit, cravata cu nod perfect şi Rolexul

argintiu de la mână, care te fac să te întrebi cât de bine sunt plătiţi bodyguarzii, de fapt, şi mă uit urât la el. Nu tresare, aşa că mă dau bătut, îmi dau jos tricoul pe care îl port de ieri şi mă duc hotărât în colţ, unde mi-am lăsat valiza.
Am ajuns la Atlanta noaptea trecută. N-am putut să pun geană pe geană în avion, pentru că a fost o furtună năprasnică. în clipa în care am ajuns la hotel am adormit în hainele cu care eram îmbrăcat şi încă sunt obosit. Ceasul electronic de pe noptieră arată, cu cifre roşii, 08.31, ceea ce înseamnă că am dormit doar patru ore.
- Probabil că te pricepi să îndeplineşti ordine, nu-i aşa? bombăn eu mai mult în barbă decât spre bodyguard, răscolind prin valiză după un tricou care să nu fie mulat. Ca agenţii CIA, nu-i aşa? Bodyguarzii fac o şcoală de body- guarzi? Eşti ca asasinul plătit din Hitman?

îşi aranjează manşetele.

- Ştii regulile Fight Club? îl privesc surprins.

- Deci ştii să vorbeşti! Ridică din sprânceană.
- O să fiu la uşă în caz că ai nevoie de mine. Trebuie să ajungi la studio în douăzeci de minute. îţi sugerez să te grăbeşti.
Apoi iese agale, aşa, voinic cum e, din cameră.
îmi trag pe cap un tricou curat şi, când să-mi bag mâinile în mâneci, bipăie telefonul.

Un mesaj. Mă rog, două. *Gail 08.36*

- *ÎL CHEAMĂLONNY. POARTĂ-TE FRUMOS.* Lonny?

Un nume total nepotrivit pentru o maşinărie ucigaşă de o sută treizeci de kilograme, dar fie. Găsesc un şort şi şosete. Telefonul bipăie din nou şi atunci îmi aduc aminte de celălalt mesaj.
Necunoscut 08.44
— OK, scuze că te deranjez, dar m-am gândit că tu s-ar putea să ştii. Cum se cheamă chestia aia pe care o face Eucinedes cu armele navei? Le reglează? Le fixează?
-Uff
Da. Necunoscutul. Zâmbesc uşor în timp ce îi răspund.
08.44
— Scrii fanficuri aşa devreme?

Necunoscut 08.44

— NU.

— A sunat prea categoric, aşa-i?

08.44

— Oarecum. îţi dau un indiciu.

— începe cu ,,C".
Necunoscut 08.44
— Rahat, ştiam eu că începe cu „ C'7 Stai să mă gândesc.
îmi iau pe mine şortul şi şosetele, îmi bag telefonul în buzunar şi îmi trec mâinile prin păr, uitându-mă în oglinda din baie. Cicatricea de pe bărbie e mai proeminentă la lumină puternică, ca o dungă albă adâncă pe pielea mea măslinie. Mark are dreptate. Carmindor nu are cicatrice. încă un motiv pe listă pentru care directorul de casting a fost nebun să mă aleagă pentru rolul ăsta. O nebunie şi mai mare este să cred că aş putea continua să lucrez cu David Singh.

Ecranul se luminează de la alt mesaj şi sunt oarecum îngrozit. Nu-mi place să vorbesc prin mesaje. Mai ales cu străini. Dar, cumva... Nu ştiu... Mă simt cumva mai bine când vorbesc cu persoana asta. Când sunt complet anonim. Nu trebuie să fiu cineva anume. Nici măcar nu m-a întrebat cum mă cheamă, nici eu n-am întrebat-o pe ea. Nu trebuie să scornesc scuze pentru faptul că am bodyguard, sau că ţin o dietă ciudată, sau că vreau să mă îmbrac numai cu tricourile mele preferate, deşi au găuri la subraţ.
Noi doar... Doar vorbim.

Necunoscut 08.45

— Corectează? Calculează?

— Haide, Carmindor!

— Colectează? Catering? NU am nici cea mai vagă idee

— Stai aşa!

— GATA, CALIBREAZĂ.
— Groaznic.
08.46
— Şi mai zici că-ţiplace Starfield...

Necunoscut 08.46

— ÎNGROZITOR!

— N-o să mi-o iert niciodată.

— Vă mulţumesc, Excelenţa Voastră.

- *zqcq* minute, şefu'. Lonny, adică pieirea mea, a băgat capul în cameră.

- Ce, eşti şi cronometru, cumva?

- Sunt orice sunt plătit să fiu.
- Te pot plăti să dispari? îmi aruncă o privire lipsită de orice emoţie. Era o glumă, îi zic eu, băgându-mi telefonul în buzunar şi luându-mi cheile.
N-aş zice că ies din cameră rapid, dar nici nu mă lungesc cu încălţatul, în caz că vă întrebaţi. Şi, chiar înainte să plec, trimit un ultim mesaj.
08.56
— Poţi să-mi spui, simplu, Car. :)

La fotbal american, coordonatorul apărării, care se află în spatele liniei defensive (n.tr.

)ELLE
Calibrare.
O să-mi trag palme eoni în şir de-acum înainte.
„Euci îşi calibrează armele, Elle", bombăn eu încet, notând în caiet. De ce naiba mă gândeam la calculează?
E marţi şi soarele e sus pe cer, strălucind deasupra noastră, în timp ce eu îi privesc pe turişti hoinărind pe promenada Battery. Telefonul meu ca o cărămidă stă la umbră, chinuindu-se să ruleze pe ecranul lui antic un filmuleţ de pe YouTube despre cum se măsoară şi se cos pensele. Cred că l-am văzut de vreo patruzeci de ori. Conţine o mulţime de termeni de specialitate pe care nu-i înţeleg, iar doamna dintutorial foloseşte o maşină de cusut, lucru pe care eu nu-l am şi nici nu am cum să-mi cumpăr. Deja mi-am alocat toate economiile

pentru materiale şi, în cele din urmă, pentru un bilet de autocar şi un bilet la convenţie. O să am noroc dac-o să-mi permit să cumpăr şi ac, şi aţă, lăsând la o parte să-mi dau seama cum să le folosesc.
- De ce nu putea să fie un concurs cu poveşti? mormăi eu. Să scrii e uşor. Când voi fi scenaristă, voi putea scrie dialogul şi descrie personajele cât vreau eu, iar de costume se va ocupa altcineva.
Dar, momentan, mă ocup singură de toate.
Am hotărât să particip cu costumul de Carmindor, oricât ar părea de prostesc. Rochia mamei de prinţesă Amara probabil că mi se potriveşte mai bine, dar are ceva care mă ţine la distanţă. Mereu trebuia să cer voie să port rochia asta. Tata o scotea de pe raftul de sus al dulapului şi mă punea să promit că o să am mare grijă cu ea, altfel galaxia cusută pe poalele ei avea să mă înghită. De fapt, mă ruga să nu distrug costumul în care era amintirea mamei. Să mă port frumos cu el. Să-mi imaginez că era cusut cu fir de aur. în
plus, te costumezi în cine vrei să fii, iar eu mi-am dorit să fiu Carmindor de când mă ştiu.
Bineînţeles, problema este că haina tatei mă înghite cu totul. Era un om destul de masiv, dar cred că am uitat exact cât de mare era. După o vreme, memoria începe să-ţi joace feste. în mintea mea, e un erou lat în umeri, cu un zâmbet blând în colţul gurii şi ochi adânciţi în orbite, şi albaştri-închis ca Oceanul Atlantic. Eu am moştenit ochii căprui ai mamei. El fredona adeseori „Brown-Eyed Girl" când dansa cu ea în sufragerie. Capul ei se potrivea perfect pe umărul lui.
Mă întreb dacă a dansat vreodată cu Catherine în sufragerie. Mama mea vitregă are ochi albaştri şi nu-mi vine în minte niciun cântec vesel despre femei cu ochi albaştri. Oare tata şi Catherine au fost vreodată fericiţi? Trebuie să fi fost la un moment dat. După seara aceea în care am cunoscut-o, când a apărut în prag într-o rochie albă minusculă, ţinând în mână o

sticlă de vin într-o plăsuţă elegantă, tata m-a întrebat ce părere am despre ea. Aveam opt ani. Mama murise de patru ani. îmi venea să-l scutur bine şi să-i amintesc că prinţesa Amara moare la sfârşit, că mama a murit la sfârşit. Că poveştile n-ar trebui să aibă continuări. Continuările sunt mereu proaste. Ca o roşie stricată pe scara criticilor de la Rotten Tomatoes.
Dar nu am făcut aşa.
„îmi place de ea", am zis, în schimb.
Şapte luni mai târziu s-au căsătorit. Apoi s-a produs imposibilul, şi eu şi Catherine ne-am ales una cu cealaltă. Prizoniere într-o lume în care el nu mai există. Sau cel puţin aşa credeam. îl simt în haină. îl aud fredonând „Brown- Eyed Girl" când privesc poalele, nasturii şi epoleţii.
Poate că e-adevărat că nimic nu e veşnic, dar poate că, într-un fel, ceea ce piere se întoarce într-o zi.
Uşa de la Dovleac se deschide tare şi îmi ascund telefonul sub caiet. Sage urcă, cu două pahare de îngheţată în mână.
- Uff, altă dată să-mi spui să nu mai dau fuga să iau îngheţată din capătul celălalt al oraşului la prânz, zice ea, gâfâind, şi îmi întinde un pahar cu îngheţată deja topită puţin. Linguriţa înfiptă în ea a început deja să se încline. Caramel? Sau praline?

Mă uit la ea, confuză.

-Pentru... mine?

îşi dă ochii peste cap şi pune ambele pahare pe tejghea.

- Nu, pentru cealaltă colegă pe care o avem. Frate! O mănânc eu pe-aia cu caramel.
Se aşază pe găleată şi începe să mănânce.
- A fost o coadă incredibilă. A venit cineva cât am fost plecată?

Dau din cap că nu şi îmi iau îngheţata de praline. De fapt, chiar îmi place mult asta de praline. Dar mi se pare... ciudat. Şi nu doar că Sage vorbeşte cu mine.

- Ai luat îngheţată, spun eu prosteşte.

- Ă, da. E foarte cald.

Sage amestecă în supa ei de îngheţată.

- Dar îngheţata are... lapte.

Clipeşte nedumerită cu pleoapele ei fardate cu mov.
- Şi? A, exclamă ea, zâmbind larg, ai crezut că sunt vegană? Nici vorbă! Doar şefa e. Pe mine nu mă prea interesează subiectul.
- Nici pe mine, zic şi eu. Sunt fan bacon, declarat!
- Mmm, îngheţată cu aromă de bacon! Ei bine, ăsta da păcat într-o rulotă de mâncare vegană, spune Sage râzând. Am ajunge direct în iadul veganilor.

Deşi nu ştiu ce iad ar fi ăsta, având în vedere că ne aflăm deja

în el.

- Nu-ţi place să lucrezi aici?

îşi întoarce privirea, ca şi cum s-ar simţi vinovată.
- Păi, dacă spun că nu, atunci sunt rea, aşa-i? Că nu vreau să moştenesc lumina ochilor şefei noastre.
Bate uşor în tejghea, de parcă ar fi un câine, ceva de genul „Stai liniştit, cuţu, n-am nimic cu tine".

- Atunci... ce ţi-ar plăcea să faci? Ridică din umeri.

- încerc să nu mă gândesc la asta.

- îţi place să desenezi, nu? Şi să-ţi faci singură hainele?
Se uită la fusta ei, care e făcută din fâşii de materiale de şapte culori, cu tul pe dedesubt. îmi aminteşte de revistele de modă japoneze pe care le citeşte, de parcă ar fi ieşit dintre paginile lor.

- Se vede?

- Nu în sens rău! adaug eu repede. Arăţi, pur şi simplu, foarte

tare mereu. Pufneşte. Mai fac o încercare:

- Vrei să te faci creatoare de modă? Mai ia o gură de

îngheţată şi murmură:

- Vreau să mă mărit cu îngheţata asta, asta vreau. Să fugim în

Tahiti.
O fracţiune de secundă, mă gândesc să o rog să-mi explice şi mie tutorialul ăla de croitorie, dar, înainte să apuc să deschid gura, mă întrerupe o voce.
- Ia te uită! Sora noastră îngălată în habitatul ei natural!
Chloe şi Cal rânjesc la fereastra de plasare a comenzilor. Lucrez de-atâtea săptămâni la Dovleac, şi gemenele nu m-au găsit. Bineînţeles că trebuia să se întâmple tocmai astăzi. Şi evident că sunt flancate de toată trupa de la club: prietena lor comună, Erin, şi iubitul ei, şi câţiva băieţi din echipa de fotbal, cu părinţi cu iahturi în port. Şi, puţin mai în spate, James. Grozav.
Sage lasă pe tejghea paharul cu îngheţată şi se ridică.

- Vă putem ajuta cu ceva? întreabă ea, cu lingura în colţul gurii.
Chloe o ignoră. Are părul blond prins sus într-o coadă mai lejeră; e îmbrăcată cu pantaloni scurţi roz şi un tricou cu College of Charleston, colegiul la care vrea să meargă la anul. Lângă ea, un tip înalt şi lat în umeri, linebacker în echipa de fotbal, tuns periuţă, care pute a tată cu bani, dă din cap spre Sage.

- Doar tu lucrezi cu ea?

Sage se apleacă spre ei pe tejghea.

- Ce-ţi pasă ţie?

- S-ar putea să trebuiască să ai grijă cu ea. E nebună, zice el, uitându-se la mine.
în spatele mulţimii, James ridică din umeri şi îşi întoarce privirea. Vârfurile urechilor îmi ard de ruşine.
Sage fie îi ignoră, fie nu-i aude.
- Avem pârj oale de dovleac, tartine cu dovleac şi tofu, taco cu dovleac şi beţişoare prăjite de dovleac, zice ea sec. Numai avem chimichanga. Deşi sunt convinsă că am putea avea din nou dacă îţi doreşti tu.
Linebacker-ul se uită atent la Sage de data asta, la părul ei verde şi la cercelul din buza.
- Hei, tu eşti cu mine în clasă, nu-i aşa?

- Iar tu ţii coada pe loc, îi răspunde ea. Se uită în spatele lui.

-Nue nimeni.

Sage zâmbeşte cu buzele strânse.

- Atunci înseamnă că sperii toţi clienţii. Acum, valea de-aici! Du-te şi arde- o în altă parte!

Chloe mijeşte ochii la ea.

- Scuză-mă, dar cine te crezi? Colega mea se preface şocată.
- Vai, te rog să mă scuzi, nu m-am prezentat, aşa-i? Apoi face o pauză foarte lungă, timp în care ei aşteaptă să se prezinte. în cele din urmă, le spune: A, nici n-aveam de gând.
în spatele lui Chloe, Cal îşi muşcă buza de jos, încercând să ascundă un zâmbet.
- Ciudato, rânjeşte Chloe batjocoritor, îl apucă de braţ pe James, care zâmbeşte la rândul lui, pentru că nimeni nu o face pe Chloe să pară o idioată, aşa cum tocmai a făcut Sage, şi-l târăşte de-acolo.
Acoliţii lor îi urmează, ca o cireadă de vite. Cal zăboveşte o clipă, holbându-se la Sage de parcă ar încerca să îşi dea seama care-i treaba cu ea, până o strigă sora ei, apoi se îndepărtează şi ea grăbită.
Sage îşi dă ochii peste cap şi se întoarce spre mine.
- Surorile tale sunt un blestem pentru umanitate. Pun pariu că abia aştepţi să termini liceul.
- Cam aşa, răspund eu, dar cuvintele îmi lasă un gust amar, pentru că nu ştiu ce se va întâmpla după ultimul an.
Ba da, ştiu. ***Yoi*** câştiga concursul şi o voi tuli de-aici, direct spre Los Angeles. Şi nu mă voi mai întoarce niciodată.

îşi ia din nou îngheţata şi se întoarce spre mine.

- în fine. Ce ziceai? -Ă... nimic.
Nu am curaj să o întreb despre filmuleţul cu lecţiile de croitorie. Ştiu că Sage nu e precum ceilalţi, tocmai ce-am văzut, dar va dori să ştie la ce îmi trebuie şi ea sigur n-are nicio treabă cu Starfield. Dacă tot e să dau greş, nu vreau să o trag după mine şi pe Sage, care e aşa de tare.
Ridică din umeri.

- Cum vrei.

în plus, pot să mă descurc singură. Mereu am făcut totul singură

.DARIEN

Mijesc ochii în oglinda din garderobă, foindu-mă, cu aripile stelare pe rever.

- Gail, nu e bun costumul.

Gail stă pe un scaun roşu şi tare, citind e-mailuri, itinerare şi scrisori de la admiratori, adică toate lucrurile pe care nu vreau să le fac eu, în timp ce molfăie şnurul de la hanorac, pe care scrie APRINDE STELELE. Pare la fel de obosită cum mă simt şi eu.

Se filmează într-un studio din Atlanta, din Georgia, sub numele de cod Kingship. Aici o să locuiesc în următoarele douăzeci şi trei de zile de filmare. Regizorul ţine morţiş să folosim efecte practice ori de câte ori se poate, adică să filmăm pe un pod adevărat într-un studio de sunet şi să fac cascadorii adevărate şi... şi să o sărut pe Jessica Stone pe podul cu pricina din platou în timpul ăsta.

Asta mă îngrijorează cel mai tare. Sărutul, nu cascadoriile. Mă rog, poate şi cascadoriile.

-Ce?

Gail îşi ridică privirea din smartphone şi mijeşte ochii la uniforma de prinţ al Federaţiei. Care-i baiul cu ea?

- Nu e bună culoarea. Albastrul ăsta... Nu e îndeajuns de

albastru.

- Are aceeaşi culoare ca la probe.

- Ba nu, e un albastru mai ţipător, Gee. Sigur e.

- Ba nu e.

Trimite un e-mail şi lasă din mână telefonul, fiind, în sfârşit, atentă numai la mine.
- E doar din cauza luminii de-aici. Ai încredere în mine.
- Dar m-ai minţit în legătură cu Lonny. E foarte de treabă, apropo. Vorbăreţ chiar.

Vârfurile urechilor i se înroşesc şi se foieşte pe scaun.

- Mark mi-a spus foarte clar că trebuie să fie o... surpriză.

- Pentru că aş fi zis „nu".

- Surpriză!? încearcă ea, cu jumătate de gură.

Mă uit la ea cu subînţeles şi îşi întoarce rapid privirea spre

telefon.
- Hai să ne certăm pe tema asta mai târziu, bine? Trebuie să fii la machiaj în zece minute. Ai nevoie de ceva? Apă? Sau am putea să repetăm scenariul de azi cât aşteptăm, dacă te ajută să te linişteşti...
Uşa de la garderobă se trânteşte de perete.
Lumina soarelui pătrunde în încăpere, facându-mă să tresar. Mai întâi cred că e Donna, machieuza, care a venit să ţipe la mine că am întârziat. Dar, din câte îmi amintesc eu, Donna nu are părul lung şi închis la culoare, împletit perfect într-o coadă regală în stil arnorian[17]. Sau picioare care nu se mai termină. Sau o uniformă a Federaţiei.

Gail sare în picioare, mai roşie ca niciodată.

-Ă! Ă, bună!

- Vă deranjează dacă mă ascund aici o vreme?

Fata uimitor de frumoasă se trânteşte pe scaunul de pe care s-a ridicat Gail şi îşi pune un picior bronzat peste celălalt.
Cât despre mine, încerc să nu mă holbez. Pentru că, fir-ar el de bronz uniform, Batman.
- S-a făcut ora trol şi sunt hoarde de paparazzi, zice ea, aplecându-se spre oglindă ca să îşi retuşeze rujul. M-am săturat deja de ei. A trebuit să scap. Nu vă deranjează, nu?

Gail mă priveşte cu ezitare.

- Păi, de fapt...

- Nu, spun eu răspicat, privind-o pe Gail cu subînţeles. Oare

nu ştie cine e?
Jessica Stone. Jessica Stone în persoană. Partenera mea din film. Adică Jessica Stone, cea mai cunoscută vedetă de film independent, iubită de tot internetul pentru că e sexy, drăguţă şi amuzantă, care cu siguranţă va înhăţa un Oscar la un moment dat. Cred că i-am văzut ultimul film la cinema de cincisprezece ori, şi nu doar pentru că avea la bază un roman grafic.
„Nu te purta ca un fan", îmi ordon în sinea mea. „Nu te purta ca un fan pueril."
Gail mă priveşte surprinsă.
- Dar Dare, tocmai...
Tuşesc. De două ori. Gail se uită când la Jessica Stone, când la mine, cu ochii mari şi, în sfârşit, pricepe. Urechile i se înroşesc şi mai tare.

-A. A.

îşi ia rucsacul şi se retrage repede.

-Eu... se bâlbâie ea. Suntpe-aici, dacă ai nevoie de mine, Dare.

Uşa se închide şi Jessica Stone mă priveşte... cu ochii ei ciudaţi, ca gheaţa albastră.
- Nu am vrut să vă deranjez.
Zici că am limba înnodată în zeci de locuri. Mă poate deranja cât vrea ea. Adică, nu să mă deranjeze, ci, mai bine zis, să fie de treabă şi să mă lase să stau lângă ea tot restul vieţii, dar accept şi să mă deranjeze. Să-mi deranjeze viaţa. Cât vrea ea.

Oare e ciudat? Probabil că e ciudat. Dar e Jessica Stone. „Fir-

ar a naibii de treabă, omule, nu te purta ca un fan pueril."

- Am obiceiul ăsta prost, continuă ea. Să dau buzna în diverse locuri. Terapeuta mea zice că n-am noţiunea de spaţiu personal. Serios, îmi poţi spune să plec, dacă vrei. Apropo, eu sunt Jess.
- Nu... mă bâlbâi eu, după care mă muşc de obraz. „Stai calm", îmi zic răspicat în sinea mea. Mai încerc o dată, purtându-mă ca Sebastian, personajul pe care îl interpretez în Seaside Cove. Nu, Gail chiar trebuia să place... plece.
Face ochii mari şi, o clipă, mi-e teamă că îşi va scoate un pantof cu toc şi mi-l va înfige în ochi, cum a făcut în Huntress Rising, dar apoi o văd dând capul pe spate şi râzând. E un râs fără rezerve, genul acela de râs în care, dacă ar dura prea mult, sigur ar fornăi. La coada ochilor face riduri când zâmbeşte. E frumoasă în toate sensurile tradiţionale: evident, picioarele, dar şi personalitatea o ajută, şi felul în care joacă. Ar putea să se învârtă în jurul meu recitând din Shakespeare, şi la fel mi s-ar părea. E o chestiune de respect, hotărăsc eu, nu de admirator.
Se potoleşte din râs şi clatină din cap.
- Eşti simpatic. Nu-i de mirare că te-au ales pentru rolul principal. Eşti şi tocilar, şi sexy. O combinaţie de succes. Dacă aş fi băiat, m-aş îngrijora puţin. Vei începe să iei toate rolurile bune.

Mă uit din nou spre oglindă, jucându-mă în continuare cu reverul uniformei.
- Te-ai îngrijora? Eu ar trebui să mă îngrijorez. Mă vei face să par un diletant. Ai fost uimitoare înHuntress. Chiar ai fost Sylvia. Ai adus-o la viaţă perfect, cum era în benzile desenate.

Ridică din umeri.

- Mulţumesc. Dar nici măcar nu le-am citit. -Nu?
- N-am timp, zice ea, pur şi simplu. îşi ridică uşor capul şi se uită la uniforma mea. Cum se face că bărbaţii poartă pantaloni, iar eu trebuie să port prostiile astea?

Arată spre tocurile ei de un kilometru.

- Sexism? zic eu şovăitor.

Jess râde. Cu mine, nu de mine, de data asta.

- Din păcate, spune ea. E, pur şi simplu, absurd.
- Da, sunt de acord eu. Pentru că, la o adică, Federaţia nu le-a obligat niciodată pe femeile ofiţer să poarte tocuri, aşa că nici măcar nu e obligatoriu, corect?

Jess mă priveşte inexpresiv.

- Nu, zice ea, dar nu arţăgos. Faza e că se aşteaptă să alerg cu

ele.

- A, zic eu. Aşa e. Bineînţeles.
- Cu tocuri! Cu toate cascadoriile alea! Serios, îl întrebam pe Nicky- directorul nostru de costume - dacă nu a văzut Globurile de Aur. Eu şi tocurile nu avem un trecut prea fericit împreună. Dar mi-a zis să le port oricum.

îşi priveşte manichiura şi ridică din umeri.
- Va fi un infern. Dar nu e ca şi cum n-aş fi ştiut asta când am acceptat rolul. Scopul scuză mijloacele, înţelegi?

-Ce... ce scop? întreb eu.

Jess îşi ridică privirea.

- Un film mai bun.

- Mai bun ca Starfield? zic eu fără să vreau. Jess dă să spună

ceva, dar se răzgândeşte.

- Aşadar, eşti fan, nu-i aşa? zice ea.

Ridic din umeri, deşi acum e destul de evident că sunt.

-Tunu?

Pufneşte.
- Eu sunt fan cecuri. Probabil că mi se citeşte dezamăgirea pe faţă, pentru că adaugă rapid: Nu că nu i-aş respecta pe fanii Starfield! La urma urmei, ei vor face filmul cunoscut. Binevoieşte să-mi mai zâmbească o dată, un zâmbet perfect. Iar filmele de genul ăsta, cu buget mare, mă rog, nu sunt artă, dar sunt distractive. Cel puţin la început. Ceva nou, strălucitor, colorat. Până te plictiseşti. Şi treci la următorul. Mă priveşte fix şi, dintr-odată, nu mai ştiu sigur dacă vorbim despre acelaşi lucru. Ştii ce zic, Darien?
A. Da. Faza aia. Dau din colţ în colţ. O altă idee genială pe care au avut-o ca să atragă publicitate: au dat sfară-n ţară cum că eu şi Jess am fi, cum ar veni, împreună. Aşa se explică de ce sunt atât de emoţionat să o cunosc.

- Da, Gail, asistenta mea, mi-a zis că suntem împreună, spun eu.
- Douăzeci şi trei de zile, cât filmăm, subliniază Jess. Şi atât. Dup-aia numai vreau nimic, OK? Poate doar dacă devenim prieteni buni şi atunci s-ar putea să te sărut la premieră.

- Nu ştiu dacă aş putea săruta pe cineva care nu e fan

Starfield, glumesc eu. în colţul buzelor mov îi încolţeşte un

zâmbet.

- Poate reuşeşti să mă converteşti.

- Jur pe aripile stelare ale Federaţiei că voi încerca. O salut cu

promisiunea-jurământ.
- Tocilarule! spune ea râzând. Nu e de mirare că ai fost ales pentru rol. Te-ai născut pentru el.
„Născut pentru el." Mi se strânge stomacul când o aud, de parcă presiunea nu era şi-aşa destul de mare. îmi întorc rapid privirea.
- Ha, cum să nu!
Jessica mijeşte o clipă ochii spre mine, după care îşi ia picioarele de pe partea laterală a scaunului şi se aşază cum trebuie. Mă priveşte drept în ochi.
- Darien, pot să fiu sinceră o clipă?
Nu mă pot uita în altă parte: privirea ei e prea intensă. Va trebui să poarte lentile de contact. Prinţesa Amara are ochii verzi, verzi ca radiaţia de la quasarii supraîncălziţi din spaţiu.

- Hmm, da. Trage aer în piept.

- Deci tu n-ai mai avut niciun rol important pân-acum...

Şi Seaside Cove ce crede c-o fi? O activitate extraşcolară?

- Dar eu da, şi ştiu că fanii pot fi îngrozitori uneori. Pot fi grozavi, dar şi îngrozitori. Iar tu eşti un fan. Aşa că vei fi îngrozitor cu tine însuţi. Te vei judeca cel mai aspru. Sfatul meu pentru tine… este să nu faci asta. E doar un rol. Nu trebuie să te definească. Ai încredere în intuiţia ta, ai încredere în regizor, şi va fi floare la ureche. Şi apoi poţi trece mai departe la lucruri mai importante şi mai bune. E doar o rampă de lansare, nu o capcană cu lipici. Are noimă ce zic aici?

-Ă…

Dar s-a ridicat deja şi, când se apleacă să mă pupe pe obraz, simt cum îmi rămâne pe piele rujul ei lipicios.

- Ne vedem pe platou, da?

- Bineînţeles, prinţesă, mormăi eu. Rânjeşte.

- Nu eşti genul ăla de actor metodic, nu? Rânjesc la rândul

meu, deşi nu-mi vine.

- Nu. Dacă aş fi vrut să intru cu adevărat în pielea personajului, ţi-aş fi spus „ah'blena".

- Nu ăsta era răspunsul la întrebarea aia din Starfield pe care

ai ratat-o? O privesc ofensat.

- Oare s-a uitat chiar toată planeta la emisiune?

- YouTube-ul e veşnic, crede-mă! Ai în faţa ochilor cel mai gifuit moment de pe covorul roşu din istoria Globurilor de Aur. Se strâmbă la tocuri. Pa, pa, Darien.

Şi, zicând acestea, Jessica Stone, partenera mea din film, Amara mea, falsa mea iubită în următoarele douăzeci şi ceva

de zile, îmi face cu mâna, mişcând câte un deget pe rând, şi mă lasă în rulota mea. Dar cuvintele ei s-au lipit ca smoala de pereţi.
„Lucruri mai importante şi mai bune". „E doar o rampă de lansare."
Mă întorc din nou spre oglindă şi mă uit la aşa-zisul Carmindor îmbrăcat cu o uniformă care are, cu siguranţă, altă nuanţă de albastru decât ar trebui. Şi nu pot să nu mă întreb dacă eu chiar sunt altfel decât ea... Sau dacă ar trebui să fiu. Oare şi eu joc doar pentru un cec?
De-asta vrea Mark să joc. Nu m-ar fi înscris la casting dacă nu s-ar fi gândit la banii care-ar putea ieşi din asta. N-ar fi angajat un bodyguard dacă nu şi- ar fi închipuit faţa mea pe un afiş uriaş.
Pe bufet, telefonul vibrează. îl apuc orbeşte, rugându-mă să nu fie Mark, care să mă pună să mai merg la vreo convenţie.

Dar nu e Mark.

Necunoscut 08.32

— Cum dai jos din copac un nox care are un singur braţ?

— îi faci cu mâna!!!

îmi muşc buza de jos, ca să nu zâmbesc. Măcar ştiu o persoană care nu crede că Starfield e doar un mod de a face un sac de bani. îmi îndrept spatele în oglindă şi îmi bag telefonul în buzunarul lui Carmindor.
Poate că e o rampă de lansare. Poate că, fiind fan, sunt cea mai proastă alegere pentru acest rol. Poate că o voi da în bară mai tare ca unul căruia nu- i pasă aşa cum îmi pasă mie. Jessica vrea credibilitate artistică, roluri serioase, statuete aurii pe şemineu... Şi va fi o Amara pe cinste. Drăguţă şi, cu siguranţă, frumoasă. Fanii o vor accepta. Eu... am avut

postere cu Starfield în cameră de când aveam şapte ani. Ştiu fiecare galaxie şi fiecare lume din spaţiul Federaţiei. Ştiu toate ticurile prinţului. îi ştiu pe de rost monologul de la sfârşit. Ştiu ce-şi ia de băut când se duce la Belowgaze.
Nu vreau nominalizări la Oscar sau discursuri de premiere... Sau nu încă. Vreau doar să fiu bun. Vreau doar să le fac cinste fanilor. Aş putea să-mi ţin
capul plecat şi să trec fluierând prin filmarea asta, cum se aşteaptă toată lumea, dar inima mea de fan nu mă lasă. Pentru că cel mai mult îmi doresc să fiu suficient de bun pentru o continuare.

Referire la regatul Arnorian din Stăpânul Inelelor, situat în sudul regatului Gondor (n.tr.

)ELLE

După muncă, îl duc pe Frank la cimitirul Vremea binecuvântării noastre, cu un buchet de narcise pe braţ. Pentru că e ziua cea mare - Ziua - şi pentru că... în fine, pentru că simt că am nevoie de permisiunea lor. Sau de binecuvântarea lor. Sau ceva de genul.
Cimitirul e gol şi liniştit. Este unul dintre cimitirele mai mici din Charleston, deloc turistic, pentru că nu este la fel de vechi ca alea bântuite, dar la fel de frumos, cu sălcii care se leagănă domol în bătaia vântului şi stejari cu rădăcini mari şi noduroase. Suntem doar eu şi Franco, în afară de paznic. Scot florile ofilite din vaza de la mormântul familiei Wittimer şi le înlocuiesc cu narcisele galbene, pline de viaţă.
Mă aşez pe iarba umedă. Franco gâfâie lângă mine, frecându-şi capul de braţul meu.
Pietrele funerare sunt vechi şi cenuşii. Pe ele scrie LILY WITTIMER şi ROBIN WITTIMER cu litere bine definite, mai noi ca pe multe dintre celelalte pietre funerare din jurul lor.

înmormântarea tatei e mai vie în mintea mea, în timp ce a mamei e ca o negură întunecată, dar îmi amintesc cuvintele predicatorului ca ecoul unui sunet care se izbeşte de o stâncă înaltă şi ascuţită.
„Prea tânără." „Prea timpuriu." Prea, prea, prea.
Prea de toate. Prea puţin timp. Prea puţine amintiri. Prea puţine ori în care eu, mama şi tata ne-am spus că ne iubim. Mai ales tata. Mi-e dor şi de mama, dar aşa cum ţi-e dor de un loc îndepărtat şi frumos despre care ai auzit, dar în care n-ai fost niciodată, de fapt. Chipul ei e neclar, zâmbetul, neştiut. Nici măcar nu-mi amintesc vocea ei.
Dar, în mintea mea, vocea tatei e încă acolo. Mă agăţ de ea ca de-o geamandură, temându-mă că o voi pierde în furtuna timpului.
- V-am găsit costumele, îi zic eu pietrei funerare. O clipă m-am gândit că poate voi aţi făcut să picure, pentru că am simţit, într-un fel, că eraţi acolo. Ca şi cum aţi fi fost încă...
Mă şterg la ochi cu dosul palmei. Franco îşi pune capul pe genunchii mei, măturând cu coada pe jos şi implorându-mă să-l scarpin după urechi. întind mâna să-l scarpin, dar telefonul îmi vibrează în buzunarul de la hanorac. îl scot în timp ce Franco scânceşte, aşa că îl mut în cealaltă mână şi respect dorinţa animalului.
Necunoscut 20.36
— Crezi că ălora de pe Prospero li se face vreodată dor de casă?
Dau cu degetul pe ecran, ca să-l deblochez. E prima oară când îmi scrie el primul
.20.36

— Ţi-e dor de casă, Carmindor? Necunoscut 20.36

— A fost aruncată în aer, nu mai ştii? Episodul 43. La ultima întoarcere a timpului.
20.36

— Asta nu înseamnă că nu-ţi poate fi dor de ea.

Necunoscut 20.37

— Mi-e dor de anumite chestii din ea. Nu mi-e dor de loc, în sine. Nu e niciodată aşa de frumos cum îţi aminteşti.

— Scuze, aberez. E o prostie.

Nu e chiar aşa o prostie cum crede.

20.37

— Ar fi ciudat dacă ţi-aş spune că ştiu ce simţi?
Necunoscut 20.38
— Atunci putem fi ciudaţi împreună.
— Ţie unde ţi-arplăcea să te întorci?
Ce întrebare grea. Pentru că locul n-ar mai fi la fel de frumos cum mi-l amintesc eu. Acum, ştiind ce ştiu, m-aş întoarce într-un singur loc.

Vreau să-i răspund că nu ştiu... Că e o întrebare dificilă. Dar e o minciună. Ştiu exact unde m-aş întoarce, ştiu momentul exact: cu şapte ani în urmă, când stăteam pe treptele verandei, ţinând în mână povestea pe care o scrisesem în ziua aceea, aşteptându-l pe tata să se întoarcă acasă. I-aş zice fetiţei să intre în casă. Să încuie uşa. Să nu primească veştile proaste.
Telefonul îmi vibrează din nou.
Necunoscut 20.43
— Lasă-mă să ghicesc. Te-ai întoarce pe vremea în care încă se dădea Starfield la televizor, nu?
Zâmbesc.
20.44
— Nu l-am văzut niciodată live. Eram bebe.
îmi dau seama prea târziu că tocmai i-am spus unui străin că sunt adolescentă, lucru pe care ştiu că n-ar trebui să-l faci niciodată, dar chiar niciodată. Dar apoi îmi răspunde.
Necunoscut 20.44
— Şi eu. Reluări pe Syfy? De la 11 la 12 noaptea? Adormi la şcoală dupai a?
20.45

ZI DE ZI

.Oricine ar fi acest număr necunoscut, nu ai zice că suntem străini. Sau că nu ne cunoaştem. Stângace, apăs „Salvează contactul" şi tastez încet numele.
CARMINDOR.
Franco stă cu mine în timp ce soarele apune după copaci. în lumina amurgului, paznicul de noapte îşi începe rondul.

Când ajunge la mine, îşi duce mâna la pălărie ca să mă salute.

- E ora de închidere, domnişoară Danielle.

- Doar câteva minute?

Sprâncenele lui cărunte şi severe se înmoaie.

- Doar să nu-l laşi pe şobolanul ăla gras să facă pipi pe vreo

piatră funerară.

- Tu n-ai face niciodată aşa ceva pe o piatră funerară, nu-i aşa? îl întreb eu pe Franco după plecarea paznicului de noapte. Drept răspuns, câinele mă linge pe obraz, dând din coadă. Doar dacă e a lui Catherine, nu-i aşa, nu-i aşa?!
Frank latră şi îmi sare în poală şi mai stăm o clipă. Sinceră să fiu, paznicul de noapte m-ar lăsa să stau cât vreau... Şi, dacă aş putea, aş sta ore întregi. M-aş ghemui lângă piatra de mormânt şi aş vorbi, pur şi simplu, cu pământul.
Dar nu în noaptea asta. în noaptea asta, pentru prima oară, chiar mai e cineva pe lume care ştie cum mă simt.

DARIEN

Mai întâi aflu că am un bodyguard pe care îl cheamă Lonny, apoi cea mai sexy fată de la Hollywood îmi zice că suntem împreună în următoarele douăzeci şi trei de zile, şi acum o să mor. Probabil.
Oare e prea târziu să încasez banii de pe abdomenul meu asigurat?

- Cred că am nevoie de o clipă, îi spun coordonatoarei de cascadorii, despre care sunt aproape convins că e nebună.
Are treizeci şi ceva de ani, părul negru şi o privire goală.
Ajustez cureaua care mă înţeapă în micuţul stâng. Când vine vorba despre cascadorii, asta e cea pe care o aşteptam cu cel mai puţin entuziasm.

- Ce-i, ţi se face frică, eroule?
Mă plesneşte peste umăr. „Erou" e porecla pe care mi-a dat-o şi, ţinând cont de cât de speriat sunt, probabil că e ironică. E ca şi cum l-ar face pe Lonny „crevete". Altfel spus, foarte flatant.

- Vreau doar să... îmi scriu mai întâi testamentul, răspund eu.

Sau cel puţin cred că vreau. îmi simt pulsul aşa de tare în urechi, că nu mai aud nimic în rest. Mă holbez în jos, foarte în jos, la hăul de cincisprezece metri până la ecranul verde de dedesubt.
Dacă pic acum, voi fi mai plat ca o clătită. Singura consolare e că va veni şi cameramanul cu mine.
- Ştii ce, poate-ar fi mai bine să luăm o pauza. Cui îi e foame? Ţie nu ţi-e foame? îl întreb pe cameraman.
Acesta face un balon de gumă şi mă priveşte plictisit, ca şi cum n-ar înghiţi rahaturi de genul ăsta. Oare sunt singurul căruia i se pare o nebunie?
- Controlează-te, eroule!
Coordonatoarea de cascadorii trage de curelele hamului, verificând a treia oară că nu voi sfârşi ca o clătită.
- încă... încă nu am stabilit un cuvânt de urgenţă, zic eu.
„Trage de timp", aud în minte. „Trage de timp ca să scapi cu viaţă."
- Adică m-ai pus în situaţia asta compromiţătoare, şi abia dacă te cunosc! adaug eu cu voce tare.

Femeia îşi dă ochii peste cap şi îi comunică regizorului secund

prin staţie:

- Ţi-am spus că ar fi trebuit să-l lăsăm pe Luis să facă chestia

asta.

- Luis?

- Dublura ta.

- Stai aşa, ar fi vrut?

- Vrei să-l chem, eroule? întreabă ea, accentuând ultimul

cuvânt. „Da."

- Nu, chiţăi eu.

- Bine.

Coordonatoarea de cascadorii se întoarce spre cameraman şi îi verifică şi lui hamul. Individul se tot joacă cu setările de la camera de filmat în timp ce vorbesc despre scenă.

Trag de guler, holbându-mă în jos, foarte în jos, la toţi oamenii de sub mine. încep să regret că am zis că fac eu majoritatea cascadoriilor.

Scena pare destul de simplă. Carmindor fuge ca să scape de inamici. în această parte a filmului, nocşii asediază o adunare a consiliului şi întreaga clădire de pe Pământul Andromeda, planeta Federaţiei, izbucneşte în flăcări. Carmindor (adică eu) o ia la goană pe un coridor, urmărit de şapte cavaleri nocşi. Se îndreaptă spre o fundătură, dar, întrucât este îmbunătăţit genetic, poate trece prin fereastra de la capătul coridorului şi se aruncă pe acoperişul următoarei clădiri, ca să scape.

în această ipostază mă aflu acum: trebuie să fug de nocşi, să trec prin fereastra de sticlă şi să las cablurile să mă coboare cincisprezece metri pe o platformă de aterizare moale.

Cincisprezece metri nu par aşa mult până nu te uiţi în jos spre locul în care ar trebui să aterizezi. Dar probabil că nu mi-am dat seama că nu sunt prinţul Federaţiei şi că n-am oase din titan şi că mă voi face praf la fel de uşor ca oricine altcineva.

înghit fierea pe care o simt în gât.

„Fug, mă întorc, genunchi, perete", îmi zic întruna în minte, amintindu-mi ce- am învăţat la repetiţii. „Fug, cot, pas în spate, sar. Fug, fac ironic cu mâna, sar..."

Dintr-odată, simt o vibraţie în uniforma zdrenţuită. Pare pârjolită pe margine şi plină de funingine, de parcă tocmai am trecut, cum ar veni, printr-o luptă de asediu.
Mă caut în haină.

Necunoscut 15.47

— Deci, referitor la întrebarea de ieri...

— TU unde te-ai duce?

— Orice loc, orice moment din trecutul tău?

- Hei, eroule, eşti gata de spectacol? mă întreabă doamna

Privire-Ucigaşă. Dumnezeu să aibă milă de sufletul meu

sărman şi nefericit.

- Am de ales?

Jos, Amon, regizorul, scoate un hohot de râs.

- Paramedicii sunt pe poziţie. Ai coaie de fier, Darien! Tot

respectul!
O urmez pe coordonatoarea de cascadorii înapoi pe coridorul construit special pentru această scenă de luptă. E o filmare continuă, deci fără greşeli.
„Fug, mă întorc, genunchi, perete. Fug, cot, pas în spate, sar. Fug, fac ironic cu mâna, sar."

Am exersat asta. Pot să o fac

15.48 .

— Chiar nu ştiu.

— Nu m-aş duce nicăieri singur... Universul e mare.

— Aş avea nevoie de o brigadă de tovarăşi.
Necunoscut 15.48

— LOL ce pisoi sperios. Atunci, unde AM merge?

— Nu mai sta la taclale cu drăguţa ta, eroule!

Pregăteşte-te!

15.49

— Tundra înghețată din galaxia Arteysa cică e drăguţă.
Necunoscut 15.49
— Dur! îmi place.
— Amorezule! se răsteşte coordonatoarea de cascadorii. îi ia cineva telefonul puştiului, vă rog?
„Puşti." încerc să nu mă simt jignit de apelativ, în timp ce Gail dă fuga şi îmi smulge telefonul din mână.
- Doar mă uitam să văd dacă e în regulă testamentul. Şi asigurarea, adaug eu în barbă.
Cameramanul îşi aduce echipamentul de sute de mii de dolari mai aproape, pregătindu-se să mă urmărească pe coridor.

Oare e prea târziu să renunţ? Nu mă pricep la asta. Probabil că ar fi mai bine să...
- Pregăteşte-te, zice doamna Privire-Ucigaşă şi îi spune prin staţie lui Amon: Suntem gata!
- Trei, doi... zice regizorul secund.
Mă întorc, legănându-mă înainte şi înapoi cu picioarele pe podea.
„Simte momentul. Intră în pielea lui Carmindor, ca şi cumţi-ai pune o mască de Halloween care încă miroase a cauciuc. Inspiră. Expiră."

- Fugi. Dă-i drumul! spune regizorul secund, apoi strigă:

Acţiune! Se aude un claxon.

O iau la fugă pe coridor. Un nox iese pe prima uşă. Fac stânga-mprejur, ferindu-mă de pumn. O bucată de zid din ghips explodează deasupra mea - o împuşcătură simulată. Alte trei se declanşează mai încolo. îl apuc pe nox de guler şi-l izbesc cu faţa de peretele fals.
- Şi BUM! strigă regizorul secund.
Mă împiedic la comandă, piciorul îmi alunecă. Alt nox iese pe uşa următoare şi îmi lipeşte ţeava puştii de frunte. Trage.
Mă feresc, îi apuc arma şi-l lovesc cu cotul în coaste. Fac un pas în spate, ţintesc, trag. Noxul este tras în spate cu corzi elastice.
- ULTIMUL REPER! răcneşte regizorul secund.
Arunc arma într-o parte, sar peste noxul doborât, mă feresc de un alt cavaler care încearcă să pună mâna pe mine. Simt hamul cum mă împunge. îmi simt inima în gât.
Aproape că văd focul, aproape că simt gustul de sânge fals, ghipsul căzând din tavan, ţipetele celor prinşi în clădirea Federaţiei în timp ce aceasta arde, titanul din oase care mă dor... Pentru că oasele îl dor şi-l vor durea mereu pe

Carmindor, întrucât partea lui umană se răzvrăteşte împotriva părţii lui artificiale şi, o clipă, mă uit la fereastră şi nu mă tem. „Fug, fac ironic cu mâna şi..."
Sar pe fereastră, dând din braţe, simţind aerul vâjâind în jurul meu. Ecranul verde de pe podea se apropie aşa de mult, atât de repede, iar între bătăile inimii, viaţa îmi trece prin faţa ochilor. Nu regret nimic, în mare parte... Doar un lucru minor, neînsemnat.
N-am întrebat-o niciodată pe prietena mea misterioasă cum o cheamă.
Hamul se strânge, apăsându-mă pe piept, tăindu-mi respiraţia. Aterizez, cu picioarele depărtate, aşa cum am exersat, pe ecranul verde. Exact unde trebuie.

Mi-a ieşit perfect.

Menţin poza de aterizare o secundă... Două...

- Şi TĂIAŢI! strigă Amon de jos. Aleargă spre mine şi mă

plesneşte pe spate.

- Uimitor! Te-ai descurcat grozav. A fost demenţial.

- Mersi, spun eu gâfâind şi trăgând de ham.
Mă bucur de moment, că stau cu picioarele pe pământ, dulce pământ. îmi tremură mâinile; îmi înfig degetele mari în ham, pentru ca regizorul să nu observe.
De la fereastră, coordonatoarea de cascadorii aplaudă.
- Perfect! Ai putea fi cascador, adaugă ea.
Simt cum frânghiile de la ham se întind din nou. De parcă mă vor trage în sus.
- Doar că, data viitoare, încearcă să nu mai ţipi ca o fată.
- Cam sexistă remarcă, strig eu cu o voce tremurătoare, după care îmi dau seama ce-a spus. Stai, data viitoare?

Amon mă plesneşte peste umăr.
- Să-ţi dau un sfat? Nu te mai strâmba de parcă te-ar înţepa hamul în coiţele alea de fier. Nu cred că ţi-ar plăcea să se înregistreze sunetul de la scena asta la postproducţie, nu? Ar fi jenant. îi face semn coordonatoarei de cascadorii să mă coboare la loc, iar unul dintre asistenţi vine şi îmi dă hamul jos. în regulă, pauză cinci minute!
Slavă zeilor efectelor speciale! în clipa în care asistentul îmi dă jos hamul, o iau la goană spre toaleta din colţul clădirii, pentru că tot înghiontitul ăsta nu i-a făcut deloc bine nici vezicii. Dar, când trec sfios prin mulţimea de asistenţi de producţie care o ard la barul cu gustări, am o senzaţie ciudată, ca un déjà-vu, de parcă aş fi trecut pe lângă cineva cunoscut. Mă uit din nou, dar nu ştiu pe nimeni... Sunt doar nişte norocoşi de asistenţi de producţie care înfulecă gogoşi. Intru repede în baie şi îmi fac treaba, dar mâinile încă îmi tremură de la cascadorie. E de la adrenalină, care îşi face de cap în ochi şi în creier şi mă face să am vedenii.
„Revino-ţi, Darien", îmi zic eu.
Mi-aş da cu nişte apă pe faţă, dar ar strica machiajul cu efecte speciale de pe frunte: un ciob de sticlă în păr, o dâră de sânge pe tâmplă. Sunt, pur şi simplu, paranoic. Nu încearcă nimeni să-mi facă poze. Adică nici măcar nu mai am prieteni care să mă vândă.
Cu cât petrec mai mult timp în această oaza de arome contradictorii - unul dintre asistenţii de producţie a pus nişte castronele cu chestii uscate şi parfumate, mango deshidratat, în mare parte -, cu atât voi tărăgăna momentul
în care va trebui să ies şi să filmez din nou scena. Mark mi-a spus că ar fi bine pentru imagine să-mi fac singur cascadoriile, şi oricum le făcusem pe majoritatea din Seaside Cove, dar niciuna nu se compara cu astea.

încă o diferenţă între mine şi prinţul Federaţiei. El n-are rău de înălţime, nici nu se teme de incendii sau să zboare prin spaţiu cu şanse de 0,1% de a nimeri ţinta la aterizare.

Darien Freeman? Lui îi e frică de toate

.ELLE

Când telefonul începe să vibreze la ora revoltător de matinală la care mă trezesc de obicei, mă întind după el, bâjbâind după butonul de deblocare, ca să opresc alarma. Dar nu e doar alarma. Am şi un mesaj.

De la Carmindor.

Mă rostogolesc în pat cu telefonul în mână. Lumina zorilor pătrunde prin perdelele cu steluţe peste care sunt trase draperiile, proiectând panglici galbene pe covor. În depărtare, cineva tunde peluza, la şase jumate dimineaţa! Ah, aşa e vara! Apăs pe ecran şi mesajul se deschide cu sunetul lui caracteristic, ca un fâsâit.

Carmindor 23.23

— Hei, scuze că nu ţi-am răspuns mai devreme. A trebuit să scap dintr-o tentativă de asasinat.

— De 23 de ori.

— Oricum, s-ar putea să pară cam târziu la nivelul ăsta,

dar...

— Cum te cheamă?

îmi muşc buza, încercând să nu zâmbesc.

06.34

— Erai ocupat să salvezi galaxia! N-are de ce să-ţipară

rău.

— Şi credeam că prinţul Carmindor le ştie pe toate. —p.s.

bună dimineaţa.

Pe partea cealaltă a coridorului, se aude alarma gemenelor, un sunet piţigăiat pe care Chloe îl va opri de cel puţin trei ori până să se trezească.

Mă dau jos din pat şi arunc o privire la costumul din cutia de carton. încă îmi vine să mă ciupesc, să văd dacă e de-adevăratelea. Costumul tatei. Costumul lui. Aici. Pe al mamei l-am lăsat pitit bine în pod, unde nu-l va găsi nimeni: nici Chloe, nici Cal, nici măcar regele nocşilor.

îmi iau hainele de muncă de ieri şi un prosop din dulap, dar apoi mă opresc. Mă duc încet la calculator şi apăs pe spaţiu, ca să-l trezesc şi pe el. Rebelgunner are în continuare peste treizeci de mii de abonaţi. Nu e un vis.

Ar trebui să mă îngrijorez, pentru că universul nu mă lasă niciodată să am prea mult noroc, dar încerc să nu mă gândesc la asta. Fac rapid un duş, înainte să mă zorească Chloe sau Cal, după care mă îmbrac cu uniforma mea purtată. N-o să reuşesc să mai scot niciodată mirosul de pârjoale din ea.

Carmindor 06.41

— Ă, nu e deloc bună dimineaţa asta.

— Şi ştim amândoi că nu ştiu nimic. 06.41

— Deci nu sunt în registrele lui CLE-o?

— Chiar mă simt aiurea, Carmindor...

Carmindor 06.42

— SAU eşti o persoană prea importantă ca să apari în

baza ei de date.

— Poate ai un dosar secret.

— Secret pentru că sunt o idioată de zile mari, bombăn eu, prinzându-mi părul sus în coadă. Mă uit în oglinda din fundul camerei: o fată roşcată, cu ochii căprui ai mamei ei şi cu un semn din naştere ca o stea-de-mare pe gât, îmbrăcată cu un tricou ponosit pe care scrie RĂSFAŢĂ-ŢI DOVLEACUL şi blugi rupţi de la second-hand, plini de grăsime.
Mă întreb cum îşi închipuie Carmindor că arăt. Probabil mai bine decât în realitate.
06.43
— Vai! Mi-ai descoperit secretul.
— Sunt o persoană mult prea importantă, spre deosebire de tine, care eşti un nimeni!
— Ar trebui să-mi spui împărăteasa intergalactică supremă.

Carmindor 06.44

— Deci eşti fată.

— Scuze... a sunat ciudat.

— E o observaţie. Aleatorie.
— Eşti fată.

— Aaa! Mă sap singur, aşa-i? 06.45

— Da, aşa-i.
— Danielle! se aude vocea lui Catherine din bucătărie. înjur, bag costumul într-o geantă sport şi mi-o pun pe umăr. îi lipsesc câteva piese. Aripile stelare, de exemplu, şi coroana. Am căutat peste tot în cufăr, dar nu erau. Probabil că le-a aruncat Catherine când s-a descotorosit de toate lucrurile din pod.

în timp ce cobor scările, Carmindor îmi mai trimite un mesaj.

Carmindor 06.48

— Mă pricep de minune la asta. Să mă sap singur.
— Să fac promisiuni imposibile. Să mă târăsc. Să-mi distrug sănătatea mintală. Apoi să mă mai târăsc puţin. Cu asta mă ocup eu.
— Deci sunt o râmă, împărătească intergalactică supremă.
Mă muşc de obraz, încercând să nu râd, după care o aud pe Chloe în bucătărie.
— Doamne, ştiu, OK? se răsteşte ea. Nu m-am gândit că va fi aşa de greu să găsesc un tâmpit de costum
- Nu cred că sunt doar costume, răspunde Calliope şovăitoare când intru în bucătărie. Adică, e o comunitate întreagă de oameni care se costumează pentru convenţii.

- Se numeşte cosplay, mă ia pe mine gura pe dinainte. Chloe

se încruntă spre mine cu ochii ei negri.
-Ne-am prins, Elle. Eşti o tocilară. Dar ghici ce? Tuturor le place serialul ăla cu stele acum. E retro-şic sau ceva de genul. îşi ţuguie buzele. Probabil că tu ştii de unde am putea face rost de costume, nu?

Mi se strânge stomacul de frică. Apuc breteaua de la geantă.
- Nu, zic eu.
- Dragilor, zice Catherine. Nu trebuie să vă entuziasmaţi de ceva doar pentru că le place altora. \fouă vă plac alte lucruri. Nu fiţi ca Danielle.
„Nu fiţi ca Danielle."
Cel mai clar semn să plec pe care l-am primit vreodată! îmi las capul în jos, ridic geanta şi ies rapid pe uşa din faţă. Mă grăbesc spre capătul străzii, când, cu un huruit, Dovleacul derapează scrâşnind pe trotuar şi se opreşte epuizat. Sage se apleacă pe geam spre mine.
- Urcă, luzariţo! Astăzi primim locul ăla bun!
Sar în rulotă şi mai arunc o ultimă privire neliniştită spre casă, amintindu-mi de discuţia gemenelor. Ţin geanta strâns. Va fi bine.
Pentru ele, Starfield e doar o faza. în curând, se va pierde în neant, ca prinţesa Amara în Nebuloasa Neagră, şi nu se va mai vorbi despre el niciodată.
DARIEN
- Uită-te la mine!
O opresc pe Jessica. Valsăm prin sala de bal de două ore, cu o turmă de asistenţi de producţie în spatele nostru, gata să presare cenuşă proaspătă şi pământ pe urmele paşilor mei greşiţi.
„Concentrează-te!" îi iau faţa între palme şi îi şoptesc:
- Turnă aprinzi.
îşi lipeşte buzele roşii-închis de ale mele, şi lumea începe să se învârtă în jurul nostru.
Să se învârtă la nesfârşit. în minte aud melodia care apare în serial în acest moment, camera instabilă care filmează costumele prosteşti şi recuzita din carton. Şi, o clipă, sunt Carmindor. Sunt...
- Şi gata! strigă Amon.
Realitatea se prăbuşeşte peste mine ca Prospero pe cerul de pe Marte Doi, drept şi rapid. Ies din rolul lui Carmindor atât

de repede, că mi se taie respiraţia şi mă simt gol pe dinăuntru. Sau, cum spun eu, mă simt cum se simte Darien Freeman în fiecare zi.
Jessica se dă în spate şi îmi şterge cu degetul mare urmele de ruj de pe buze. Zâmbeşte.
- Şi unde ai învăţat tu să săruţi?
- Păi, am deja vreo două ore de antrenament, îi răspund eu şmechereşte - sper.
- Cu fata care sărută cel mai bine din tot Hollywoodul, zice ea amuzată.
Are buzele date cu ruj închis la culoare, şi acum şi eu la fel. Simt aromă de cireşe şi ceva ce a mâncat la prânz. Mă bate uşor pe bărbie, pe cicatrice, şi trece vaporoasă pe lângă mine, ieşind de pe platou. O urmăresc spre rulote, desfacându-mi nasturii de la jacheta transpirată. Trebuie să-i spun costumierului să-l cureţe cu aburi până mâine. Altfel, o să înceapă să crească pomi din el.
- Slavă Cerului că s-a terminat. îşi desprinde extensiile de păr creţ, aruncându-i-le asistentei ei. Am crezut că buzele îmi vor...
-DARIEN!
întoarcem capul spre poarta principală. Paznicul nu e la post, dar asta pentru că e ora cinei şi există oricum o cameră de supraveghere. Vedem un cârd de fete... Nu că fetele ar fi orătănii sau ceva, dar sunt... o mulţime, şi toate se holbează la mine de parcă ar fi nişte raţe şi eu aş avea o bucăţică de pâine mucegăită pe care să le-o azvârl. Sau de parcă eu aş fi bucăţica de pâine mucegăită.
- EL E! E DARIEN! ţipă alta.
îşi scot telefoanele, iar bliţurile clipesc în lumina amurgului, de parcă ar vrea să incendieze tot universul şi apoi să imortalizeze momentul. Şi toată lumea, de la asistenţii de producţie la cameramani, până şi Jessica Stone, fir-ar să fie, se holbează la ele.
- Fanele tale? întreabă Jess.

- Ă... mă bâlbâi eu. Da. îmi trec mâna prin păr. Ar trebui să o rog pe Gail să se ocupe sau pe... Lonny al meu. Simt cum mi se face din nou ruşine. Adică pe bodyguardul meu.
Două asistente de producţie arată spre mulţime şi chicotesc.
- Uau! clatină Jessica din cap. Bine că n-am acceptat rolul ăla din Jurnalele vampirilor.
într-adevăr. Pentru că ea e o actriţă adevărată, iar eu sunt doar ăla din telenovelă.
- Sunt doar fane, zic eu. Tu nu te porţi niciodată ca o fană?
- Bineînţeles, răspunde ea, încrucişându-şi braţele şi făcând semn cu bărbia spre admiratoare. Dar nu am urmărit niciodată pe nimeni.
- Dar face parte din cultura fanilor, zic eu, încercând să nu mă gândesc la cealaltă latură a culturii fanilor, adică la Gură-de-Peşte.
Ăştia ca ea sunt unul la un milion. Dar, când îmi aduc aminte cum m-a atacat, mă ia cu greaţă şi mi se strânge stomacul.

- Sunt monştri, dar sunt monştrii mei. Jess ridică din

sprânceană.

- Monştri?

îmi desfac larg braţele.

- Au venit să se veselească în mărita biserică a lui Darien

Freeman.
Expresia ei perplexă se transformă lent într-un zâmbet strălucitor, cu subînţeles. Mă bate pe umăr, în semn de încurajare.

- Atunci ar trebui să mergem să-ţi vedem enoriaşii.

- Ce? A, nu, nu cred că Mark ar...

- Cine-i Mark?

- E... dau să zic şi mă opresc. Nu voi spune nici în ruptul capului că e tatăl meu, dar nici „manager" nu sună mult mai bine. N-ar fi de acord să mă duc fără Lonny. Ceea ce sună deja tentant. Nimeni, continui eu. Nu contează. Hai s-o facem şi pe-asta!

Abia dacă ajungem la barieră. Dau din cap spre mulţime, aşa cum face Sebastian (personajul meu). Fetele o iau razna. Una dintre ele îmi pune în mână o fotografie; e cu mine, topless, luată din şedinţa foto de anul trecut pentru Teen \fogue.

- Hei! zic eu, prefacându-mă entuziasmat în timp ce îi iau markerul şi îi dau pe ea un autograf. Cum m-aţi găsit aşa de repede?

încerc să pară o glumă, cel mai bun mod de a masca o

întrebare serioasă.

- Filmarea, zice tipul de lângă ea, înalt, dat cu gel. A fost

grozavă!

- Nu pot să cred că au pus-o pe Twitter, chiţăie altă fată.

- Doamne, scena de azi a fost sublimă! Mi-a plăcut la nebunie

sărutul!

Mă opresc în mijlocul autografului (am semnat deja pe trei fotografii şi pe un braţ). Sărutul de astăzi? Filmarea?

Mă uit la Jess, care nu mai zâmbeşte la fel de tare. Se gândeşte la acelaşi lucru ca mine: avem un trădător printre

noi. O scurgere de informaţii. Chiar şi un actor dintr-o telenovelă proastă pentru adolescenţi ştie că asta nu e bine.
- Jess, cum e să-l săruţi pe Darien? Nu-i aşa că e ameţitor? ne întrerupe o fată cu codiţe.

îi înapoiez carneţelul.

Jess râde.

- Sărută îngrozitor!

- Hei! zic eu. Nu-i aşa!

- A, te-am ofensat cumva?
- M-ai rupt.

- Ce drăguţi sunt împreună! strigă cineva. Se pornesc bliţurile

iar.
Jess mă ia de braţ şi mă trage spre rulota cu costume. îi înapoiez unui tip markerul, după ce i-am semnat pe jumătate tricoul.
- Măi, sunteţi grozavi, dar chiar trebuie să plecăm. Dare?
- Da. Hei, mi-a părut bine de cunoştinţă! le zic eu tuturor, facându-le cu mâna şi zâmbind, de parcă am fi amândoi la un concurs de frumuseţe.
Cred că expir doar când ajung în rulotă. Jacheta mi se lipeşte de umeri când o daujos.
- Eşti mult prea drăguţ, să ştii.
Jess iese de după un raft, îmbrăcată acum cu haine de stradă şi strângându-şi părul într-o coadă înaltă.
- Nu poţi să iroseşti mai mult de două minute cu chestii de-astea. Cel mult.
- Ba nu, zic eu, ridicând din umeri. Sunt oameni de treabă.
„Cel puţin uneori", îmi zic în sinea mea.

îmi daujos pantalonii, mă îmbrac cu şortul şi îmi trag pe mine un hanorac.

- Hei, crezi că e cineva din echipă? Ăla care a postat filmarea, vreau să zic. Jess ridică din umeri.
- Ar putea fi un asistent de producţie, şi, dacă e aşa, o să-i zic eu ceva de dulce. Să nu ai încredere în nimeni de pe-aici, Dare. Şi acum, scuza-mă, dar am o întâlnire.

- O întâlnire? zic eu. Cu...? Clipeşte de două ori.

- Cum ziceam. Să nu ai încredere în nimeni.

Apoi pleacă, lăsând în urma ei o dâră de parfum de flori de cireş.

- E argintul viu, zice Nicky, managerul garderobei, plescăind.

- Mie-mi zici? răspund eu, încă simţind sărutul ei cu aromă de cireşe, îmi caut telefonul în buzunarele de la şort.

Pe ecranul luminat e un mesaj albastru.

Necunoscut 18.06

— Mă cheamă Elle.

— Doar Elle.

— Elle.

Un nume... Numele ei. Elle. O poreclă? Prescurtarea de la un nume îngrozitor de lung? Eleanor? Janelle? Elle... izabeth? Sunt o infinitate de posibilităţi!
Elle.
îi adaug numele la contacte, reuşind să-mi fac o idee mai clară despre ea, pentru că acum ştiu cum o cheamă. Nu credeam că un nume ar putea face asta: să transforme o idee vagă despre o persoană într-o... persoană.
Dintr-odată, mă întreb cum arată o persoană pe care o cheamă Elle. Să fie oare blondă sau şatenă? Cu pielea albă sau mai închisă? Cu ochii mari, şi ce culoare? Oare are dinţii drepţi sau uşor ieşiţi în afară? Când zâmbeşte, oare zâmbeşte într-o parte? Oare e înaltă? Sau scundă? Cu forme sau slăbănoagă?
Elle.
- De ce zâmbeşti? mă întreabă Nicky tare.
- Ă, nimic. Ne vedem mâine, îi răspund eu, deblocând ecranul şi ieşind din rulotă.

Fetele încep să-mi ţipe numele, dar eu nu mă mai gândesc la numele meu

.ELLE
Rebelgunner a ajuns la patruzeci şi trei de mii de abonaţi şi numărul lor creşte în continuare.
Lucrez la o postare, în loc de costum, pentru că, oricât de multe tutoriale aş urmări pe YouTube, încă mă înspăimântă ideea de a tăia costumul tatei. Dar mai am nouăsprezece zile la dispoziţie. între timp, au apărut noutăţi despre Starfield, noutăţi din film, şi toţi cei patruzeci şi trei de mii de abonaţi se aşteaptă să-mi dau cu părerea.
Adaug un link către filmuleţul cu scena sărutului din remake, devenită deja celebră, împreună cu cea despre care cred eu că

este scena originală din serial. Episodul 33, „Un nox de neuitat". Părea a fi scena din sala de bal. Cea dinainte de încoronarea prinţesei Amara, când au atacat nocşii. Dar nu am cum să fiu sigură.
Derulez filmuleţul şi-l mai urmăresc o dată. Darien Freeman îi cuprinde faţa Jessicăi Stone între palme, rostind cuvinte care nu se aud, apoi se apropie lent şi o sărută... După care camera tremură şi se întrerupe.
Da, sigur e episodul 33. îţi dai seama după balustradele de pe fundal. După cenuşa de pe jos din sala de bal.
„Un lucru este cert", scriu eu în încheiere, „uniforma de Carmindor a lui Darien Freeman ar fi trebuit să aibă altă nuanţă de albastru."
Apoi postez. E ora 23.34.
Toată lumea s-a culcat până acum, aşa că mă ridic în linişte de pe scaun şi cobor scările.
E atât de întuneric în casă, că abia dacă văd ceva, dar m-aş descurca şi legată la ochi, după ce m-am furişat ani la rând prin întuneric. Când ajung în
bucătărie, deschid un dulăpior şi mă întind după borcanul nou cu unt de arahide, apoi iau o lingură curată din maşina de spălat vase. Mâine- dimineaţă va trebui să pun vasele la locul lor, şi Catherine probabil că mă va certa că le-am lăsat peste noapte, dar sunt prea obosită şi mi-e prea foame ca să-mi mai pese.
Mai iau o lingură de pe fundul borcanului şi aud ceva mişcându-se la masă.
- Mă întrebam eu unde l-ai pitit, zice mama mea vitregă încet, pe tonul ei rece ca gheaţa.
încremenesc cu lingura în gură. Mă întorc uşor spre silueta întunecată.
- Aprinde lumina, dragă. Nu suntem oamenii dinNeanderthal.
Mă întind spre întrerupător şi-l apăs cu reticenţă. Ştiu deja scena care mă aşteaptă. îmi lăcrimează ochii de la lumina

puternică. Catherine e încă în hainele ei „de serviciu": o rochie petrecută de cinci sute de dolari pe care nu şi-o poate permite. Părul ei cârlionţat e prins în creştet. Pare obosită.
- Scuze, am... zic, încercând să găsesc o scuză care să explice de ce am fost prinsă cu mâţa-n sac mâncând unt de arahide, dar mintea nu mă ajută.
- Cu toţii avem plăcerile noastre vinovate, zice ea, bătând uşor cu unghiile ei aranjate pe buza paharului de vin gol. Are obrajii roşii, dermatograful întins şi urme de rimei pe la ochi. Ultima dată când am văzut-o arătând atât de... de umană a fost în ziua în care a murit tata.
îmi scot lingura din gură şi pun rapid capacul borcanului.
- Da, scuze, doar am...
- Nu-mi cere scuze. Şi eu am o îngheţată ascunsă în fundul congelatorului, îmi răspunde ea.
O privesc fără să spun nimic. Maştera mănâncă îngheţată? îmi propun să mă uit în congelator când nu e prin preajmă.
îşi înclină capul de parcă n-ar fi recunoscut cu doar câteva clipe în urmă că are o îngheţată ascunsă în congelator, şi sunt convinsă că nu e paleo.
- Orice-aş face, nu pot să scap de el, înţelegi? zice ea atât de încet, că aproape că nici n-o aud. Mai întâi tu, dar tu ştiam că aveai să fii exact ca el, şi acum gemenele.

- Gemenele?

Face un semn cu mâna.

- Sunt obsedate de chestia aia... Star Trek?

- Starfield.

- Serialul care îi plăcea lui Robin, zice şi închide ochii. E peste tot. îmi încrucişez braţele.

- Gemenelor le place doar pentru că joacă Darien Freeman în el...

- Ce are atât de special? se răsteşte Catherine, cu ochii mari. De fiecare dată când văd logoul de la serialul ăsta tâmpit mă gândesc la Robin. N-are nicio noimă. E pentru copii.

- De ce trebuie să fie tâmpit sau pueril? întreb eu, cu vocea uşor tremurătoare. Eu am învăţat multe lucruri din el. Cum ar fi despre prietenie şi loialitate, sau cum să gândesc critic şi să iau în considerare toate aspectele unei naraţiuni. M-a ajutat...

- Te-a ajutat? Te-a învăţat? clatină din cap Catherine. Cum poate un serial să te înveţe ceva? Cum să înveţi despre lume dacă eşti cu capul într-o fantezie?

- Cum poţi să crezi că ceva e tâmpit, dacă tatei i-a plăcut atât de mult? zic eu. A iubit serialul ăsta.

- Ei bine, ar fi trebuit să iubească mai mult alte lucruri!

în cameră se lasă o tăcere mormântală. Catherine îşi drege vocea, de parcă şi-ar aminti că o doamnă nu ţipă şi se teme să n-o audă vecinii.

- Dacă i-ar fi păsat şi de familie măcar pe jumătate din cât îi păsa de filmul ăla, poate că nu am mai fi ajuns în situaţia asta, zice ea pe tonul ei afectat obişnuit. Trăim de azi pe mâine. Decupăm cupoane. Singure.

- De-aia vinzi casa? întreb eu. Pentru că tata a îndrăznit să moară într-un accident de maşină fără să-şi facă o asigurare de viaţă destul de mare ca să acopere toate cheltuielile tale?

Privirea lui Catherine devine dură şi tăioasă.

- Nu ştii nimic despre lume.

- Ştiu că nu trebuie să vinzi casa! zic eu. Ştiu că ţi-ai putea lua un serviciu adevărat!
- Am un serviciu adevărat, Danielle.
îmi strâng pumnii. Poate că nu este decizia mea, dar nici casa nu e a ei.
- Spui că e o prostie să-ţi placă un serial, dar tu trăieşti într-o fantezie, zic eu. Tute porţi pueril.
Catherine mă plesneşte tare peste faţă.
- Treci la culcare, Danielle, spune ea încet. De dimineaţă te duci la muncă.
Nu trebuie să-mi spună de două ori. Arunc lingura pe masă, fug în camera mea şi mă trântesc pe pat. Cu o mână pe obrazul care mă ustură, îmi trag pilota peste cap şi scot telefonul din buzunar.
23.52
— Car?
Carmindor 23.52
— De ce eşti trează la ora asta?

23.52

— Nu pot să dorm.

— TU de ce eşti treaz? Carmindor 23.53

— Tot de-aia.
îmi lipesc telefonul de gură, încă furioasă pe Catherine. Furioasă pe faptul că are impresia că trebuie să facă totul singură.
Nu e singură. Le are pe gemene şi pe tatăl lor adevărat, oriunde ar fi el, şi-l are pe stăpânul ăla îngrozitor al lui Franco, Giorgio. Are clubul şi prietenele de la salon, pe clientele şi pe părinţii ei (chiar dacă locuiesc în Savannah şi se pare că e o corvoadă să vină cu maşina până aici, să ne vadă). Nu înţelege ce înseamnă să fii cu adevărat singură.

Are o viaţă plină în comparaţie cu a mea. Şi sunt furioasă că am crezut, chiar şi o secundă, că ar avea loc şi pentru mine.

Carmindor 23.54

— Vrei să vorbeşti despre asta?

— Nu vreau să mă laud, dar sunt MAESTRU la ascultat.
23.55
— Ai primit un premiu pentru asta la grădiniţă, aşa-i?

Carmindor 23.55

— Cea mai mare realizare a mea.

— Şi nici nu dezvălui secrete.

— Nici cu cleştele nu scoţi ceva de la mine.
îmi pun telefonul pe piept. Nu ştiu de ce, dar mă gândesc doar la filmuleţul acela pe care l-am văzut la nesfârşit. Cine n-a văzut serialul nu ştie ce spune Carmindor. Gura nu i se vede clar şi nu prea poţi să-ţi dai seama.

Dar eu ştiu scena. Ştiu cuvintele pe de rost.

„Nu eşti singură, ah'blena."

Şi apoi ea îl sărută.
în universul bun, universul posibil, nu-mi doresc să câştig un concurs ca să merg la premieră, ca să văd celebra scenă pe marele ecran. N-ar fi nevoie să fac asta. într-o lume perfectă, aş cumpăra două bilete la spectacolul de la miezul nopţii de la cinematograful din apropiere. L-aş aştepta pe tata să iasă de la muncă şi am merge împreună. Şi poate că la difuzarea aceea de la miezul nopţii aş vedea un băiat în capătul celălalt

al sălii, îmbrăcat într-o uniformă a Federaţiei, şi ne-am privi în ochi şi am şti că suntem în universul bun. Poate ar fi un băiat cu părul negru şi ochi ciocolatii şi...
O clipă, îmi vine în minte imaginea lui Darien Freeman. Tresar şi mă scutur repede, ca să o alung. Nu. Anulare.
Nu Darien Freeman. Nu că ar conta. îmi iau telefonul şi îi răspund lui Carmindor.

23.57

— Mersi, dar sunt OK.

— Noapte bună, Car.

Telefonul mi se luminează aproape instantaneu

.Carmindor 23.57
— Noapte bună, împărătească intergalactică supremă.
îmi ascund telefonul sub pernă. Pentru că nu sunt împărătească. Şi mă aflu în universul imposibil, unde nimic bun nu se poate întâmpla.
DARIEN
Mi-am verificat telefonul toată ziua. Adică, atunci când mi se dă voie să am telefonul la mine. Şi, totuşi, uite că îl verific din nou. Nimic. Nimic de azi- noapte.
Oare am spus ceva aiurea?
Mă frec la ochi extenuat sub lumina unui felinar din parcare, facându-i cu mâna lui Jess şi prietenelor ei, şi ele superbe. Nici măcar nu ştiu cum le cheamă, şi cred că pe două dintre ele le-a cunoscut astăzi, pe platou. Toată lumea pleacă, ieşind pe porţile negre înalte, ca un fluviu de capete obosite, agitate. Coordonatoarea de cascadorii mă plesneşte peste braţ când trece pe lângă mine.

- Bună treabă azi, îmi zice ea, zâmbind. Câteva duble în plus şi jocul de picioare ar fi fost aproape la fel de bun ca al lui Cary Elwes.
- Aproape că l-am înjunghiat pe Calvin în faţă cu sabia, îi amintesc eu.
Calvin Rolfe îl joacă pe Euci şi, din câte îmi dau seama, nu e prea încântat să fie vioara a doua în faţa unui puşti cu aproape zece ani mai tânăr ca el.
- A căutat-o cu lumânarea, eroule. încearcă să-nchizi şi tu un ochi, arăţi îngrozitor.
- Nu prea-mi plac filmările nocturne.
- Of, sărmanul erou, mă tachinează ea şi mă freacă pe cap, după care se îndreaptă spre parcare.
Lonny opreşte în faţa porţilor într-un SUV negru. La 03.30, fanii mei nu sunt prin zonă, dar tot mă ajută să urc în maşină de parcă aş fi pe punctul de a fi asasinat. îmi sună telefonul.

El le?

Mă uit la ceasul de pe bord. 03.32. N-ar trebui să fie trează la

ora asta. îmi scot oricum telefonul şi mă încrunt. Nu e Elle, ci

un număr necunoscut.

Necunoscut 03.32

— Mortale abilităţi, frate.

— [link]
Deşi ştiu că n-ar trebui, dau click pe link. Mă duce la o înregistrare de la filmarea de azi: practic, partea în care aproape că îi scot ochii lui Calvin. Tresar. Dar şi mai îngrozitoare decât talentul meu la mânuit sabia sunt comentariile. închid linkul şi şterg şi mesajul.

- S-a întâmplat ceva? întreabă Lonny.
- Am avut o zi lungă, răspund eu.
Mă duce înapoi la hotel şi parchează în spate. Intrăm pe uşa de urgenţă şi mă urmează până în cameră, unde mă anunţă că va veni după mine la 07.30. După care îmi dă un baton proteic.

- Pari slăbit, zice el.

îl iau, oarecum emoţionat că-mi poartă de grijă.

- Mersi.

Chiar şi după ce fac duş, ca să scap de cele opt ore de joc de picioare eşuat, după o noapte în care am fost azvârlit prin bocaportul unei nave spaţiale, şi mă îmbrac cu haine curate, nu sunt îndeajuns de obosit ca să mă culc. Ar trebui să fiu; a fost o zi extenuantă şi, de obicei, ori de câte ori filmăm pentru Seaside, mă prăbuşesc mai ceva ca un bou împuşcat cu tranchilizant de elefanţi.
Dar acum stau treaz şi mă tot gândesc la filmuleţ. Cine ar fi putut să-l facă? Jess l-a pus deja pe şeful asistenţilor de producţie să-i ia pe toţi la bani mărunţi. L-am auzit pe individ ţipând la asistenţii de producţie de pe scena pentru sunet. Jumătate dintre ei sunt probabil prea traumatizaţi acum ca să mai lucreze vreodată în producţie.
Mă las pe spate şi pierd nu ştiu cât timp încercând să număr protuberanţele de pe tavanul zgrunţuros. în cele din urmă, îmi zboară gândul. Oare ce face Elle? Mă întreb dacă şi ea se uită în tavan, numărând oi sau făcând ceea ce fac eu când nu pot dormi, adică să mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă Barbara Gordon n-ar fi răspuns la uşă în O glumă mortală.

Când ceasul cu cifre roşii de pe noptieră arată ora 05.58, mă daujos din pat

.05.58

— Hei. Eşti trează?

Probabil că încă doarme. Şi eu aş dormi, dar nu pot, şi camera asta mă sufocă. îmi iau un hanorac de pe jos, de lângă valiza vraişte, şi mă îmbrac, apoi iau cartela de pe comodă şi ies din cameră.

Pe coridor e o lumină stranie, ca în filmele alea de groază în care un ucigaş înarmat cu un topor te aşteaptă chiar după colţ. îmi trag gluga pe cap - din obişnuinţă, nu pentru că aş fi emo sau ceva - şi o pornesc spre casa scărilor. Aşa cum se întâmplă în majoritatea hotelurilor, uşa care dă pe acoperiş are alarmă. Dar, la fel ca în majoritatea hotelurilor, alarma nu funcţionează. Probabil.

împing cu grijă mânerul, ca să mă asigur, totuşi. Uşa se deschide cu un scârţâit, dar fără alarmă, aşa că o împing cu umărul până se deschide de tot şi ies pe acoperiş. Nu sunt prea multe lucruri pe-aici: aparate de aer condiţionat, un turn de apă, un fel de magazie. îmi dau jos un pantof şi blochez cu el uşa, ca să nu rămân blocat pe dinafară, şi mă aşez pe marginea clădirii.

Mark şi-ar ieşi din minţi.

„Stai prea aproape!" mi-ar zice el turbat. „Dacă aluneci şi cazi?"

Privesc înjos, de-a lungul clădirii. îmi simt inima bătându-mi năvalnic. Am rău de înălţime, dar pe acoperişuri e o linişte aparte. O linişte a lor. Felul acela în care oraşul se aude ca un zgomot de fond înăbuşit, îndepărtat.

Poate că pare o prostie, dar aici sus mă simt cel mai mult eu însumi, iar în ultima vreme nu m-am mai simţit aşa prea des.

între rolurile jucate în faţa camerelor de filmat, sau pentru alţii din industrie, sau pentru paparazzi, Darien Freeman pare a fi mereu „Pornit".
Apoi, mă mai simt eu însumi când vorbesc cu Elle, şi asta e o prostie, pentru că e singura care nu ştie că sunt eu. Cum să fiu cel mai mult eu însumi atunci când mint?
îmi vibrează telefonul.

Elle 06.04

— Din păcate, da.

— Tu de ce eşti treaz?
06.4

— încă nu m-am culcat. Elle 06.04

— OMG CULCĂ-TE!
— Ciudatul e!

06.5

— Haha.

— Eşti ocupat rău când trebuie să salvezi galaxia.
în clipa în care trimit mesajul, îmi doresc să n-o fi făcut. Am încercat să trăiesc în umbra lui Carmindor timp de opt ore astăzi. O clipă, aş vrea doar să fiu eu însumi.
06.5
— Ba nu, nu salvez galaxia. A fost o prostie să zic asta. De fapt, nu mă ocup cu aşa ceva.

Elle 06.06

— Deci eşti o persoană REALĂ în spatele exteriorului tău măreţ?

— Sunt şocată, să ştii.
06.6

— Mie-mi miroase a sarcasm. Elle 06.07

— E OK, pot să te iert.
— Câtă vreme nu eşti, ştiu eu, chel.
Oftez, întrucât ştiu exact încotro se îndreaptă discuţia asta. Spre cum arăt, cine sunt. Mai bine să rămân în pielea lui Carmindor. Oricum, în ultimele zile chiar semăn cu el mai mult decât de obicei, mulţumită machieuzei mele.

Elle 06.09

— Chiar EŞTI chel, nu-i aşa? Ăsta-i marele tău secret.

— Chiar eşti chel.

06.10

— Mi-e ruşine că poţi să crezi aşa ceva. Promit că am păr.

— E negru. Şi ondulat. Elle 06.11

— Ca al lui Carmindor? 06.11

— în mod surprinzător, da. Elle 06.12

— Eşti şi la fel de înalt ca el?

— Adică, dacă aş sta lângă tine, ţi-aş vedea părul din nas?

06.14

Asta e o întrebare cam stânjenitoare

.Elle 06.15

— E stânjenitor şi să fii atât de scund, încât să vezi de jos în creierul oamenilor, dar bine ai venit în lumea mea.

Râd pe înfundate, chiar dacă nu mai e nimeni aici. Am impresia că e un secret, aşa că trebuie să fac linişte, să mă asigur că universul nu va descoperi bula asta mică şi nu o va sparge.

06.15

— Cred că depinde de cât de scundă eşti tu.

Elle 06.16

— Sunt superscundă. 1,60 m

— Cea mai aiurea înălţime. Mereu mă pierd în mulţime.

— Dar e super când mergi la vreun bal. Nu observă

nimeni că eşti singură.

Soarele tocmai începe să răsară la orizontul oraşului. Lumina portocalie cuprinde cerul înstelat ca un infern, dungi rozalii şi

gălbui întinzându-se printre stele. Soarele e aşa de puternic, că trebuie să mijesc ochii, dar aşa e mereu când răsare. Mă întreb cum se vede soarele din partea de lume a lui Elle.
06.16
— Eu am 1,85 m, dar tot te-aş vedea.
— Chiar şi într-o mulţime, aş şti.

Elle 06.17 — Ce-ai şti?
06.18
— Că aş vrea să dansez cu tine.
Delirez de la lipsa de somn. Nu vorbesc pe bune, nu-i aşa? Oare chiar asta cred? îmi amintesc când am sărutat-o pe Jess, şi zâmbetul ei misterios, şi cum m-a întrebat la cine mă gândeam
Adevărul e că nu m-am gândit la Elle doar în momentul sărutului. M-am gândit la ea şi la fiecare pas al dansului. Am vorbit serios când am zis ce am zis. Fiecare cuvânt.
Mă întorc şi fac o fotografie cu răsăritul în spate. Nu mi se vede faţa; răsăritul e aşa de puternic, încât eu sunt doar o siluetă. îmi protejez imaginea, aşa cum m-a învăţat Mark să fac ani de zile. Dar mi se vede părul.

06.18

— Ca să-ţi dovedesc că nu sunt chel.

— [1 fişier ataşat]

— Bună dimineaţa.
Apoi îl observ pe tipul care stă în uşă, în spatele unui aparat de fotografiat care îi ascunde faţa. Aproape că scap telefonul din mână.
- Hei! Hei, stai! strig eu şi o zbughesc spre el.
Străinul se întoarce, îmi dă un şut în pantof şi trânteşte uşa până să apuc eu să străbat jumătate de acoperiş. Dau cu

pumnul în uşă, înjurând. Nu are clanţă. Sunt închis pe dinafară, pe un acoperiş, practic, pe punctul de-a face un remake după Marea mahmureală.

Şi, mai rău de-atât, nu sunt paranoic. Chiar avem un turnător pe platoul de filmare

.ELLE

Soarele de iunie mă arde pe ceafa ca un fier încins, în timp ce stau afară şi cos, cu durere şi migală, materialul albastru. E groaznic, dar, după cearta cu Catherine, nici vorbă să mai lucrez la costum acasă şi clar nu duc haina tatei în Dovleac, care e o bombă de grăsime. în plus, mi-e prea ruşine să cos în faţa lui Sage.

îmi zumzăie telefonul, speriindu-mă. Acul se înfige în umărul gros al hainei... şi în degetul meu.

-Au!

îmi trag mâna şi îmi bag degetul sângerând în gură. Ustură. Şi are gust de metal şi de specialitatea zilei de la Dovleacul Magic, pârjoale picante de dovleac în stil asiatic.

Sage bagă capul pe după rulotă.

-Hei. Totul OK?

îmi sare inima din piept. Fac ghemotoc haina lângă lada pe

care stau.

- E totul bine! Sunt bine! Doar că... mi-am scăpat telefonul...

mă bâlbâi eu.

Vme la mine ştergându-se pe mâini de şorţ, pe care scrie CE TE MĂNÂNCĂ, DOVLECEL? Cineva ar trebui să stea

permanent lângă grătar şi să nu se mişte de-acolo, dar lui Sage nu-i pasă de regulament. Şi, cum vizavi e o tonetă cu chiftele, nimeni nici măcar nu clipeşte în direcţia noastră. încerc să ascund jacheta cât mai departe posibil, dar vede o mânecă lângă piciorul meu.
- O s-o murdăreşti.
Ruşinată, ridic jacheta, amintindu-mi că Dovleacul Magic secretă ulei pe toate părţile, ca într-un film cu rulote de mâncare al lui Tarantino.
- Nu-i mare scofală. Doar... doar o chestie la care lucrez. S-a terminat deja pauza? Cred că ar trebui să...
încerc să o ocolesc pe Sage, dar se pune în faţa mea. încerc apoi să o iau pe partea cealaltă, dar îmi blochează calea din nou. Mă încrunt.
- Ce faci?
- Ştiu ce pui la cale, să ştii.
Se uită cu cu ochii ei scânteietori spre trusa amărâtă de cusut pe care am cumpărat-o de la farmacie. Pun acele şi aţele în cutia de plastic, o închid şi o pun la subraţ, dar Sage nu are de gând să mă lase să scap aşa uşor.
- E un material foarte fain, zice ea. Nu poţi să bagi acul în el, pur şi simplu. O să-l strici.
- Ba n-o să-l stric, îi răspund eu defensiv, strângând mai tare materialul. Ştiu ce fac.

Mă priveşte şi nu spune nimic. Las umerii înjos. -Mărog...

oarecum.

- Mhmmm.
întinde mâna după haină. Ezit o clipă, ca Frodo cu inelul, dar apoi îmi amintesc în ce rahat a intrat Frodo şi n-aş vrea să păţesc şi eu la fel. Aşa că i-o dau lui Sage.

O apucă de guler şi o întoarce, studiind cusăturile de la spate şi de la mâneci. Colţurile buzelor ei magenta se lasă înjos, lent, dar sigur, în timp ce
se încruntă.
- Şi cum ai de gând s-o strâmtezi? De una singură?
îmi scot telefonul şi îi arăt filmuleţul de pe YouTube care încă rulează pe ecran.
- O, nu! Ochii mei! Mă ustură ochii! strigă Sage. Nu! închide-1!
îmi bag telefonul în buzunar şi simt cum roşesc. întoarce jacheta pe dos şi îmi arată cusăturile.
- Vezi? Trebuie să desfaci umerii, să o tai şi apoi să o coşi la loc, dacă vrei să o strâmtezi cum trebuie. La perniţele de la umeri va fi un chin, pentru că e lucrătură trainică.
Mi se pare mie sau e mirare în vocea ei? Şi nu din aia plictisită. E o premieră.

- E făcută de mână? Cine a făcut tiparul?

- Nimeni... Adică l-a făcut cineva. Dar nu contează.

Mă foiesc, străduindu-mă să mă uit la pata de grăsime de pe

bocancii mei. -E o... E o prostie.

- Parcă ai spus că nu e o prostie dacă cuiva îi place ceva.
M-a prins la faza asta. Cu coada între picioare, încerc să iau jacheta din mâinile ei, dar ea se dă în spate, o întoarce din nou pe faţă, dintr-o mişcare din încheietură de expert, şi şi-o pune pe umeri, ca o mantie.
Albastrul îi accentuează nuanţa verde a părului, făcând-o să pară ciudată, ireală şi grozavă, în acelaşi timp. Urăsc că îi stă bine cu haina, chiar dacă îi e mare. Ei i-ar sta bine cu orice. îşi poartă personalitatea cum purta Elvis paiete, fără să ceară scuze nimănui pentru asta. Nici măcar nu vreau să mă

gândesc cum arată pe mine. Ca o glumă proastă. Ponosită. Sunt convinsă că m-aş face de râs la concurs.

- Chiar e bine lucrată, continuă ea. E un costum de ceva?

Oftez.

- Da. Starfield? Prinţul Federaţiei? Sage îşi ţuguie buzele.

- Nu ştiam că te costumezi.

- Se numeşte cosplay şi nu mă cos... Adică, nu m-am mai costumat. Dar vreau.
îmi las din nou privirea în pământ şi încep să turui în neştire.
- E o competiţie cosplay în vreo două săptămâni la ExcelsiCon, în Atlanta, iar premiul constă în două bilete la premiera Starfield şi nişte bani... Şi e o poveste foarte lungă, dar îmi doresc mult să câştig. Trebuie să câştig. Adică, probabil că n-o să se-ntâmple, dar... dar tata zicea că imposibilul este imposibil doar dacă nici nu încerci măcar. Aşa că vreau să încerc. înghit în sec, căci mi s-a pus un nod în gât. Dar da. Nu ştiu boabă de croitorie.

Sage înclină capul şi nu spune nimic vreme îndelungată.

Obrajii îmi iau foc. Mă întorc spre Dovleac.

- Nu contează. A fost o prostie... Uită ce-am spus...

- Pare distractiv.

Mă opresc. Mă întorc spre ea.
Sage, fata care abia dacă se uită la mine când lucrăm împreună, vrea să mă ajute? Cum să nu! Poate când prinţesa Amara va ieşi din Nebuloasa Neagră (adică niciodată)!
îşi dă jos haina cu grijă.

- Norocul tău că am nevoie de mai multe piese pentru portofoliu.
- Serios?
Se aude clopoţelul de servire. Avem un client. Niciuna dintre noi nu dă să se mişte.
îmi dă haina înapoi. Apretul aproape că s-a dus, partea lungă din spate atârnă. Nu prea mai miroase a tata, ci mai mult a mine şi a burgeri vegani şi a haină veche şi stătută. Când mi-a venit prima dată ideea asta creaţă, nu m-am gândit la cum voi purta costumul. M-am gândit doar că aş găsi din nou o părticică din tata în mine. Poate că ori de câte ori aveam să-mi bag braţele prin mâneci, sau să-i închei toţi nasturii, sau să mă privesc în oglindă... Dar am altă constituţie decât tata. Am forme şi osatură diferite.
- Serios, îmi răspunde ea o clipă mai târziu. Nu trebuie să faci mereu totul singură, să ştii.
Zâmbesc şi strâng mai tare haina la piept; e albastră ca oceanul, nuanţa perfectă, culoarea perfectă.
- Mersi.
Clientul de la gemuleţul de servire sună din nou din clopoţel. Aproape că mă aştept ca Sage să îşi retragă oferta, să-mi spună să mă întorc la holbatul la oameni prin gemuleţul la care preluăm comenzile şi să citesc forumuri pe telefon, pentru că cer imposibilul. Să termin un costum într-o săptămână? Să particip la o competiţie de nivel profesionist? E o nebunie. Nu avem timp să desfacem haina şi să o coasem la loc.

Sage doar îmi întinde mâna.

- La mine. Diseară.

îmi scot un braţ de sub haină şi îi strâng mâna.

- S-a făcut.

Mă strânge tare şi, pentru prima oară de când o cunosc eu, zâmbeşte. Nu e un rânjet diabolic, ci un zâmbet uman, real.

- Vezi? N-a fost chiar aşa de greu, nu?

Ba a fost. Şi da, şi nu, de fapt. Dar mă bucur că am acceptat.

- Mi-ai făcut o ofertă de nerefuzat, zic eu cu sinceritate.
Clientul de la geam sună din nou din clopoţel, nerăbdător, de parcă ar încerca să ne transmită un mesaj în codul Morse.

- Alo! strigă ea - e o femeie.

Sage îşi dă ochii peste cap şi îmi dă drumul la mână.

- Pff, mame care îşi duc copiii la fotbal. E rândul tău.
îmi strâng trusa amărâtă de cusut, împăturesc haina tatei şi mă întorc la rulotă, unde o mamă tânără şi foarte nervoasă aşteaptă la geam, lovind clopoţelul de servire.
Telefonul îmi bâzâie din nou când intru repede în rulotă şi pitesc haina într- un loc sigur. E de la Carmindor, de azi-dimineaţă... Probabil că am adormit la loc. O imagine cu soarele în spate apare lângă text. Văd frânturi din el, cum ar fi părul cârlionţat, umbrele unui maxilar puternic, dar nu şi faţa. Nu cred că mi-a trimis poza ca să văd cum arată el, ci răsăritul din spatele lui.

Răsăritul de azi a fost destul de spectaculos.

- Alo! strigă femeia.

Poartă un cozoroc alb şi se încruntă hotărâtă. E turistă.

- Nu lucrezi aici?

- Ba da, răspund eu, punându-mi şorţul. Aţi vrea să încercaţi pârjoalele de dovleac? Sunt specialitatea...
îmi întinde o bancnotă de cinci dolari.
- O sticlă de apă. Atât.
- în regulă, în regulă, bombăn eu şi mă întind după apă şi rest. Cândva, clienţii vor învăţa să fie cumsecade. Sau, şi mai bine, cândva o să plec din rulota asta definitiv.

Pentru prima oară după multă vreme, cândva nu mi se mai pare imposibil

.DARIEN

îmi închipui scena luptei, în timp ce restul echipei se pregăteşte pentru o nouă dublă.
„Stânga, dreapta, mă feresc. Accelerez, atac, pas în spate, pas în spate, pas în spate..."
Călcâiul îmi alunecă peste marginea decorului. Aproape că mă dezechilibrez şi cad, dar reuşesc să mă redresez la timp.
Calvin, adică Euci, îşi ridică privirea, după care îşi bagă telefonul în haină. La el nu urlă nimeni că îşi aduce telefonul pe platou.
- Dubla 23! strigă Amon. Darien, să vedem puţin mai mult Carmindor de data asta.
- De parcă până acum n-am văzut, bombăn eu, rotindu-mi umerii.
Suntem pe puntea navei, pentru una dintre scenele importante ale filmului, dar momentan sunt doar nişte bucăţi de placaj, nişte reflectoare sofisticate şi un ecran verde uriaş în spatele meu. Restul va fi adăugat la postproducţie.
Ne ocupăm poziţiile în capătul platoului. Pot să fac jocul ăsta de picioare şi în somn. Calvin ţopăie înainte şi înapoi, luminile de la camera de filmat facându-i fruntea cerată de Euci să lucească.
- Eşti bine? întreabă el.

- Sunt bine, zic eu. Ne-am spus doar câteva cuvinte de când am ajuns pe platou, dar oricum nu cred că am fi fost prieteni în viaţa reală. El e genul sportiv. A început cu un serial despre o familie, apoi a migrat la Hollywood, în plus, are înjur de treizeci de ani. De ce? îl întreb eu.
Ridică indiferent din umeri.

- \foiam doar să fiu sigur că nu e prea greu pentru tine. Mă uit

nedumerit la el.

- Având în vedere că ai primit totul pe tavă, adaugă el, aranjându-şi mănuşile fără degete. Mamă bogată, relaţii bune prin tăticul. Nu e chiar un secret.
- Nu... aproape că mă bâlbâi. Hei, eu nu sunt părinţii mei! ripostez apoi.
- Doar investiţia lor cea mai mare, nu? zice el, ridicând din umeri. Hei, nu-ţi face griji! După ce chestia asta o să eşueze lamentabil, te vei întoarce la filme mai de nasul tău.
Dau să ripostez, dar nu-mi iese nimic pe gură. Nu ştiu ce ar trebui să spun. Oare are dreptate? Că filmul ăsta nu e de nasul meu?
- Bine, să-i dăm drumul!
Amon face un semn cu mâna să înceapă filmarea.
„Nu te gândi la asta! Doar joacă!" încerc să-mi scot din minte ce mi-a zis, dar are un zâmbet înfumurat pe faţă, mai mult ameninţător decât prietenos, şi mă debusolează.
Oare toată lumea crede asta? Că nu am muncit pe brânci ca să ajung aici, ca toată lumea? Că pentru că mama e miliardară şi o persoană importantă, iar tata, manager, mi-a fost mai uşor ca altora? Sau Calvin e doar supărat pentru că... Pentru că nu e el Carmindor, îmi dau eu seama. Eu sunt Carmindor, şi el nu. Nu contează că am fost la casting, că directorul de distribuţie m-a ales pe mine, sau că pielea lui Calvin e albă, iar a lui Carmindor sigur nu. Poate că nimic din toate astea nu

contează. Poate Calvin Rolfe e genul de actor pe care fanii l-ar accepta ca prinţ al Federaţiei.
încep să mă dau în spate, târându-mi picioarele pe placaj. Calvin înaintează, îşi ia avânt, se încordează.
- Şi... START! strigă Amon.
Se aude o explozie în spatele nostru, când jumătate din navă sare în aer. Luminile puternice şi efectele speciale vor fi adăugate mai târziu. Calvin se năpusteşte asupra mea. Mă feresc spre stânga, îi blochez croşeul de dreapta, dar el mă împinge şi mă împleticesc în spate. Mă izbesc de podea, ridicându-mă imediat şi căznindu-mă să-mi recapăt echilibrul. Mă apucă de guler; eu îl strâng de mână şi i-o întorc.
Dau să-mi iau arma. Prea lent. Mă loveşte cu umărul în piept şi mă împleticesc spre pupitrul de comandă. întreaga structură se zguduie. Mă prinde de gât şi se preface că mă strânge... O secundă, două... OK, începe să mă strângă, de fapt, cam tare.

Sfinte Sisoe, Batman, mai am puţin şi...

- Şi TĂIAŢI! zice Amon.

Calvin îmi dă drumul şi îmi trage una în umăr.

- Bun joc de picioare. Mă frec la gât.

- Nu crezi c-ai fi putut să fii puţin mai blând?

- Atunci n-ar mai fi părut real, nu? îndură şi tu.
Amon le face semn tuturor să rearanjeze scena, în timp ce se uită la dubla filmată pe un monitor mic.
- în regulă, ne descurcăm bine. Euci, Calvin, adică, ai putea să pari mai puţin încrâncenat? Eşti în moarte cerebrală. Nu ştii ce faci. Nocşii îţi controlează mintea.
- Sigur, şefu'.

- Şi tu, Darien... nici măcar nu mă confundă cu prinţul Federaţiei, ceea ce nu are cum să fie semn bun... ai putea să fii mai... Face un semn pe sus cu mâinile. Un asistent de producţie sare pe platou ca să-mi aranjeze sângele fals de pe frunte. Mai Carmindor?

Da. Clar nu e semn bun. îmi pun mâinile în şolduri,

încuviinţând.

- Da, sigur.

- în regulă, bun. Atenţie, mai încercăm o dată...
Dintr-odată, lui Gail începe să-i sune telefonul. Amon se uită enervat la ea, iar ea se fâstâceşte, încercând să-i oprească sonorul... Oare de ce nu-l opreşte, pur şi simplu? Şi răspunde încet. Se schimbă la faţă.
Devine şi mai rău.
Sare de pe scaun şi vine târşâindu-şi picioarele spre mine, acoperind telefonul cu mâna.
- E Mark, şopteşte ea. Are ochii cât cepele şi clatină din cap. Ai apărut la ştiri.

Clipesc o dată, fără să spun nimic. De două ori. Apoi îmi pică

fisa.

- Ah, rahat!

- Hei, ce se petrece aici? întreabă Amon.

- Am... mă bâlbâi eu... Am o urgenţă, îmi pare rău, zic eu.

Regizorul îşi ridică neputincios mâinile în aer.

- în regulă! ţipă el, părând dintr-odată epuizat. Pauza zece minute, toată lumea.
Cei de pe platou se risipesc care-ncotro iar asistenţii de producţie şi şefii de echipă se relaxează în timp ce un clopoţel răsună strident deasupra lor. Calvin mă îmbrânceşte cu umărul, îndreptându-se spre bufet.
- Foarte profesionist, Carmindor.
După plecarea lui, Gail îmi spune pe muteşte „Tatăl tău" şi îmi întinde telefonul. Bineînţeles că el e. Trag adânc aer în piept şi răspund.
-Mark?
- Câţi ani ai tu, Darien? mă întreabă el cu o voce atât de rece şi de tăioasă, încât mă ia cu fiori.

- Păi, optşpe, dar...

- Optşpe. Deci ştii să citeşti? -Ă, da...

- Deci, când te-ai dus pe acoperiş, scria cumva pe uşă

„Accesul interzis"?
Umerii mi se încordează. Mă îndepărtez de Gail, ca să nu-l audă ţipând la telefon.
-Da.
- Bine, zice Mark. Am vrut doar să fiu sigur înainte să purtăm această discuţie. Acum ştiu exact cât de prost eşti.
- Ce se întâmplă? întreb eu. Despre ce vorbeşte toată lumea?
- Contează? Ai o imagine de păstrat, Darien. O carieră. Nu te mai poţi purta ca un copil prost, zice el, rostind mai lent partea asta din urmă. Ai înţeles?
Pot să aud subînţelesul din vocea lui, cuvintele nerostite, îngrămădite printre cele pe care le spune efectiv. Trebuie să joc un rol, am o carieră, dar nu eu conduc aici. Sunt ţintuit pe scaunul de şofer al vieţii mele, cu mâinile legate, înghit în sec, strângând şi desfacând pumnii. Ceilalţi actori râd lângă

dozatorul de apă de ceva ce a spus Jess. Pun pariu că pe ei nu-i muştruluiesc managerii lor.
- Da. înţeleg.
- Bine. Pentru că sunt cât pe ce să o concediez pe asistenta aia idioată a ta şi să angajez pe cineva care chiar ştie ce face. îi arunc o privire lui Gail, care stă pe scaunul meu, închizând şi desfăcând o sticlă.
- Nu ea e problema. Ci eu.
- Atunci ai grijă tu să nu se mai întâmple, sau iau avionul şi vin să mă ocup de tine personal până la sfârşitul filmărilor.

- în regulă, \forbim mai târ... dau eu să-i răspund, dar a închis

deja. Apăs oricum pe butonul de încheiere a apelului şi îi duc

telefonul lui Gail. îşi ridică privirea din sticla de apă şi îşi ia

telefonul înapoi.

- îmi pare rău, Dare. Ce-a zis?
- Mi-a... Mi-a zis doar să am grijă, mint eu, ridicând din umeri. Nu o va concedia pe Gail, nu câtă vreme sunt şi eu pe-aici. E în regulă, îi zic eu. Oricum, tu ai grijă mai bine de mine decât a avut Mark vreodată.

Nu zice nimic, neştiind ce să spună. Pare gata să izbucnească

în plâns.

O strâng de umăr.

- Tu meriţi un şef mai bun decât Mark...
Amon strigă că au trecut cele zece minute, iar eu pocnesc din degete şi intru din nou pe platou, de data asta al naibii de

pregătit să-l joc pe prinţul Federaţiei. Pentru că, dacă sunt Carmindor, înseamnă că nu mai trebuie să fiu eu însumi.
ELLE
„Şi acum o ştire-bombă: noua senzaţie de la Hollywood s-a luat la întrecere cu pericolul în dimineaţa asta, când a fost surprins blocat pe acoperişul unui hotel..." se aude vocea crainicului de la radio, tărăgănată, gen „îmi urăsc viaţa", în timp ce Sage parchează Dovleacul pe aleea din faţa casei ei. Nu te-ai aştepta ca la subsolul casei de la intersecţia străzii Cypress cu Mulberry să găseşti un altar închinat muzicii punk. Cred că am trecut cu bicicleta pe lângă ea de o sută de ori în drum spre şi dinspre muncă, dar nu am bănuit nici măcar o dată că Sage ar locui aici. Pare atât de... modestă.
Sage opreşte radioul şi sare din maşină.
- Serios, nu trebuie să faci asta dacă nu vrei, îi zic eu. Poţi să renunţi...
- Elle, zice, dând ocol maşinii ca să vină pe partea mea şi întinzându-mi mâna înăuntru. Să mergem degrabă la subsol şi să-ţi coasem veşmântul plin de stele.
Când vede că nu mă mişc, deschide uşa pasagerului, apucă geanta şi mă trage din rulotă. Mă împinge în sus pe scări şi deschide uşa de la intrare, zorindu- mă să intru, apoi mă duce la subsol, care este pus la punct şi ciudat de primitor, cu fotolii puf, teancuri de discuri şi o măsuţă TV asimetrică. Pereţii sunt plini de afişe cu vedete în haine viu colorate. Pe unele le ştiu din revistele pe care le citeşte, dar cele mai multe afişe sunt cu David Bowie. Regele Goblin se încruntă la mine când mă scufund într-un fotoliu puf verde. Se aude un şuierat uşor. Fotoliul miroase a mingi umplute vechi şi bătute mult timp. Din el se ridică un norişor de praf.

- OK, spune-mi esenţialul, zice ea. Ce trebuie să ştiu? Ezit. Nu

prea ştiu la ce se referă.
- Despre cusut?

- Despre serial! răspunde Sage. Dă-mi detalii!

- Serios?

- Serios că serios. Dacă îţi modific costumul, vreau să o fac

aşa cum trebuie.

- Păi, are cincizeci şi patru de episoade.

- Deci începem cu primul? întreabă ea, pornind televizorul.

- Nu ne apucăm de treabă?
Mai sunt două săptămâni şi un pic până la convenţie şi, oricât de entuziasmată aş fi să primesc ajutor, nu sunt foarte încrezătoare în abilitatea lui Sage de a se concentra la ce e de făcut.
- Ba da, dar nu poţi să te apuci de lucru fără să dai drumul la televizor. E... plictisitor.

Despătureşte haina şi o scutură.

- Tu treci la cârmă, căpitane, iar eu mă apuc de opera

noastră. Mă foiesc o clipă, ezitantă.

- Elle? întreabă Sage, privindu-mă insistent.
Faza e că nu i-am mai vorbit nimănui despre Starfield până acum. Mereu am fost doar eu şi tata în povestea asta, şi apoi oamenii de pe net, pe care i-am cunoscut oarecum prin intermediul blogului, dar n-am mai stat niciodată de vorbă despre asta cu cineva în carne şi oase. încep să simt un fior pe şira spinării, ca Prospero, care atinge treptat viteza luminii,

îndreptându-se spre destinaţii necunoscute. Iau telecomanda de pe jos.
- De fapt, o să facem un curs rapid şi-o să începem cu episodul 3. Dup-aia o să ne-ntoarcem la 1 şi apoi o să dăm înainte la 12, după care o să-l vedem pe 22 şi...
- Hmm... de ce?
Clipesc încet. Aşa este. Nu vorbesc cu o admiratoare, ci cu o viitoare admiratoare. Trebuie să-i explic regulile serialului mai întâi.
- Serialul TV a fost făcut pentru posturile de televiziune independente. Nu a urmărit o intrigă liniară, aşa că lucrurile s-au întâmplat, pur şi simplu, când au hotărât scenariştii să se întâmple. Aşa că mai bine le urmărim în ordinea poveştii din Starfield.
Râde.
- Bine! O să mă fac că înţeleg ce spui.
Se duce spre masa de lucru mică din colţ, unde observ cu bucurie că există o maşină de cusut, şi scoate o trusă cu tot felul de ustensile. Caut serialul pe diverse reţele de streaming, apoi selectez episodul, după care mă târăsc înapoi şi mă aşez pe tronul meu verde şi moale, aşteptând genericul de început. Nu pot să nu mă uit la Sage, care meştereşte la haina tatei.
O atinge aşa de uşor, de parcă fiecare fir ar fi de mătase, pipăie cusăturile cu degetele, de parcă ar cunoaşte-o la fel de bine ca mine. Partea lungă din spate nu mai e ţeapănă, iar gulerul a început să se cam roadă, dar îl netezeşte oricum, ca să vadă croiala.
- OK, zice şi îmi face semn să mă ridic. Sus!
Pun pe pauză şi mă ridic de pe fotoliu. Sage dă din cap şi se învârte în jurul meu, ridicându-mi un braţ, apoi pe celălalt, măsurând totul, de la talie la gât. Când termină, întoarce una dintre mâneci pe dos şi face semne cu cretă, apoi înfige ace cu gămălie peste tot, formând nişte falduri ca nişte corturi mici.

Când termină, întinde haina pe jos şi caută ceva în trusă. Scoate foarfeca şi se pregăteşte să taie pe linia trasată cu creta, calmă şi relaxată. Probabil că aşa arată şi criminalii în serie lipsiţi de orice umanitate când încep să distrugă ceva frumos...
- Stai! scâncesc eu. Ce faci?

Mă priveşte cu coada ochiului.

- Modificări, Elle. -Dar o tai!

- Pentru modificări. -Dar...

Oftează.
- Uite ce e, vrei să-ţi vină sau nu? Ţi-am spus: nu poţi să umbli doar la tiv, trebui să te bagi în cusături şi alte cele. Ori îmi spui să mă opresc şi încerci să câştigi concursul prin nostalgie, ori mă laşi să-mi fac treaba şi să te ajut să ieşi învingătoare.
Ezit, uitându-mă când la ea, când la haină. Poate că are dreptate. îmi ţugui buzele, dau din cap şi o las să taie cusăturile fine pe care le-a făcut mama cu ani în urmă. Privesc cum Sage deapănă, fir după fir, povestea părinţilor mei şi cum începe genericul de la Starfield.

în mijlocul celui de-al treilea episod, o voce aspră se aude de

deasupra:

- Sage! Eşti aici?

- Da, mamă! răspunde ea şi pe scări se aude zgomot de paşi.
Eu nu zic nimic, pentru că sunt captivă în haină, într-o pădure de ace cu gămălie care nu mă lasă să mă mişc nici măcar un centimetru.

O femeie cu părul grizonant ajunge pe treapta de jos. Pare la fel de surprinsă ca mine, dar, după aceea, zâmbeşte cu căldură.

- A... Elle, nu-i aşa?

- Bună ziua, doamnă Graven.

- Te rog, spune-mi Wynona, zice şi întinde mâna spre mine.

Mama lui Sage.

- Cred că şi-a dat şi ea seama, remarcă Sage, încrucişându-şi braţele. Ţinând cont că tu ai angajat-o?

- Ar fi putut să creadă că sunt sora ta.

Mama lui Sage se apleacă spre mine şi îmi şopteşte ironic:

- încă mi se cere buletinul când mai merg la vreun club, să

ştii. Sage îşi dă ochii peste cap.

- Nu o lăsa să-ţi îndruge prostii, continuă mama lui Sage. în spatele părului şi machiajului ăluia se ascunde o puştoaică foarte sensibilă.

-Mamă! se smiorcăie Sage. încetează! Suntem cam ocupate acum.

- Bine, bine. Elle, rămâi la cină? zice ea zâmbind din colţul gurii. Azi e seara cu friptură vegană[18]!

Mă uit la ceas şi înjur în sinea mea. Când s-o fi făcut 08.30? Sar în picioare şi încep să împăturesc repede costumul.

- E târziu. îmi pare rău. Mai e un pic şi se face ora la care trebuie să intru-n casă.

Sage flutură din mână.

- Lasă costumul aici. Ai grijă, nu i-am scos acele de la umeri! adaugă ea când ridic haina şi scâncesc.

îi dau drumul şi îmi bag în gură degetul la care m-am înţepat. Mă priveşte răbdătoare.
- Ţi-am zis eu.
Ezit, uitându-mă înjos la haină.
- N-o să păţească nimic, puiule, zice mama lui Sage, râzând. E pe cele mai bune mâini.
Dau din cap şi îmi iau geanta goală.
- Bine.
Urcăm scările până la parter. O aromă dulceagă pluteşte dinspre bucătărie, facându-mă să-mi chiorăie maţele. în casa familiei Wittimer nimic nu miroase vreodată măcar pe jumătate la fel de bine ca seara cu friptură vegană de aici. Probabil pentru că uneori condimentez mâncarea cu lacrimi pentru carbohidraţii pe care nu-i vom mânca niciodată.

Sage mă conduce la uşă, iar mama ei îmi strigă din bucătărie:

- Mi-a făcut plăcere, Elle! Poţi să mai treci pe-aici când vrei

tu!

- O s-o vezi mâine! îi strigă Sage. Ies din casă.

- Scuze! Uneori, mama-şi bagă nasul în treburile tuturor.

- îmi place de ea, îi răspund eu. E de treabă.
- Da, dar ia încearcă să trăieşti cu ea. Eşti sigură că nu vrei să te duc cu maşina?
Clatin din cap, gândindu-mă la Catherine şi la Giorgio şi la pica pe care i-o poartă Dovleacului din cauza problemelor cu toba de eşapament.
- Nu, e frumos afară. Aş vrea să fac o plimbare. Dar, ă, mersi.
- Cum vrei.
Mă salută milităreşte, iar eu cobor scările verandei şi mă îndrept spre capătul străzii. După câţiva paşi, îmi dau seama

că zâmbesc. Pentru prima oară, abia aştept ziua de mâine, şi nu-mi amintesc să mai fi aşteptat cu nerăbdare ceva de la a douăzeci şi cincea aniversare a serialului Starfield, cu doi ani în urmă. Şi chiar şi atunci, abia am aşteptat să văd înregistrarea, când Catherine şi gemenele se aflau la schi, la două săptămâni după difuzare.
De data asta e altfel. Mi se pare că e ceva ce pot controla. O fericire pe care o pot controla. O fericire care e doar a mea. Nu mi-am dat seama că mai există aşa ceva. Nu credeam că mai există în universul ăsta. Credeam că după moartea tatei a dispărut în celălalt univers, în care el încă trăieşte.
- Hei! strigă Sage de pe verandă. Elle! Când ziceai că e concursul?
- De vineri în două săptămâni, îi răspund şi îmi dreg apoi vocea. E destul timp?

- Cinşpe zile?

Urmează o pauză lungă. După care îmi face semn că e în

regulă.

- Glumeşti? Cu mine orice e posibil.

Numită şi şeitan, carnea vegană este un preparat pe bază de fainăbogată în gluten şi apă (n.red.

)DARIEN

Filmăm zece ore încontinuu, ca să nu mai zic de cele două ore petrecute la machiaj şi de timpul în care îl aşteptăm pe Calvin să îşi înveţe naibii replicile (poate că sunt puţin mai greu de rostit cu dinţii de rechin ai lui Euci, dar nu l-a obligat nimeni să-l interpreteze pe Euci, aşa că nu mă simt prost deloc).

După ce regizorul ne strigă, în sfârşit, că am terminat pe ziua de azi, Calvin îşi dă jos haina atât de repede, că asistentul lui nici măcar nu apucă să o prindă, aşa că aterizează pe jos, în praf. Sare de pe scenă, scoţându-şi dinţii ascuţiţi din gură. N-ar putea să aştepte şi el până ajunge la rulota cu costume măcar? Frate!
Gail vine imediat spre mine şi îşi bagă mâna în buzunar.
- A tot bâzâit în neştire, zice ea. Cine încearcă să dea de tine cu atâta insistenţă?
- Nu ştiu.
Iau telefonul şi deblochez ecranul, pe care se afişează un şir lung de mesaje albastre.

Elle 18.42

— Am început să-i povestesc despre Starfield unei

prietene.

— Va fi foarte interesant.

— Te ţin la curent.
Elle 19.02
— Ieri m-am gândit: nu e impresionată.
— M-a tot întrebat chestii de genul: „ Ce e un condensator de flux solar şi de ce e stricat? "
— Pfffy pământenii ăştia.
Zâmbesc fără să vreau. „Pământeni" le spun cei care călătoresc printre stele celor care preferă să locuiască pe o planetă. Celor care rămân mereu în acelaşi loc, cu orizontul lor limitat. E ca şi cum ai face pe cineva „încuiat" în lumea din Harry Potter.
Derulez în jos. Atât de multe mesaje! Mi-a scris un roman întreg. Doar pentru mine.

Elle 19.32

— AZI: Al cincilea episod, mai puţine întrebări.

— Coarnele retezate ale generalului i-au părut că

seamănă cu nişte sâni.

— Vai, vai, Carmindor!

— De fapt, chiar seamănă.

— Hm.
— (Ştiu că eşti ocupat probabil, dar trebuie să-i spun cuiva, că altfel explodez.)
Elle 19.35
— Pauză de mers la baie. Ce zici? Episodul şase sau sărim la zece?
— Sărim la zece, răspuns final.

Elle 20.10

— CEA MAI BUNĂ IDEE DIN TOATE TIMPURILE.

— Ah, şi e episodul cu Carmindor la duş.

— Adică, nu tu la duş... sunt convinsă că faci duş.

— Şi nu că aş fi oripilată dacă m-aş gândi la tine făcând

duş.
— Mă refeream doar că e episodul în care celălalt Carmindor e sexy când face duş.

— Nu ca şi cum TU n-ai putea fi sexy...

— Of, Doamne!

— Mai bine tac.

Aici se încheie mesajele, dar râd aşa de tare, încât încep să mă usture buzele. Dintr-odată, faptul că mi-am luat bătaie de la Calvin Rolfe, care se crede mult mai bun ca mine, nu mai pare aşa de îngrozitor.

— Zâmbeşti. Ce s-a întâmplat? Gail se ridică pe vârfuri să arunce o privire pe furiş la mesaje, dar închid telefonul şi mi-l bag în buzunar înainte să apuce să citească despre mine la duş. E fata aia din Seaside?

— Nu, zic eu. Doar o cunoştinţă pe care mi-am facut-o de curând.

— Cum, la întâmplare? ridică din sprânceană Gail. Adică o străină? Doar nu crezi că ea o fi...

- Nu e ea turnătoarea. Mă duc să mă schimb.

Cobor de pe scenă, iar Gail mă urmează, ca să mă întrebe mai multe. Până traversăm parcarea şi ajungem la rulota cu costume, aerul pare umed şi irespirabil. De cealaltă parte a gardului de sârmă care înconjoară complexul de clădiri, o fată mă strigă pe nume.

- Te iubesc, Darien! Uită-te încoace! Darien!

Mă uit într-acolo, punându-mi masca de Darien Freeman, şi le fac cu mâna. Fetele ţipă.

- Nu te pune rău cu ele, mă ceartă Gail.

- Doar le salut. N-am voie?

Le aruncă un zâmbet fals admiratoarelor, cu dinţii încleştaţi.

- Nu fără bodyguard.

- Strici toată distracţia.

în rulota cu costume, Nicky, managerul, bate haina lui Calvin, ca să o scuture de praf, bombănind ceva nedesluşit. Bineînţeles că a trebuit să-i strice Calvin toată buna dispoziţie, ca să fie şi mai ciufut când îi voi zice că mi se desface un nasture de la costum. Acelaşi nasture. Din nou.
- Trebuie să-mi fac griji în legătură cu fata asta? întreabă Gail, urmându-mă printre rafturile cu costume.
Mă hotărăsc să mai aştept şi să-i spun lui Nicky de nasture mâine. Mă voi preface că nu am observat până atunci. Doar sunt actor, nu?

- Nu cred.

îmi daujos haina şi iau un umeraş. Gail se încruntă bănuitoare.

- Cum ai cunoscut-o?
Ridic din umeri.

- Pe net?

Adevărat, într-un fel.

- Darien! se enervează ea.

- Ce-i? E OK.

- Ba nu e OK, spune ea apăsat, în timp ce îmi agăţ costumul unde scrie FREEMAN, D. Nu ştii cine este.
- E amuzantă, drăguţă şi atentă.
îmi desfac gulerul scurt şi drept de la cămaşă şi încep să-mi deschei nasturii, apoi îmi scot partea lungă a hainei din pantaloni, gândindu-mă la fata aflată la celălalt capăt al mesajelor. Şi e sinceră. De fapt, mi se pare că o cunosc destul de bine.
- \forbiţi despre...? zice Gail şi face un semn cu mâna la tot ce ne înconjoară.

- Despre rulota cu costume? Când se uită urât la mine, rânjesc. Era o glumă. Ştiu la ce te referi, şi nu, nu chiar. Adică nu ştie cine sunt, dacă asta mă întrebi.
- Deci o minţi?
- Nu o mint, îi răspund eu imediat, numai că acum încep să mă întreb dacă nu cumva chiar aşa e. Doar că... Doar că a presupus că sunt, cum ar veni, normal, şi nu am vrut să o corectez. Nu te uita aşa la mine.
Dar mă priveşte oricum dojenitor, de parcă ar fi maică-mea sau ceva. Nu că aş fi văzut-o pe mama purtându-se vreodată aşa. Presupun doar că aşa ar face o mamă. îmi dau jos cămaşa; braţele mă dor de la cât am mânuit sabia azi.
- O să-i spun. Adică, într-o zi. Doar că am vrut să se poarte şi cu mine cineva ca şi cum aş fi un om normal, pentru o vreme.
- Of, vai, bietul actor celebru cu abdomenul asigurat care vrea să fie normal, îşi dă Gail ochii peste cap. Te-ai băgat până la gât, Dare.
- O să-i spun, o asigur eu. Când o să prind momentul, înţelegi? într-o discuţie normală.
- Ba nu, zice Gail. Trebuie s-o termini urgent.
- S-o termin? Alarmat, aproape că scap cămaşa din mână. De ce? Nu e corect!

- Nu-mi pasă dacă e corect sau nu. E pentru binele tău, şi ştii

şi tu. Mă priveşte din nou, aproape consternată.

- Te crezi maică-mea? Nu poţi să-mi spui cu cine să fiu

prieten! Lui Gail îi tremură buzele.
- Dacă n-o fac eu, o s-o facă Mark. Dare... dă să zică, dar se opreşte... Puşi simplu nu mai vreau probleme, înţelegi? Gata cu fotografiile! Gata cu...
- Ştiu, zic eu. Ştiu, ştiu.

Mă simt îngrozitor că am forţat-o pe Gail să facă pe autoritara. Nu-i place deloc şi nici nu-i prea iese. Pe de o parte, ştiu că are dreptate, că fac un lucru prostesc şi periculos şi că n-o să dureze oricum.
Dar, pe de altă parte... e Elle.
- Bine, murmură ea mai mult în barbă şi se uită din nou la telefon. Deci Lonny o să vină să te ia de la poarta din faţă. Nu-i trage clapa.

- Da, da, am priceput... Stai aşa, să mă ia? Şi tu? Gail dă din

colţ în colţ şi roşeşte.

-Păi, eu... ies... în oraş şi...
- Ai o întâlnire! o acuz eu. Ai o întâlnire şi mă laşi baltă!
- Şşşşşt! îmi pune mâna la gură, ca să nu ne audă cineva. Dacă Mark ar afla că se duce la întâlnire în timp ce eu filmez, şi-ar ieşi din pepeni. Nu că n-ar avea voie să se ducă, doar că n-ar trebui în perioada filmărilor. Nu mai vorbi aşa de tare!

îi dau mâna la o parte, rânjind.

- E boşorogul ăla, nu?

Râd când o văd cum se face roşie ca sfecla. Chiar e boşorogul!

Trădătoarea!

- Taci! Să nu sufli o vorbă sau...

- Şi cu asta ce facem?

îmi scot telefonul din buzunarul de la haină şi-l ridic.

- Nu-i zic lui Mark dacă nu-i zici nici tu?

Ridic din sprâncene, în semn de încurajare, iar Gail îşi muşcă buza, evident neştiind cui să îi rămână loială. Dar se pare că, oricine ar fi boşorogul ăla, merită, pentru că, în cele din urmă, cedează.
- E o idee proastă, oftează ea. Dar, fie.
După ce se asigură că mi-am primit ordinele pe seara asta, Gail pleacă, informându-l pe Nicky că sunt în rulotă. Gail, trădătoareo.
Până să mă dezmeticesc eu, Nicky şi ajunge la mine, cu viteza luminii, şi îmi smulge cămaşa din mână.
- Nu poţi să o pui în cui, pur şi simplu! ţipă el. Are o voce foarte piţigăiată pentru cât de solid e. Şi haina? N-ai murdărit-o, nu?
îmi smulge haina din mână şi întinde braţul, privind-o. Nasturele slăbit îi atrage atenţia şi îi tresare mustaţa.
- Te-ai cam îngrăşat, bag seama.
- Ba nu, zic eu, dându-mi jos pantalonii cât mai defensiv posibil. Şi dacă mă-ngraş, e vina mea? Proteinele alea se depun.
Pufneşte, mă mai priveşte o dată - sunt tot numai muşchi - şi face repede stânga-mprejur, probabil spre maşina de cusut cu care-mi va repara haina. Mă îmbrac cu uniforma de civil: şort cu PRIVEŞTE! ŢINTEŞTE! APRINDE! Tricou, hanorac... Şi plec înainte să observe marginea murdară de noroi a pantalonilor.
Afară, fetele mă strigă din nou, dar îmi trag gluga pe cap şi mă îndrept spre poarta din faţă, unde mai sunt o mână de admiratoare cu afişe şi tricouri cu ÎL IUBESC PE DARIEN, cu inimioară în loc de „iubesc", scris pe sâni.
Cât îl aştept pe Lonny să mă ia cu maşina, îmi scot telefonul din buzunar. Mesajele de la Elle luminează în întunericul din jur. Ultimul mesaj l-a trimis cu trei ore în urmă. Probabil că se simte absolut groaznic. Deschid tastatura şi încerc să spun ceva deştept.

„Te gândeşti des la mine făcând duş?"

Nu, nu pot spune aşa ceva. Şterg.

„Te asigur, Carmindor ar fi gelos PE MINE dacă m-ar vedea la

duş."
Ăăă, clar nu. Şterg în timp ce mă îndrept spre marginea parcării. îmi mai trec câteva răspunsuri prin minte; unele dintre ele cu ea la duş. Ceea ce e o prostie, pentru că nici nu ştiu cum arată sau câţi ani are sau de unde e. Nici măcar nu ştiu cum să mi-o imaginez. într-un fel, cred că m-am gândit mereu la ea ca la prinţesa Amara.
în sfârşit, când ajung la poartă, creierul meu reuşeşte să încropească un răspuns şi scriu un mesaj pe care să nu-l regret de dimineaţă.
23.13
— Sunt flatat că te gândeşti la mine.
E penibil şi plictisitor, dar măcar e ceva. Şi exact la timp, pentru că, imediat ce îmi ridic privirea, văd SUV-ul ameninţător al lui Lonny, cât un tanc, lângă poartă.
- Şefu', zice el, dând din cap, când urc în maşină.
- Hei, îi răspund eu.
E linişte, cu excepţia murmurului unei emisiuni de pe postul naţional de radio. Imediat ce îmi bag telefonul în buzunar, sunetul dulce al răspunsului lui Elle se aude mai tare ca radioul. Nu s-a culcat încă?
- Iubita?
îmi ridic privirea, surprins. Chipul lui Lonny e indescifrabil, ca întotdeauna, de parcă ar fi fost instruit expres să nu îşi arate emoţiile. Nu prea ştiu ce să-i zic, aşa că îmi scot telefonul, iar faţa mi se luminează de la ecran.
Elle 23.13
— De fapt, mă gândesc mult la tine.

Blochez la loc telefonul. Probabil că par jenat sau fâstâcit, sau ceva, pentru că îl văd pe Lonny ridicând din sprâncene în oglinda retrovizoare.

- Mă gândeam eu, zice în timp ce se îndreaptă în scaun. E pe

bune? Nu ştiu de ce, dar nu-l pot minţi.

- Da. E pe bune.
Dă din cap.
- Nu-ţi face griji, şefu'. Nu spun la nimeni.

Maşina porneşte greoaie în noapte şi mai citesc o dată mesajul de la Elle. Poate că un duş rece n-ar fi o idee rea

.ELLE

în ultimele şapte zile, am ajuns să mă pricep extrem de bine să intru pe furiş în casă. Acum e aproape nouă, ora la care ar trebui să fiu acasă, dar umerii par a fi o treabă delicată, iar Sage m-a tot pus să probez haina şi a tot pus o mie de bolduri, până când liniile au arătat bine. în plus, e posibil să ne fi distras puţin şi Starfield. Dar mai avem o săptămână la dispoziţie... Cel puţin dacă nu intru în vreo belea.
Cum intru pe uşă, Catherine îmi aruncă o privire de pe canapea şi mă urmăreşte pe hol când mă îndrept spre scări. în poală are deschisă revista \fogue Weddings, iar în mână, un pahar de vin.
- Unde ai fost? se aude vocea ei calmă, când mă aflu cam pe la jumătatea coridorului. Le-am pus pe fete să facă curat în pod, pentru că erai plecată.
- Am spălat rulota, ca ieri.

Mă uit în sus pe scări. Trebuie doar să ajung în camera mea. E tot ce trebuie să fac.
- Iarăşi?
- Da. Şi-o să trebuiască s-o spălăm şi mâine. îndrug minciuni cu nemiluita. Ca să fie totul igienizat cum trebuie, adaug eu. Ia o gură de vin.
- Ţi-am spus că e un loc de muncă oribil. La club n-ai fi fost nevoită să faci lucruri din astea scârboase.
Mă prefac că zâmbesc.
- Nu mă deranjează, zic şi urc grăbită scările.
Când trec pe lângă camera gemenelor, uşa se deschide.
- Hei, ciudato, ne poţi ajuta cu ceva o clipă?
E Chloe, care zâmbeşte foarte frumos. Cam cum ar zâmbi o pisică unui canar.
- Nu, lasă! strigă Cal de undeva din cameră şi mi se pare ceva ciudat. N- avem nevoie de ajutor!
- Taci din gură, se răstește Chloe la sora ei, apoi se întoarce spre mine. Pentru că tu n-ai făcut nimic, am crezut că n-o să mai terminăm niciodată curăţenia în pod, dar a meritat cu vârf şi îndesat. Şi acum avem şi noi, în sfârşit, ceva pentru concursul ăla tâmpit.
Mă încrunt nedumerită.
- Vă înscrieţi şi voi? încerc să nu râd, serios încerc. Hai, mă, Chloe. Nici măcar nu vă uitaţi la Starfield!
Zâmbeşte afectat.
- De-asta şi vrem să ştim ce părere ai despre costum.
Of, asta trebuie să fie bună. Catherine nu are cum să le fi dat bani să-şi fi luat un costum ca lumea de pe Etsy; urăşte Starfield, deci categoric n-ar fi facut- o. Aşa că trebuie să văd ce monstruozitate din nailon or fi cumpărat. Cu cât văd mai repede, cu atât voi putea să scriu mai repede despre idiotul de Darien Freeman care a rămas pe acoperiş.
- Bine, le zic eu. în ce vă costumaţi...
Dar, în clipa în care intru în camera lor, cuvintele îmi rămân în gât.

Cal nici măcar nu se poate întoarce spre mine, întrucât îşi împleteşte de zor părul în faţa oglinzii înalte, într-o rochie superbă de mătase.
Costumul mamei.
- Ce părere ai? întreabă Chloe, zâmbind afectat.
Ce părere am? Că mi se frânge inima. îmi amintesc cum arăta rochia când se învârtea mama în ea, de parcă s-ar fi rotit întreaga galaxie, de parcă ar fi sclipit toate stelele la noi în sufragerie. Acum e ca o stafie, care se învârte întruna, dansând prin sufragerie, bătând cu pantofii ei strălucitori pe parchet ca o inimă.
Chloe arată cu mâna spre picioarele lui Cal.
- Eu n-am putut să mă încalţ cu pantofii ăia tâmpiţi... Cine face pantofi de sticlă? Dar lui Cal îi stă bine cu ei, nu-i aşa?
- Unde aţi... dau să zic, dar îmi simt inima în gât bubuind, tăindu-mi respiraţia. Unde aţi găsit-o?

- într-un cufăr cu alte porcării, răspunde Chloe. Cuvintele ei

mă dor şi mă trezesc la realitate.

- E costumul mamei! strig eu. Nu e o porcărie!
Probabil că asta voia să mă audă spunând, pentru că se luminează la faţă şi zâmbeşte.
- Deci chiar este unul dintre costumele alea idioate din serial! Ţi-am spus, Cal.
- Ne trebuie doar o săptămână, adaugă Cal, de parcă ar fi fost o consolare. După care o s-o punem la loc.

- Dar nu e a voastră! ripostez eu. Cal tresare, dar Chloe

pufneşte.

- Aşa cum nu este nici a ta. Nu-ţi văd numele scris pe ea.

- A fost a mamei!
- Da, bine... Chloe ridică din umeri. Şi casa la fel.
Rămân cu gura căscată, de parcă m-ar fi plesnit efectiv.

- Dar... Dar Catherine nu vă va lăsa să mergeţi la convenţie.

Chloe plescăie şi îmi spune:

- Păi, poate că am minţit şi i-am spus că avem campionat de tenis weekendul ăla. Cal va participa la concurs şi vom câştiga şi ne vom remarca făcând cunoştinţă cu Darien Freeman, ceea ce ne va face vlogul celebru. fi faimoase. Şi, nu se ştie, adaugă ea, rânjind tot mai tare, poate că Darien se va şi îndrăgosti de mine.
îmi încleştez pumnii.
- Nu vă las să mergeţi. O să-i spun lui Catherine...
- Şi noi îi vom spune de ce ai tot întârziat zilele astea. Ai fumat iarbă sau cine ştie ce nenorociri oi mai fi făcut cu fata aia, cum o cheamă, Sage.
-De unde...
- James te-a văzut intrând în casa ei azi. Deci ce-ai făcut? Te-ai lăsat de băieţi, gata? Zâmbeşte înfumurat, ştiind că vorbele ei taie în carne vie. Şi aşa şi fac, ca nişte fierăstraie. Pentru că e penibil dacă ai ales-o pe ea, adaugă.
- Chloe, termină, zice Cal, plecându-şi privirea.
- Nu, zice Chloe simplu. A ameninţat că ne va turna, aşa că, dacă ea ne toarnă pe noi... şi noi o turnăm pe ea. merge la concurs şi vom câştiga, şi-l vom cunoaşte pe Darien, chiar dacă trebuie să continuăm cu tâmpenia asta de Star Wars...
- Starfield, o corectează Cal.
- Mă rog. câştiga şi-l vom cunoaşte pe Darien şi va fi minunat... Şi nu voi lăsa un nimeni ca tine să ne strice socotelile.
Apoi trânteşte uşa, închizând rochia mamei într-o cameră plină de coşmaruri.

- Danielle! mă strigă Catherine de la parter. Vasele!
Dacă îi spun lui Catherine, atunci nu ştiu ce-ar putea să-i facă costumului, dar, dacă nu-i spun... Atunci? Atunci vor câştiga ele. Poate nu concursul, deoarece cosplay înseamnă mai mult decât să defilezi într-un costum, dar se vor înscrie. Cu costumul mamei mele.
Strâng din pumni, cobor repede să spăl vasele şi să strâng mâncarea, cu mâinile tremurânde. Dacă nu termin de modificat costumul tatei, dacă nu demonstrez că cosplay înseamnă mai mult decât să te îmbraci cu ceva, atunci vor învinge. Poate că nu vor câştiga concursul, dar mă vor înfrânge pe mine. Şi nu pot lăsa să se întâmple asta... Nu cu costumul mamei.
Nu la convenţia tatei.

Nu în universul acesta

.DARIEN

- Darien, e Mark, îmi zice Gail, întinzându-mi telefonul. Zice că tot încearcă să dea de tine de câteva zile.
Dau pagina din cartea pe care-o citesc acum - Batman: Year One.
- Ah, el m-a tot sunat? Am crezut că o fi cineva care vrea să-mi vândă ceva...

- Darien, zice ea scurt, pe tonul acela cum că nu înghite

rahaturi din-astea. Oftez, închid cartea şi apuc telefonul.

-Bună, M...

- Cu cine erai tu cuplat? mă întrerupe Mark. Rămân cu gura

căscată.

-Ă...

Să fie oare o întrebare-capcană?

- Cu Jess? zic eu.

- Ah, bun, deci îţi aminteşti.

- Normal că îmi amin...

- Atunci de ce TMZ scrie că o înşeli? întreabă el pe un ton

aspru.
îi arunc o privire lui Gail, care stă pe marginea patului meu, muşcându-şi unghia de la degetul mare şi dând din picior, agitată. Sigur nu i-a spus ea. N- ar fi făcut aşa ceva. Mă ridic în scaun.
- Ce s-a întâmplat? mă întreabă ea pe muteşte.
Suntem în camera mea de hotel, mare şi frumoasă, ce-i drept. Dar pereţii sunt ca hârtia de subţiri, şi Jess se află chiar alături. într-o oră filmăm o scenă cu o urmărire spaţială şi nu vreau să ne simţim aiurea.

îi spun şi eu tot aşa, pe muteşte:

- Mark ştie de mesaje.

Gail se face albă ca varul şi clatină din cap.

- Nu de la mine, zice ea.
Ştiu că nu i-a spus ea. Acum o am şi eu la mână cu ceva, de când cu Boşorogul. Să fi fost Lonny, atunci? Nu, pare genul de om care se ţine de cuvânt.
- N-am pe nimeni, zic eu. Sunt doar zvonuri, OK?
- „Zvonuri", repetă Mark. Atunci de ce aud din toate părţile că nu mai scoţi nasul din telefon?

Mă pregătesc de impact, de parcă îi va ordona lui Gail să-mi ia telefonul; gândul că nu voi mai putea să-i scriu lui Elle mă sperie şi mă întristează.
Dar apoi râde, de parcă ar încerca să detensioneze atmosfera.
- Trebuie să ai grijă, puştiule. Eşti imaginea Starfield. Ar da tare prost să fii cuplat cu partenera din film şi să calci strâmb. Ştii ce ar trebui să faci? O să- mi spună oricum, chiar dacă nu vreau să ştiu. Ar trebui s-o pui pe fata aia în aşteptare. Distreaza-te cu Jess. Tocmai am vorbit cu managerul ei şi vă pregătim o întâlnire ţuţ, bine? Azi, după filmare. Poţi să faci aşa, da?
Nu zic nimic o clipă, privind în jos la telefonul din poală. Să nu vorbesc cu Elle? Cât timp? O săptămână, cât a mai rămas până terminăm filmările? Până la ExcelsiCon? O săptămână nu pare aşa de mult, iar imediat după ce încheiem filmările, eu şi Jess vom pune capăt „relaţiei" şi o să-şi vadă fiecare de viaţa lui...
Ca şi cum Elle ar şti că vorbesc despre ea, telefonul mă anunţă că am primit un mesaj. Văd pe ecran numele ei.

08.47

— Aoleu, Car!

— Aoleu!

— Câinele unui vecin, m-am dus să-i dau de mâncare

pentru că latră şi

— Car, e de rău! O urăsc pe mama mea vitregă!

— O urăsc aşa de tare!

— Stăpânul lui o să-l ducă la adăpost.

— LA ADĂPOST!

Las jos telefonul ca să-i răspund. *08.49*

— Rahat. îmi pare rău. Elle 08.49

— Pur şi simplu, nu ştiu ce să fac, Car.

— Nu e vina lui Frank, sărăcuţul!

— Ea câştigă mereu. MEREU!

— Sunt neputincioasă. întotdeauna sunt!

„Neputincioasă." Ştiu şi eu cum e să te simţi aşa. Mă simt inutil, gândindu- mă că o să-l las, pur şi simplu, pe Mark să-mi spună cu cine pot şi cu cine nu pot vorbi. Dar e tata; oare nu ştiu taţii mai bine? Nu ştiu ei cum e cel mai bine?

- Darien? Mai eşti acolo? se aude vocea lui Mark în difuzor. S-a întrerupt? M-ai auzit? Telefon tâmpit...

- Am înţeles, Mark, îi răspund eu, apucând din nou telefonul.

- Ştiam că te vei da pe brazdă! mă îmbărbătează el, de parcă ar fi cine ştie ce progres în relaţia noastră. Nu uita de întâlnirea de diseară. Să fii în formă maximă. Să fii la înălţime, ca întotdeauna, da?

- Da, răspund eu printre dinţi şi închid, după care mă uit la Gail. Data viitoare când sună, sunt ocupat.

Gail se încruntă.

- Darien, poate că are dreptate. E doar o săptămână... zice şi îşi coboară privirea spre telefon, şovăitoare. Adică ascultă-l doar o săptămână...
Telefonul îmi vibrează din nou.

Elle 08.52 — Nu ştiu ce să fac.

Mă uit din nou la Gail, care îşi ridică pur şi simplu mâinile, apoi se întoarce pe canapea, ca să se uite la ştirile de dimineaţă.

-Nu văd nimic. *08.52*

— Linişteşte-te! Hai să ne gândim!
— Ai avea unde să-l ţii tu? Să ai grijă de el o vreme?
Elle 08.52
— Nu.

— Nu pot să fac nimic. 08.52

— Dar prietena ta? Tipa aia căreia i-ai tot zis de Starfield?

Elle 08.53

— îmi zici SĂ-L FUR pe Frank??

08.53

— Spun că ar trebui să nu mai fim neputincioşi.

Uneori n-ar trebui să fim Carmindor

.— Uneori ar trebui să fim Amara.

ELLE

Măcar lui Frank îi place în rulota cu mâncare. S-a băgat într-un colţişor răcoros lângă frigider, pe care l-am cedat cu drag (bine, eu l-am cedat cu drag, Sage nu prea a avut încotro). în zilele caniculare de vară, Charleston este ca o cloacă de umezeală şi insecte, iar să fii închis într-o cutie de tinichea e de-a dreptul sufocant. Nu doar sufocant, ci şi cald ca-ntr-un cuptor.

îmi fac vânt cu o spatulă, cu obrazul lipit de tejgheaua rece, şi sunt literalmente pe punctul de-a leşina din cauza căldurii, când îmi amintesc ceva. Mă redresez repede şi mă uit la telefon să verific data de azi, dar am dreptate. Cu livrare rapidă, azi e ziua.

- Franky-Tanky primeşte mai multă atenţie decât mâncarea, bombăne Sage, încruntându-se la câine, în timp ce un alt turist înamorat pleacă gângurind despre grăsunelul de Frank.

Franco o priveşte cu ochii lui mari, căprui şi cu limba atârnându-i pe-afară. Sage se încruntă.

Eu îl mângâi pe cap.

- îmi pare rău, cuţu, dar farmecul tău personal n-are niciun efect asupra ei.

- Nu pot să cred că l-ai furat din curte. Probabil că încălcăm o mie de reguli de igienă în clipa asta.

- O mie şi una, adaug eu, înhăţând un cartof dulce din friteuză.

îl bag în gură şi îmi dau repede seama de greşeală, apoi încep să-mi fac vânt la limbă.

- Frige, frige, frige!

- Aşa-ţi trebuie, jubilează Sage.

Are părul dat pe spate şi pe cap un batic şi molfăie o gumă la care a mestecat aproape toată după-amiaza.

- Deci te-a convins să-l furi băiatul ăla misterios al tău? întreabă ea, dând pagina de la ultimul număr din \bgue.

- Nu m-a convins. Mă gândeam deja la varianta asta. Dar a spus ceva ciudat: că ar trebui să nu mai fim atât de neputincioşi. Oare ce vrea să spună cu asta? Oare are şi el o mamă vitregă rea? Sau se referea la altceva?

Ridică din umeri.

- De ce nu-l întrebi? Pufnesc.

- Aş vrea eu.

- De ce?

- Pentru că abia dacă vorbeşte despre el. Sunt norocoasă că mi-a spus chiar şi atât. Adică, dacă nu vorbim despre Starfield sau despre integritatea condensatorului de flux solar, atunci doar... Nu ştiu. \forbim despre mine. Nu despre el. Cred că ţine foarte mult la intimitatea lui.
-Crezi?...
îi arunc o privire ucigătoare de-aici, de lângă friteuză, şi îşi ridică mâinile, semn că se predă. Frank latră, dând din coadă.
- Vezi? Frank este de acord.
îl scarpin după urechi şi mă uit din nou la telefon.
- Hei, pot să-ţi cer o favoare?
- Deja am grijă de câinele tău până-i găseşti un cămin permanent, zice Sage sec. Ce altceva mai doreşti de la mine, Regină?
Rânjesc inocent.
- încântătoare slujitoare, am putea noi oare să trecem pe la sălaşul meu înainte de corvoada care ne aşteaptă diseară la tine în subsol? Gemenele nu- s acasă şi aştept un curier...
Sage oftează mult mai tare decât ar fi nevoie, răsfoind revista.
- Probabil că am putea... zice şi îşi ridică privirea. Ce aştepţi? întreabă, ridicând din sprânceană.

- Bilete, zic eu. La ExcelsiCon.

- Bilete? La plural? încep să mă înroşesc.
- Păi, da. M-am gândit că ţi-ar plăcea şi ţie să vii; fac eu cinste. Pentru că, na, lucrezi la costum şi...

- Dar e pentru portofoliul meu. Deja mă aleg cu ceva din toate

astea.

- Ştiu. Doar că... E OK şi dacă nu vrei să vii.

Mi se împleticeşte limba şi încep să-mi frâng mâinile în

mănuşile de plastic.

- A fost o prostie din partea mea să nu te întreb mai întâi...
- Glumeşti? Când îmi ridic privirea, o văd pe Sage radiind. Mi-ar plăcea la nebunie să vin!

O privesc surprinsă.

- Serios?

- Da! Sună tare de tot!

Franco latră din nou. Arată cu degetul mare spre el.
- Vezi? Şi Frank e de aceeaşi părere! Mersi. Va fi grozav. Adică va trebui să ne gândim cum să ajungem acolo, pentru că mama nu mă lasă să scot Dovleacul din oraş...
- Cu autocarul. La şase jumate dimineaţa. Şi apoi mai e unul care se întoarce la opt seara, îi zic eu.
Fusesem la autogara Greyhound în dimineaţa aceea, cu bicicleta, şi cumpărasem biletele; eraunereturnabile. După ce am luat şi biletele la convenţie, am rămas aproape fără niciun ban.

Sage râde.

- Te-ai ocupat de toate, nu-i aşa?

- A trebuit. E ca în Jaf în stil italian. Doar că de data asta eu

sunt marfa.
- Mie mi se pare că seamănă mai mult cu Sam şi Frodo care se furişează în Mordor, îmi răspunde ea.

O privesc blocată.

Ridică din umeri.

- Ce-i? Am sânge de hobbit.

- Aragorn sau Boromir?

- Mai degrabă Arwen, dacă înţelegi ce vreau să zic.
Sage îmi face cu ochiul. Zâmbesc, dar apoi îmi amintesc ce au zis gemenele despre mine şi Sage. Şi apoi îmi amintesc imaginea îngrozitoare, imposibil de şters din minte, a lui Cal în costumul mamei. Mă uit la bucăţile de legume care se prăjesc.
- S-a întâmplat ceva? zice Sage. Aoleu, te rog, nu-mi spune că nu poţi fi prietenă cu o lesbiană.

- Ce? Nu! zic eu repede. Doar că... participă şi ele. Gemenele.

Ridică din sprâncene.

- Nu ştiam că gemenele din iad sunt fane Starfield.

- Nu sunt.

- Atunci cum de se înscriu?

- Păi, mă bâlbâi eu, au găsit un costum. O rochie.
Vreau să fiu cât mai evazivă posibil. Nu vreau să ştie că e costumul mamei, încă nu vreau să recunosc. Ca o tunsoare urâtă pe care o ascunzi sub căciulă: dacă nu te gândeşti la ea, e ca şi cum n-ar exista.
- Şi, dacă nu terminăm costumul, s-ar putea chiar să câştige, şi nu pot să las să se întâmple aşa ceva, adaug eu. Dar nu pot nici să le spun că mă înscriu la concurs. îi vor spune lui Catherine şi se va termina totul.

Dar Sage nu se lasă.

- Cum au găsit un costum? Le ai înşirate prin casă, sau cum?

-Nu, răspund eu încet. Era... în pod. Printre lucrurile părinţilor

mei.

încet, pe măsură ce îşi dă seama, cască ochii tot mai mari. Lasă din mână revista şi clatină din cap.
- Vai de capul meu! E a mamei tale, nu?
-Păi... dau să zic, dar ceva începe să mă strângă de gât.
Nu vreau să vorbesc despre rochia mamei, despre metrii de cer înstelat pe care i-a croit. Mă doare într-un loc pe care nu l-am mai simţit de opt ani, ca un muşchi dureros de care am uitat că există.
- Serios? zice ea când vede că nu-i răspund la întrebare. O să poarte costumul mamei tale? Ce aiurea! De ce nu faci ceva?
- Ce aş putea să fac, Sage? îi zic eu. Dacă mă duc la Catherine, o vor distruge. Şi nici nu pot să afle că particip la concurs, pentru că i-ar spune lui Catherine şi nu voi mai putea merge. Nu am cum să câştig în faţa lor. Niciodată.

- Dar nu poţi să le laşi, pur şi simplu...

- Nu le las. Participăm şi noi. Aşa le voi opri. îşi ţuguie buzele.
- OK, fie. Trecem pe la tine şi apoi mergem la mine... Câine! Nu mai gâfâi aşa de tare! îhh. Băleşte peste tot.

Zâmbesc uşor când o văd încruntată.

- înseamnă că te iubeşte. -Aha.

îi aruncă lui Frank o privire urâtă şi se întoarce la revista ei.
Celor care nu au mai fost niciodată la mine acasă li se poate părea puţin... Stridentă. Cele mai multe case din cartierul istoric din Charleston sunt frumoase, elegante. Oamenii se gândesc, de obicei, la cele de pe Rainbow Row, zugrăvite în culori pastel, care străjuiesc promenada The Battery ca nişte prăjiturele. Dar casa mea se află la marginea districtului istoric şi, chiar dacă este veche, e prea nouă ca să fie clasificată drept „istorică", dar, în acelaşi timp, prea veche ca să fie dărâmată. Aşa că ea continuă să existe cumva într-un purgatoriu, cu un acoperiş prin care se infiltrează apa şi o uşă de la intrare care scârţâie.
Deschid uşa şi urc grăbită scările. Sage se minunează când intră în holul mare, când vede finisajele imaculate de lemn, candelabrul şi sufrageria fără
pată. Cel puţin la asta se uită prietenii gemenelor când vin prima oară la noi. Sunt uimiţi că e totul atât de ordonat, atât de alb, atât de...
- E atât de fără viaţă, se aude vocea lui Sage în timp ce mă urmează pe scări.
încerc să mă gândesc la cel mai bun loc în care să ascund biletele la convenţie. Sertarul cu lenjerie? Nu, acolo am ascuns deja banii şi biletele de autocar.
- Lui Catherine îi place ca totul să fie curat.

Se duce mai încolo pe coridor, cu Frank la subraţ, ca o minge de fotbal blănoasă. Dacă Catherine ar şti că am adus un câine în căsuţa ei ordonată, şi- ar ieşi din pepeni. Ceea ce îmi aduce un strop de satisfacţie: nu ştie totul. Nu poate controla totul. Sage se uită la portretele de familie cu Catherine şi gemenele, zăbovind un pic mai mult pe cele în care gemenele sunt mici. Ridică apoi capul.

- Tu unde eşti?

- Nu eram în alea, răspund eu, uitându-mă prin cameră. Sub

saltea? Nu, cine ştie ce mai e sub ea.

- Hei, asta e camera gemenelor? Cu cele două paturi? -Da.
Mă învârt prin cameră, căutând... până văd planurile înrămate ale navei Prospero. Bingo! Iau tabloul de pe perete şi bag biletele în spatele lui.

- Hei, Frank trebuie să facă pipi, aşa că o să ies.

- Vm şi eu imediat! -Nute grăbi!
Scutur puţin tabloul, să fiu sigură că biletele nu cad, după care îl agăţ înapoi pe perete. Nu au cum să le găsească acolo. Nici măcar eu nu le-aş găsi. închid uşa de la cameră şi o iau rapid pe coridor şi apoi pe scări. încui uşa chiar în clipa în care Sage iese din spatele rulotei, ştergându-şi mâinile pe pantaloni.
- A făcut? întreb eu, dând ocol până la locul din dreapta.
- Fix pe petuniile mamei tale. Aşa cum am sperat.
Se urcă repede la volan şi învârte cheia în contact. Motorul prinde viaţă zgomotos.

- Să ştii că nu e chiar aşa nesuferit.

- Ţi-amzis că o să-ţi placă de el. Reglează oglinda

retrovizoare.

- Ce? A, da.

O privesc ciudat, în timp ce iese de pe alee şi o porneşte spre casa ei, care se află în zona de nord a Charlestonului.

- Eşti bine?

- Da. Sunt bine. Dar, adaugă ea o clipă mai târziu, am o întrebare. Chestiile alea de pe haina lui Carmindor. Aripile alea două. Face semn spre mânecă şi ştiu exact la ce se referă. La insignele Federaţiei, care spun ce rang şi modificare genetică are. Aripile stelare. Pe jacheta ta nu sunt, continuă ea. Şi nu ai nici coroana.

- Da, nu erau în cufăr.

- Le putem cumpăra de pe net oare?

-Aripile stelare, poate. Dar coroana... Ridic din umeri, încercând să-mi amintesc cât costă una pe Etsy... Costă cât un copil mai mic, zic eu.

- Păi, întâiul meu născut e deja făgăduit Stăpânului întunericului, deci ce zici dacă am confecţiona noi una?

- S-o facem noi? Am impresia că glumeşte, până îmi dau seama că sunt singura care râde. îmi dreg vocea. Nu, nu, nu prea cred.

Depăşeşte o maşină care abia merge şi intră pe autostradă.

- Hai, mă, doar ţi-am modificat haina. Pot face minuni! Ai putea să întrebi pe un forum sau ceva? Fanii SF au forumuri, nu?

- Da, avem forumuri.

Ridică din sprânceana creionată, cu piercing.

- Aş putea... să încerc, cedez eu, în cele din urmă.

îmi trage una veselă în umăr, ceea ce face rulota să îşi

schimbe direcţia.

- Ştiam eu că poţi!

- Hei, ai grijă la drum!
Rânjeşte şi se întoarce din nou spre volan. Cotrobăi după telefon, chiar dacă ştiu că acum Car e la muncă. Va veni şi el la convenţie, nu-i aşa? încerca să anuleze ceva, dar poate că n-a reuşit.
Oare există posibilitatea să ne întâlnim? Oare va vrea măcar să se întâlnească cu mine? îmi muşc buza de jos, agitată. Dacă îi vine mintea la cap după ce mă vede? Dacă se uită la mine o clipă şi fuge la prima Amara care-i iese în cale ca să-l consoleze?
Dacă, în caz că ne întâlnim, nu-i place cum sunt în realitate? E mai uşor să fii cine vrei să fii când nu încerci să fii cine crede toată lumea că eşti. Dar de ce-mi pasă? Urăsc că-mi pasă. Urăsc că mă gândesc la Car când ar trebui să mă concentrez doar să câştig concursul.
Urăsc că mă îndrăgostesc de un băiat pe care nu-l cunosc.
DARIEN
- Condensatorul de flux solar a atins masa critică, aşa că nu...
Adică... Rahat! Calvin/Euci se îndepărtează de mine, cu colţii lui de rechin licărind. Ce trebuia să spun?
I-o iau înainte asistentului lui şi zic:
- „Condensatorul de flux solar a atins masa critică, aşa că nu văd altă soluţie, înălţimea \foastră."
Calvin se încruntă la mine.
- Nu te-am întrebat pe tine. Ce vrei? Aplauze că ştii şi replicile mele?
Ridic din umeri şi îmi aranjez gulerul în timp ce el îşi vine în fire. Regizorul secund clatină din cap, bombănind ceva către

regizor. Amon încuviinţează, se uită la ceas, apoi îi face semn din nou.
- OK, pauză o oră. Pauză de masă! strigă regizorul secund către echipă. în seara asta ne dau grătar! Cal, poţi să-ţi repeţi replicile până termini de mâncat?
- Da, da, bombăne el şi sare de pe scenă.
E incredibil cu ce rapiditate abandonează tehnicienii şi asistenţii platoul şi se îndreaptă spre ieşire. Oftez, lăsându-mă pe vine lângă podul fals şi mă desfac la gulerul jachetei. Platoul se goleşte mai repede ca tribunele la pauza unui meci de fotbal între licee.
O asistentă vine să-mi ia haina, dar îi spun că mă descurc singur. E mai mare, pare studentă, probabil la practică, deci plătită prost sau... deloc. Face semn cu degetul mare spre uşă.
- Măcar vii să mănânci?
îi zâmbesc recunoscător.
— Da, vin şi eu în câteva minute.
După ce pleacă, bag mâna în buzunar şi pescuiesc telefonul. încep să-l ascund tot mai bine. Nu mai scriu mesaje aşa de des, doar în pauze, când nu mă vede nimeni. E aiurea şi mă simt ca un nesimţit pentru că nu-i răspund repede lui Elle. Dar măcar îi răspund, în cele din urmă.

Elle 15.02

— Ziua 2 a lui Franky-Tanky la muncă e uau.

— E aşa de dolofan de-ţi vine să-l mănânci.

— [1 fişier ataşat]

Elle 16.21

— Cred că în seara asta îi arăt prietenei mele ep. cu

Amara.

— Să plângă puţin.

— Deşi nu sunt sigură că plânge vreodată.

— Adică, eu sigur voi plânge.

— Poate e genul care plânge când plâng alţii.
Elle 18.32

- *Te întrebi vreodată ce s-ar fi întâmplat dacă nu l-ar fi*

salvat ea atunci? Zâmbesc, pentru că la asta ştiu răspunsul.

19.43

- Probabil că ar fi murit.

- Şi bună Scuze că nu ţi-am răspuns mai repede.

- Am avut probleme că scriam mesaje la muncă
- Ia te uită, Regele de Gheaţă făcând ce ştie el cel mai bine: să fie antisocial.
Tresar când o aud pe Jess. îmi bag telefonul în buzunar şi mă întorc spre ea. S-a schimbat de costum în pantaloni de yoga şi

maiou şi are părul prins sus în coadă. în mâini ţine două farfurii cu friptură la grătar.

Ridic dintr-o sprânceană.

- Una dintre astea-i pentru mine? Chicoteşte, aşezându-se

lângă mine.

- Eu împart doar cu oamenii sociabili.

- Sunt destul de sociabil.

- Ba nu eşti deloc, măi.

îmi întinde oricum o farfurie.
- Cum să socializezi cu lumea dacă stai toată ziua într-un colţ, scriind mesaje?
- Nu asta e meseria mea, ripostez eu, luând farfuria. Miroase apetisant. A, şi uite: a ţinut minte să nu-mi pună pâine sau alţi carbohidraţi. Doar proteine şi verdeţuri. Jur că, dacă aş putea să mănânc o singură bucată de pâine, n-aş mai minţi niciodată când vine vorba de mesaje. Şi, oricum, geniul se vinde de la sine, adaug apoi.

Jess se uită la mine.

- Hei, ai grijă, ţi se vede egoul!

- Nu e uşor să fii în pielea mea.

îşi bălăngăne picioarele înainte şi înapoi, uitându-se spre

scena de sunet.

- Managerul meu discută acum despre un proiect indie, zice

ea după o clipă.

- A, da? răspund eu cu gura plină. Despre ce?
- O fată dintr-un orăşel, care duce o viaţă dublă ca DJ. Am citit scenariul şi e bun. Foarte bun. Şi m-aş descurca de minune în rolul ăsta.
- Ai talentul necesar, zic în timp ce înghit. Adică nu mai aleargă nimeni pe tocuri ca tine.

- Vrei să-ţi bag unu-n ochi? mă ameninţă ea. Ridic mâinile că

mă predau.

- E un proiect bun: mic, dar mişto, înţelegi? Şi rolul mi se

potriveşte perfect. Dar nu pare prea fericită. O privesc atent o

clipă.

- Atunci care-i problema?

- Starfield, zice ea scurt.
-Nu... Nu pricep.
Expiră încet.
- Starfield e problema. Are o mulţime de fani, care tot ies la iveală precum ciupercile după ploaie. Stargunnerii ăia. Dacă se-apucă toţi să vorbească despre el, dacă fac din el un succes...
Atunci pricep ce vrea să-mi spună.
- Dacă se vor face continuări la Starfield, nu poţi accepta celălalt rol.

- Ar intra în conflict cu contractul pe care îl am aici, confirmă ea, oftând. Am deja douăzeci şi doi de ani, Darien. Şi sunt femeie. Ştiu că ţie îţi place asta la nebunie, dar data mea de expirare e mai curând decât a ta. Nu pot să mai irosesc trei ani din viaţă făcând pe prinţesa spaţială. Prinţesele spaţiale nu câştigă Oscaruri. Ciuguleşte morocănoasă din mâncare, separând verdeţurile de friptură, încruntată. S-a zis cu rampa mea de lansare, continuă ea. Poate-ar fi mai bine să sper că o să fie un eşec... Of, Doamne, spune şi se uită la mine, cu ochi mari, cerându-mi iertare. îmi pare atât de rău. Nu am vrut să zic asta. \forbeam şi eu să n-adorm. Ştiu că e rolul visurilor tale. îmi pare aşa de rău! Sunt groaznică.
- E OK. Aplec capul şi mă holbez la luminile portocalii, slabe acum, de pe platou. Când eram mai mic, nu-mi găseam locul nicăieri. M-am simţit mereu ca piesa aia de puzzle pe care nu ştie nimeni unde s-o pună. Şi apoi am descoperit Starfield şi fanii lui... „Şi pe Brian", îmi zic în sinea mea... Şi pentru prima oară mi-am zis că el, Carmindor, e ca mine. Şi acum sunt Carmindor. Dar dacă nu sunt făcut să fiu el? Dacă chiar va fi un eşec? Dacă va fi un eşec din cauza mea?

- S-ar putea să-ţi faci griji degeaba.

- Serios?

- Dacă fetele alea care ţipă la gard în fiecare zi nu-ţi spun

nimic...

- Nu mă refer la ele, o întrerup repede. Adevăraţii fani. Cum ai zis şi tu, tot ies la iveală, şi nu cred că mă plac prea tare.

Jess îşi înclină capul.

- îţi place Batman, nu-i aşa? Ridic din umeri.

- Sunt fan.
Ia o gură mică de friptură şi mestecă încet. Mi-am dat seama că aşa mănâncă ea. Savurează bucăţi mici, mâncând bucăţică cu bucăţică, ca o pasăre.

- Deci care îţi place mai mult, Val Kilmer sau Christian Bale?

Pufnesc.

- Nimănui întreg la minte nu-i place Val Kil... Scoate un sunet

ca un bâzâit.

- Şi asta nu înseamnă că nu eşti un fan adevărat? -Ce?
- Dacă îţi place un Batman mai mult ca altul? Care Batman îi place unui fan adevărat?
- Ă... mă opresc când îmi dau seama ce vrea să spună. Probabil că depinde de fan.
Jess dă din cap.
- Ca actori, putem să fim altă persoană doar o perioadă şi să intrăm cât mai bine în pielea ei. Suntem instrumente. Citim notele de pe foaie şi le interpretăm.
Se preface că îmi cântă la vioară o piesă lentă, emoţionantă, închizând ochii cu atâta delicateţe, încât mă întreb dacă nu cumva, în altă viaţă, chiar o fi cântat la instrumentul ăsta.

- Credeam că nu-ţi pasă, o tachinez eu. Pentru că nu e un

„film de Oscar". Se opreşte în toiul interpretării şi lasă jos

vioara invizibilă.
- Nu-mi pasă. Dar, aşa cum spuneam, suntem o orchestră şi, dacă tu eşti dezacordat, dau prost şi eu.

Dar nu mă poate privi în ochi.

- Recunoaşte, îţi place să fii Amara. Icneşte prefăcut.

- Niciodată!

- Jessica! o strigă o asistentă de la ieşire, ecoul vocii ei răsunând pe platoul gol acum. La telefon!
Jess o tuleşte rapid; probabil că aştepta telefonul ăla.
- Pentru fani, da? zice ea şi iese grăbită, apucând mobilul de la asistenta ei.
îmi scot şi eu telefonul, amintindu-mi postările de pe Rebelgunner. Toate comentariile usturătoare. Jess a creat o imagine frumoasă cu orchestra, dar, dacă suntem o orchestră, atunci eu sunt vioara întâi... Care tocmai a fost îmbibată cu benzină şi a primit un chibrit de la fanii care vor să o vadă cântând în timp ce arde.

Am câteva mesaje noi, toate de la Elle.

Elle 19.47

- *Of, nu! Ai avut probleme din cauza mea???*

- *îmi pare rău!*
— N-o să-ţi mai scriu aşa de mult, promit-jur!
Apoi sunt fani ca Elle... Oameni ca Elle. Chiar dacă nu-i va plăcea versiunea mea de Carmindor, voi da tot ce pot. Pentru că, nu ştiu de ce, ea mă face să vreau să fiu mai bun. Mă face să vreau să cânt ce simt în timp ce ard, să cânt până ard de tot, ca o gigantă roşie muribundă.

19.49

— Şşşt, lasă-i să se răscoale.

— Aş prefera să promiţi-juri că nu te vei opri niciodată.
Elle 19.50
— Serios?
19.50
— Serios. îmi place să vorbesc cu tine.
Elle 19.51
— De ce?
— Zece minute! strigă cineva şi tresar.
De fapt, chiar îmi tremură puţin mâinile pe telefon, nerăbdător să scriu toate lucrurile la care mă gândesc. Nu mă pot abţine şi scriu în continuare.
19.52
— Pentru că mă gândesc tot timpul la tine.
— Dar e o nebunie, nu-i aşa? Pentru că nu ne cunoaştem. Dar simt că vreau să te cunosc.
— ... Mă fac de râs, aşa-i?

— Darien? îl aud pe Amon zicând. Unde-i puştiul ăla? -

Aici! zic şi sar în picioare. Vm.

Dar, înainte să mă duc, mă mai uit o dată, pe furiş, la telefon.

Elle 19.53

— Şi eu vreau să te cunosc, Car.

— îmi doresc să fi fost aici.

— Pe bune.

Mi se pune un nod în gât. Pentru că şi eu îmi doresc să fi fost acolo cu ea, chiar îmi doresc, dar sunt o sută de mii de motive pentru care treaba asta n-ar merge. Pentru care n-ar putea niciodată să meargă.

— Hei, eroule! îmi strigă coordonatoarea de cascadorii de la capătul scenei de sunet, ţinând în mână un ham.

îmi pun telefonul în buzunarul hainei lui Carmindor, gândindu-mă la cum să-i spun lui Elle că, dacă m-ar cunoaşte vreodată, nu i-ar plăcea deloc ce ar vedea.

ÎNCĂ DOUĂ ORE ŞI VOI FI liber. Liber, adică afară, în Olympic Park, alergând. Pentru că se pare că, atunci când eşti vedetă, trebuie să munceşti chiar şi când nu munceşti.

Lonny mârâie în spatele meu.

- Eşti OK?

- Da, de ce n-aş fi?

în afară de faptul că îmi bate inima să-mi sară din piept, şi n-are nicio treabă cu alergatul.

Chiar dacă Olympic Park se află în centrul Atlantei, lumea din afara lui a amuţit. Parcul ar trebui să fie închis noaptea, dar, când m-a recunoscut, paznicul m-a lăsat să intru pe furiş. Unul dintre avantajele unei feţe cunoscute, mă gândesc. Sau ale faptului că ai un bodyguard uriaş. Singur- singurel, cu aerul care-mi intră şi îmi iese din plămâni şi picioarele care-mi tropăie pe pavaj. Suficient ca totul să pară limpede ca lumina zilei. Suficient ca să mă facă să-mi doresc să-i spun adevărul lui Elle: că şi eu aş fi vrut să fiu cu ea. Dar asta nu se va întâmpla în niciun univers, nu? Pot să fiu cu ea doar în singurul mod pe care îl cunosc, şi asta nu va fi niciodată de ajuns.

Au trecut mai bine de două ore de la ultimul ei mesaj. Probabil că e supărată că nu i-am mai răspuns sau a adormit. Sau amândouă. Dar trebuie să încerc.

22.45

— Am o idee.

— Hai să jucăm Văd în jurul meu.

Bodyguardul meu aleargă mai repede decât mine şi mă

depăşeşte.

— Ce nai…

— Prea încet! îmi aruncă Lonny peste umăr, luându-mi-

o înainte.

Singurul lucru care chiar mi-a plăcut din tot „programul de fitness", adică alergatul, e acela pe care nu-l mai pot face singur. Mă mir că încă pot să mă duc singur la baie, sincer să fiu. Probabil că, în curând, Lonny va sta în spatele meu şi la pisoar.

Niciun mesaj. Mai scriu unul. *22.46*

— încep eu.
— Văd ceva mare.
„Te rog, răspunde", aproape c-o implor. După o clipă, în dreptul numelui ei începe să se vadă cum că scrie ceva, după care apare un mesaj, cu un ding slab.
Elle 22.46

— înăuntru sau afară? 22.46

— Afară.
Nu trebuie să-mi ridic privirea ca să ştiu că e senin. Nici măcar nu trebuie să se aprindă felinarele, atât de multă lumină e aici. De fapt, văd umbra bodyguardului în urma mea. Seamănă cu o scenă din filmul cu supereroul ăla cu scut.
-Dă-i...
- Blană, zic eu blazat când mă depăşeşte. Te dai mare

!Elle 22.59

— Nu ştiu... Un nor?

— N-are cum.

— Cum să ghicesc dacă habar n-am unde eşti, Car? 22.59

— Nţ, nţ, răbdare!
— Nu trebuie să ştii unde sunt, ca să vedem acelaşi lucru, domnişoară padawan[19]*.*

— Zâmbeşti, zice Lonny în timp ce mă depăşeşte din nou. Dau din mână.

— Bine, n-ai decât! Dă ture în jurul meu.
Elle 23.01
— Tot nu pricep.

23.04

— îţi dau un indiciu.

— Uită-te în sus.

— Când ai făcut asta ultima oară?
Mă uit în sus, gândindu-mă că poate face şi ea la fel. Numai stele cât vezi cu ochii. întunericul negru ca tăciunele pare mov acum, împodobit cu miliarde de paiete. Atât de multe stele incandescente, aprinse, arzând ca nişte lumânări pe cerul întunecat.
Văd...
Elle 23.09
— Cerul?
23.09
— Nu DOAR cerul. E ACELAŞI cer.
— Şi dacă amândoi privim acelaşi cer, cât de departe înseamnă că suntem, DE FAPT? Ce şanse erau să ajungem amândoi pe aceeaşi bucată de piatră din universul ăsta imens?
- Dă-i blană! îmi strigă bodyguardul din nou, ocolindu-mă. Se pare c-ai două viteze: „încet" şi „mai încet"!

Mă uit urât la el.

- Poftim?

Lonny se întoarce şi începe să alerge cu spatele.

- Dovedeşte, dacă nu e-aşa, frumuşelule!
Până aici.
M-a urmărit. M-a privit de sus cu faţa aia a lui serioasă, înspăimântător de calmă. A fost mereu ca un înger plângător[20]

care te hăituieşte. Dar mai repede îngheaţă iadul decât să-l las să mă critice aşa.
îmi bag telefonul în pantalonii scurţi de jogging, apoi o zbughesc după el. Accelerează. Cotim prima oară, alergând din ce în ce mai repede. îl ajung din urmă, pas cu pas, simţindu-mi inima în gât.
- Dă-i blană! strig eu, trecând în viteză pe lângă el spre linia de sosire.
încetinim şi ne aplecăm, cu mâinile pe genunchi. Trag aer în piept; mă doare. Cred că mi-am scrântit egoul alergând.
- Am câştigat, zic eu cu răsuflarea tăiată.
Lonny începe să râdă şi, după ce îmi dau seama cât de prostească e toată treaba, încep şi eu să râd şi apoi mă strâmb fără să vreau: mă dor coastele.
- Iată, şefule, zice el după o clipă, îndreptându-se. N-ai cum să depăşeşti pe nimeni dacă nu te străduieşti cu adevărat.
îşi scuturâ braţele, îşi roteşte capul înainte şi înapoi, îşi întinde umerii masivi. Profit de ocazie şi îmi scot telefonul... încă n-am primit niciun răspuns.
Poate că Lonny are dreptate. Trebuie să mă străduiesc cu adevărat.
23.09
— Elle, poate că nu ştim multe unul despre celălalt, şi poate că nu sunt acolo, şi poate că tu nu eşti aici, dar mă bucur că împart acelaşi cer cu tine.
— Poate că ar trebui să începem să privim în sus împreună, ah 'blena.
în Star Wars, învăţăcel al unui cavaler sau al unui maestru Jedi (n.tr.)

Personaje din serialul SF Doctor Who sub forma unor îngeri care se transformă în piatră când sunt

priviţi, acesta fiind motivul pentru care apar adeseori ca nişte statui cu faţa ascunsă în palme, ca şi cum ar plânge (n.red.

)ELLE

Ah 'blena.

Inima mea. Cuvintele pe care i le-a spus Carmindor Amarei în ultimul episod. Episodul în care ea... Când Nebuloasa Neagră...

îmi duc telefonul la piept şi mă uit pe fereastră la cerul senin.

- Nu suntem singuri, zic eu încet, şi îmi place cum se simt cuvintele astea pe buzele mele.

Dacă acesta este universul imposibil, atunci sper că seara asta a fost felul acela bun de imposibil.

Aşa vreau să cred.

Battery park este deja plin de turişti, mulţi la plimbare în trăsuri trase de cai, când dau eu fuga la rulotă. Sage nici măcar nu îşi ridică privirea când intru, ştergându-şi cuţitul de descojit cu şorţul. Astăzi are un batic cu buline şi un ruj mov-închis, spre negru.

- începusem să mă gândesc că maică-ta te-o fi tocat mărunt şi te-o fi pus în salată, îmi zice ea.

- Nu mai are mult, îi răspund eu, aruncându-mi geanta într-un colţ şi luându- mi şorţul din cuier, pe care mi-l leg în talie şi îmi pun şapca cu „Dovleacul Magic". Deci prietenii mei de pe net spun că insignele şi coroana se pot confecţiona dintr-o chestie care se cheamă Wonderflex.

- Wonderflex.

- Da, şi avem nevoie de un pistol cu aer cald. Sau de un fohn.

- De asta mi-am dat seama.

Sage dă ţâfnoasă din cap. Lângă ea, Franky-Tanky stă fericit în pătuţul lui pe tejghea, dând din coadă la toţi turiştii. O

fetiţă vine şi-l mângâie sub bărbie, iar el o linge de mama focului. Fetiţa o ia la fugă ţipând.
Sage continuă să taie. îmi mai leg şorţul o dată, făcând o grămadă de noduri.
- Sau am putea să renunţăm la coroană. Adică oamenii iau cosplay-ul foarte în serios. Fac asta de ani de zile, iar noi...
- Noi ce? se opreşte Sage din tăiat şi îşi pune mâinile în şold. Suntem începătoare? Pentru că, din câte-am văzut eu, Carmindor era şi el începător înainte să supravieţuiască Devastării Brinx.

- Nu poţi compara un concurs de cosplay cu distrugerea unei

colonii întregi, îşi dă ochii peste cap, trăgându-şi mai sus

mănuşile de plastic.

- Uite ce e, nu vrei să câştigi?

Ezit, frecându-l pe Franco după urechi.

- Am fi nişte impostoare.
- De ce? Pentru că suntem începătoare? Deci toţi cei care încearcă ceva pentru prima oară sunt impostori? Hai, mă, Elle, e o prostie!
-Dar dacă...
Mă muşc de obraz în timp ce torn nişte legume în friteuză, pe lângă cartofii dulci. Acestea încep să sâsâie şi să scuipe ulei ca nişte şerpi.
- Şi dacă chiar suntem impostoare?
- Imposibil. Eşti cea mai mare fană Starfield pe care o ştiu, zice Sage. Şi, în plus, nu e interzis să încerci lucruri noi, Elle. Să tatonezi terenul. Nu vrei să
încerci?

Să încerc. Vreau să încerc o mulţime de lucruri. Vreau să merg la convenţie. Vreau să particip la concurs. Vreau să mă prefac că am măcar un strop de curaj în mine, aşa cum are Carmindor. Dar dacă vine şi Car? Dacă participă şi el la concurs?

Şi apoi îmi dau seama că deja nu mă mai gândesc la

competiţie.

- Păi, atunci, ce vrei cu adevărat? Ridic uşor din umeri şi

tresar uşor.

- Vreau ceva... ce nu cred că pot avea.

- Cum ar fi?

„Poate că ar trebui să începem să privim în sus împreună,

ah'blena."
Nu ştiu ce să-i răspund, aşa că dau, pur şi simplu, din umeri, scuturând cartofii prăjiţi, ca să nu se lipească unii de alţii.

- Nu vreau să vorbesc despre asta.

Sage ridică din umeri şi dă obosită din mână spre mine.

- Bine, mi-e indiferent.
După ce termină de tăiat, scoate costumul de sub tejghea, împreună cu o perniţă de ace şi aţă albastră-închis ca haina lui Carmindor, şi bagă aţa în ac.
- E vorba de tipul ăla, nu? Ăla cu care îţi scrii.
- Nu vreau să vorbesc despre asta, repet eu.

- Tu niciodată nu vrei să vorbeşti despre nimic! zice ea. Haide, dacă nici cu mine nu poţi vorbi... De ce nu poţi să ai, pur şi simplu, încredere în mine? V)rbeşte şi gata! Spune-mi lucruri!
îmi iau telefonul.
- Eu doar...
- Nu sunt destul de fană sau ceva? întreabă ea, aruncând haina pe tejghea. Despre asta e vorba? Nu mă ridic la aşteptările tale de fană? De ce nu mă laşi să fiu prietena...
- Pentru că n-ajută la nimic! zic eu, întorcându-mă spre ea. N-ajută la nimic dacă mă plâng. Dacă ţi-aş spune ce vreau, dacă ţi-aş spune că îmi urăsc familia şi că am o viaţă de rahat şi că mă îndrăgostesc de unul pe care nici măcar nu-l cunosc şi că îmi doresc - mamă, cât de mult îmi doresc! - să fi trăit într-un alt univers, la ce ar ajuta?
\forbesc aşa de tare, că turiştii de vizavi se întorc şi se uită la noi. Sage dă să spună ceva, dar tace, apoi deschide gura din nou, ca un peşte care încearcă să înghită apă, după care privirea îi alunecă spre tejghea şi spre pătuţul portocaliu ca un dovleac.

- Unde-i sacul de purici? -Ce?

Clipesc. Mă uit spre Franco. Care nu e acolo. Nici jacheta.
Când ne aplecăm peste tejghea, vedem un şoricar maro şi gras alergând printre picioarele unei familii de turişti, cu un material albastru fluturând în urma lui.
- îl prăjesc! strigă Sage, dându-şi şorţul repede jos.
O zbugheşte pe lângă mine şi deschide uşile din spate ale rulotei, sare din ea şi o ia la fugă, strigându-l pe Franco.
Nici măcar nu-mi dau şorţul jos şi o zbughesc după ea. Franco mi-a luat costumul... Şi cine ştie ce-o să-i facă!
- Franco!

Turiştii mişună pe străzi în ambele sensuri, maşinile se zdruncină pe dalele de piatră, trăsurile se opresc des, ca oamenii să se minuneze de casele în culorile curcubeului. Atâţia oameni... dar nici urmă de Franco. Cum l-am scăpat din ochi?
îl strigăm, ferindu-ne şi croindu-ne drum printre turiştii care zăbovesc prea mult în faţa caselor mari cu acoperişuri ascuţite şi verande mari. Se întorc şi se holbează ca la circ: o fată cu un şort portocaliu pe care scrie MĂNÂNCĂ-MĂ, cealaltă într-un tutu cu panglici în carouri, amândouă dând năvală pe trotuar, ca urmărite de nocşi.
Dar, când ajungem la Rainbow Row, nu-l mai vedem. Mi se strânge inima în piept.

- Aoleu, nu! Nu, nu, nu!

- Hei, potaie! Sac de purici! spune şi Sage. Cuţu-cuţu!

Grăsunici!

- Nu prea ajută, rostesc eu printre dinţi. Ridică din umeri.

- Aseară, când l-am strigat Frankzilla, a venit... Ah! Acolo!
Dă din cap spre o stradă lăturalnică şi spre ceea ce ar putea fi rotofeiul Franco dând colţul. Sau cel puţin aşa sperăm. Cum poate un câine aşa de gras să alerge aşa de repede? Mă apucă de braţ şi mă trage din nou la galop, dar dă peste un cărucior şi se dezechilibrează. O iau înainte şi cotesc pe aleea cu dale... Şi, dintr-odată, coşmarul meu îngrozitor devine realitate! Franco stă locului, dând bucuros din coadă, în timp ce este scărpinat după urechi de nimeni alta decât Calliope Wittimer. Care ţine în mână haina tatei.
- Ah! face ea şi priveşte în sus cu părul împletit lejer, ridicându-se repede. Elle.

-Cal? Ce.
îmi iau inima-n dinţi şi arunc o privire spre haină, despre care ştie că e a mea.
- N-ar trebui să fii la club? La tenis?
- Am chiulit azi. Mai fac aşa uneori. Chloe nu mă pârăşte, dacă nu-i spun nici eu mamei ce face în spatele căsuţei de la piscină cu linebacker-ul ăla de la şcoală.

îl mângâie pe Franco pe căpşor.

- Chiar m-am întrebat pe unde o fi ajuns piticul ăsta când a

dispărut.

- Vmo aici!
Mă duc repede şi-l iau pe Franco în braţe, îl strâng tare la piept, uitându-mă la haină şi întrebându-mă dacă n-ar trebui s-o iau şi pe ea. Calliope se încruntă, părând ofensată. N-ar trebui să-mi pese. Dar nu pot să-mi scot din minte imaginea ei în rochia mamei... şi acum mai are şi haina tatei!
Mă faţâi de pe un picior pe altul. Poate că aş reuşi să o păcălesc... Să-l arunc pe Franco spre ea, ca să-i distrag atenţia. O să se năpustească asupra ei, cu ghearele scoase, şi o să se lupte cu ea ca un maestru kung-fu, în timp ce eu o să mă străduiesc să-i smulg haina din mână şi dup-aia...
Frank scânceşte, zvârcolindu-se în braţele mele, în timp ce Sage coteşte pe strada lăturalnică, venind lângă mine.

- S-a rezolvat, presupun, zice Calliope.

Nasturii de la jachetă sclipesc în lumina soarelui. Se uită la

Sage.

- Ă, bună. Eu sunt...

- Calliope, răspunde Sage în locul ei.

- Cal. Sora vitregă a lui Elle.

Sage se uită când la ea, când la mine şi se vede pe faţa ei la ce se gândeşte. Cal chiar nu pare rea sau intrigantă, cu ochelarii ei cu ramă mov şi părul împletit. Dar răul rareori arată aşa cum te aştepţi.

Şovăitoare, Cal ne întinde haina.

- Şi asta e a ta? Sage o ia.

- Da, e a mea. A fugit potaia cu ea.

- E haina aia, nu-i aşa? A lui Carmindor?

- Să nu spui, zic eu panicată. Să nu sufli o vorbă, Cal. Se

încruntă puţin.

- Elle, în legătură cu rochia...

- E OK, mă chinui eu să zic, cu gâtul încordat. Nu vreau să vorbesc despre asta.

-Dar...

- E OK. Mersi că l-ai prins, adaug eu, săltându-l pe Frankencâine mai sus şi făcând stânga-mprejur. Ar trebui să ne întoarcem la muncă. Sage? zic eu când văd că nu se mişcă din loc.

Ezită o clipă, frecându-se pe ceafa.

- Mi-a făcut plăcere să te cunosc, îi murmură ea lui Cal, apoi se întoarce şi mă urmează.

Mă ajunge din urmă abia după ce am parcurs deja jumătate din Rainbow Row.

- Hei... Hei, aşteaptă o secundă. Crezi că s-ar putea să te înşeli în privinţa ei?

- Nu. O să-i spună lui Chloe. Ştiu că o să-i spună. Zici că-s

siameze.

- Poate că nu e chiar aşa de rea cum crezi. Pufnesc.
- Da, şi Darien Freeman e un actor bun! Ceea ce îmi aminteşte că am de scris ceva pe blog.
- Despre talentul lui Darien?
- Despre incapacitatea lui de a nu intra în belele, îi răspund eu. Exact ca Frank. Dacă-ţi mai mişti fundul gras de pe pernă, o să ajungi în friteuză, m-ai auzit, Frank? Friptură.
- N-ar fi prea vegan, murmură Sage, dar după aceea râde cu gura până la urechi. Hei, poate că ar trebui să-i arăţi şi tipului ăluia blogul.
- Visuri! Am blogul ăsta dintotdeauna, de când eram mică şi nici nu ştiam să scriu corect. Doar gândul că l-ar citi Car e înspăimântător. în plus, munceşte aşa de mult, că n-are el timp să citească prostioara asta de blog.

Mhm. Sage îşi pune haina peste umeri, ca o capă. Cum zici tu, căpitane

.DARIEN

- Ai dreptate. Cine scrie postările de pe blogul ăsta are o pasiune pentru tine.

Jess îmi dă telefonul în timp ce ajungem la hotel. Am dat gata deja trei „întâlniri" programate, adică am mâncat la acelaşi restaurant, pe fundalul sonor al bliţurilor, şi ne-a mai rămas una.

Parchez uşor în parcarea acoperită din faţa hotelului.

- Cred că vrei să spui că are ceva cu mine. Jess plescăie din

limbă.
- Nimeni nu e aşa de încrâncenat fără să simtă ceva în sufletul lui, zice ea. Şi cred că tipa are dreptate cu câteva chestii. Adică nu e ca albii ăia care zic că ai primit rolul doar pentru că nu eşti alb.
- Unu la mână, e ridicol. Şi, doi la mână, dacă s-ar fi uitat măcar la serial, ar fi ştiut că... Stai aşa, de unde ştii că e o tipă?

Jess ridică din sprânceană.

- Serios? Mai citeşte-l o dată. E de-a dreptul evident, îmi ridic

mâinile, semn că o las moartă.
- Bine, bine. Dar nimeni n-ar trebui să fie aşa încrâncenat, punct. E ca un dalek care are o listă neagră. Pur şi simplu, necruţătoare.
îi deschid uşa şi îi arunc cheile lui Lonny, care încearcă să se strecoare la volan ca să parcheze maşina. O iau pe Jess pe după mijloc şi ne îndreptăm
spre holul hotelului, paparazzii urmându-ne ca un roi de albine. Dintre avalanşa de bliţuri, întrebări şi fani, pe fani i-aş alege oricând.

- Sunteţi împreună? zbiară la noi un paparazzo.

- Cum e Jessica? Cum rămâne cu fosta ta parteneră?

- Jess! Hei, Jess! Cum rămâne cu Caria? Acum o înşeli?

Jess se împleticeşte un pas, dar cred că doar eu îmi dau seama. Caria?

- Ce părere ai despre cealaltă fată cu care îşi scrie mesaje chiar sub nasul tău? întreabă altcineva.

Mă întorc, dar Jess mă trage de braţ spre capătul holului, unde suntem asaltaţi cu întrebări lângă lift. După ceea ce mi s-a părut a fi un eon întreg, uşile se deschid şi apare o blondă-căpşună care se foieşte de pe un picior pe altul: Gail, pentru că, bineînţeles, adulmecă problemele ca un ogar.

O împing pe Jess în lift, în timp ce Lonny ne ajunge din urmă, trecând printre paparazzi ca prin brânza.

- Dare! zice Gail, înghesuindu-se în lift împreună cu Lonny, care ne priveşte de la înălţime într-un colţ, ca o umbră mare şi impunătoare. Te-am căutat peste tot. Ai nişte mesaje la recepţie...

O ignor şi mă întorc spre Jess.

- Caria?

Jess apasă butonul pentru etajul ei, holbându-se drept în faţă la uşile lucioase de inox, strângând din dinţi.

- Te rog, nu întreba. Te rog.

- Darien.

Gail mă atinge pe cot. Pare agitată.

- Te sună un tip. îţi tot lasă mesaje la recepţie.

- Un tip? întreabă Jess. Ce tip? Lonny se încordează.

- E un potenţial pericol?

- Un fost iubit? adaugă Jess.

- Nu, nu, zice Gail. Doar unul care tot zice de con...
Uşile liftului se deschid cu un ding şi o iau rapid pe coridor până să apuce Gail să răspundă. Jess şi Lonny mă urmează, dar rămân în spate. Gail însă ţine pasul.

Deschid uşa cu cartela şi mă trântesc pe pat cu faţa înjos.

- Dare, ştiu că nu vrei să te ocupi de asta acum...

- Nu era treaba ta să te ocupi de chestii? zic eu, vorbind în

pernă.

- Ştii la ce mă refer.

Mă rostogolesc, holbându-mă la tavanul zgrunţuros.

- Bine. Mesajele. Ce ziceau?
- Doar că... Gail ezită, aşezându-se pe marginea patului. Zice doar că ar trebui să-l cauţi... cine-o fi el, mă rog. La ExcelsiCon. Şi că o să vrei să vorbeşti cu el.
- Atâta tot? zic în timp ce mă ridic în fund. Gail, sincer acum, probabil că e bloggerul ăla supărat pe viaţă. Postează de săptămâni întregi despre cât de îngrozitor sunt în rolul lui Carmindor.
- Dar cum a găsit hotelul?
- Păi... Nu ştiu, recunosc. Adică, cum au găsit fanii platoul de filmare? Oamenii ăştia de pe net sunt nebuni. Probabil că fac schimb de informaţii unde ne aflăm pe Tumblr chiar acum. Uite! Deschid pagina Rebelgunner pe telefon. La asta mă refer. Oamenii ăştia nu prea au scrupule... Bine, Jess crede că fata asta s-a îndrăgostit de mine, dar...
-Fată?
Gail îşi ridică privirea din telefon.

- Sau băiat, rectific eu. Adică, nu ştiu al cui e. Dar pun pariu că e un fan frustrat care are un interes personal. Deci o să vină să mă ia de urechi. Mare scofală!
îmi dă telefonul înapoi.
- Deci, nu crezi că e cineva cunoscut? O privesc dezorientat, aşteptând să clarifice. Nu crezi că e Brian?
Clipesc. Nu am mai auzit numele ăsta de luni de zile, fiind ocupat cu antrenamentele, filmările, tabloidele şi... Elle. Elle m-a ajutat să uit.
- Nu cred. N-ar îndrăzni să-şi arate faţa pe-aici. în plus, ce să caute în Atlanta?
- Ai dreptate, dă ea repede din cap, plimbându-se prin cameră încoace şi- ncolo. Păi, poate ar fi mai bine să nu te duci la concurs. Să fii acolo, cu toţi fanii şi faze. N-ar fi deloc greu să ţi se întâmple ceva rău.
- Rău? repet eu. Cum ar fi ce?
- Nu ştim cine ţi-a lăsat mesajele. Ar putea fi un nebun. După ce s-a întâmplat pe acoperiş... putem întări paza. Putem să avem grijă să te simţi în siguranţă şi...
- N-o să păţesc nimic, Gail, o întrerup eu. Nu vreau să fiu o vedetă distantă cu fanii.
- Dar e viaţa ta în joc, Darien.
- Chiar crezi că sunt în pericol?
îşi ridică mâinile, face stânga-mprejur ca să o ia în cealaltă direcţie, dar apoi se opreşte şi se trânteşte tare pe pat lângă mine. Oftează adânc.

- Nu ştiu. Ar trebui să-i spun lui Mark... -Nu.

Gail tace, iar eu o privesc atent. Felul în care nu-şi lasă mâinile în pace o clipă, scoţându-şi mizeria de sub unghiile roase. Cămaşa ei în carouri e pe jumătate ieşită din blugii boyfriend spălăciţi; pare aranjată cam ca de obicei, doar că îi lipsesc cerceii. Cerceii mov cu şurub. E împrăştiată rău când e sub presiune.

- Şi dacă omul ăsta chiar vrea să-ţi facă rău, Dare? întreabă ea încet. La convenţia aia n-o să mai poţi fi un simplu fan.
Are dreptate. Nu ştiu de ce sunt în stare oamenii ăştia. Glumele lui Jess despre blogger sunt distractive până când unul dintre fanii ăia va încerca să- mi facă rău nu doar cu vorba. Cine ştie ce-ar face ăla de pe acoperiş dacă m- ar prinde iar la înghesuială? Oare mai mult decât nişte poze total nereuşite?
Nu-mi pot asuma un asemenea risc. Dar nu pot nici să evit să mă duc.
- Să-ţi zic cum facem, Gee, îi spun eu, pe un ton cât mai calm Ai grijă să n- am activităţi individuale: fără sesiuni de autografe sau din astea. Bine?

Gail dă din cap.

- Bine.

- Perfect. Vezi? Am rezolvat problema.

Gail rămâne tăcută o clipă şi îşi pune capul pe umărul meu.
- Şi dacă cineva chiar are ceva de împărţit cu tine, va trebui să treacă de Lonny, zice ea.
- Mi-e milă de-acel biet nebun, răspund eu, încercând să mă prefac că nu mi- e teamă.

Râde şi îşi lipeşte fruntea de umărul meu. Mă prefac că e totul OK. Asta e meseria mea. Ar trebui să-mi iasă de minune

.ELLE

Când ajung acasă la Sage, în seara următoare, ultima seară în care lucrăm împreună, mă descalţ şi las geanta la uşă, aşa

cum aş face şi acasă. Acasă la Sage e ciudat din punctul ăsta de vedere. Mă simt ca... la mine acasă.
- în seara asta trebuie să mă întorc la o oră rezonabilă, îi spun eu. Nu vreau să intre Catherine la idei.

îşi dă ochii peste cap.

- Eşti paranoică. Te duci la aceeaşi oră ca pân-acum.

- Dar dacă începe să bănuiască ceva?
- Atunci o voi suna eu şi îi voi spune că ai fost aici, scumpa mea! Mama lui Sage iese din sufragerie, ca o zeiţă a anilor şaizeci, purtând un sarong colorat şi brăţări care zornăie ca nişte maracas new age. Nu-ţi face griji, adaugă ea.
Zâmbesc.
- îmi pare rău, doamnă, adică Wynona, dar nu va merge. Mama mea vitregă pur şi simplu nu...
- Nu are sentimente, termină Sage propoziţia în locul meu. Şi nici nu ştie cum să fie mamă.
- Of, Elle, zice mama lui Sage şi îşi pune mâna pe piept. Ştii că poţi veni oricând aici dacă ai nevoie de o aripă protectoare. întreab-o pe Sage. Eu sunt mai cloşcă, aşa, din fire.
îmi face cu ochiul.
- Mamăăăă! mârâie Sage şi mă apucă de cot. Haide, Elle, să ne uităm la ultimul episod şi să te probăm. Nu prea avem timp de pierdut.
Are dreptate. Concursul e mâine. în mai puţin de douăsprezece ore vom fi într-un autocar în drum spre Atlanta, cu costumul după noi.
Dar tot îmi târşâi picioarele. Pentru că suntem pe punctul de a ne uita la episodul pe care nu pot să-l sufăr. Pentru că sunt pe punctul de-a retrăi un coşmar: prinţesa Amara va cădea din nou, de nenumărate ori, în Nebuloasa Neagră, într-un paradox temporal nesfârşit. De-asta episodul 54 nu există pentru mine.

Pentru că aduce ghinion. E cel mai cumplit mod de a te despărţi de un personaj. Cel mai îngrozitor rămas-bun. Carmindor nu apucă să îşi ia rămas-bun. Şi ştiu mai bine ca oricine cum e când ţi se întâmplă aşa.
- Ă, zic eu în timp ce coborâm la subsol, pot să ţi-l povestesc eu. Nu trebuie să ne uităm.

- Ba nu, vreau să-l văd! Mi-a fost greu să mă uit şi pân-acum.

- Greu?

- Greu, dar m-am entuziasmat, explică ea. Ezit.

-Dar ăsta e...
- Ultimul, aşa că, da, da, e emoţionant, bla, bla, bla. Sage îmi întinde haina şi pantalonii. Mă rog. Vmo aici! Putem să ne uităm în timp ce fac ultimele retuşuri.
Dau ezitant drumul la video. Episodul stă să înceapă în timp ce îmi trag pantalonii pe mine, fără să-mi mai fie ruşine că mă vede Sage în chiloţii mei de copil de trei ani cu iepuraşi... Am trecut de mult de faza asta. După ce îmi trag pantalonii pe mine, mă caţăr pe scăriţă, iar ea îmi dă haina şi o îmbrac cu grijă.
Genericul apare pe ecran pentru ultima oară, ultimul episod, ultima experienţă nouă, dar diferă de cel de până acum. în loc să cuprindă scene aleatorii, ni le arată pe cele mai bune. Momentele culminante. Tata zicea că a ştiut de când l-a văzut prima oară că avea să fie ultimul episod din cauza genericului.
- Părea final, mi-a zis el. îţi puteai da seama că... era o despărţire.
Despărţirea de tata a fost mai liniştită. Doar o mână de oameni adunaţi în jurul unei gropi mici într-un cimitir. Umbrele negre. Ploaie. Catherine plângând pe umărul tatălui ei. Gemenele plângând una pe cealaltă.

Eu am stat singură. Ca un figurant din videoclipurile alea proaste la piese punk din anii '90.
Sage crede că o urăsc pe prinţesa Amara pentru că e o trădătoare mincinoasă, dar o urăsc pentru că mă pot pune în locul ei. Eu sunt aia azvârlită în Nebuloasa Neagră. Eu sunt aia pierdută într-o viaţă, o lume, un univers care nu mai este al meu.
Sună telefonul sus şi, o clipă, mă gândesc cu groaza că poate o fi Catherine, care s-a prins de minciunile mele şi e gata să mă pedepsească pentru totdeauna. Dar apoi o aud pe mama lui Sage strigând:

- Sagey, e tatăl tău!

Sage face o grimasă şi se duce baza scărilor.

- Spune-i că îl sun eu mai târziu!

- O să aibă treabă cu un client!

- Spune-i că sunt ocupată!

- Sagey, te rog!

îşi dă ochii peste cap şi se uită spre mine.
- Scuze, e domnul taică-meu. Sună cam o dată la treizeci de ani şi... of, Doamne, tu nici măcar nu mai poţi vorbi cu tatăl tău, iar eu mă plâng...

Zâmbesc cu buzele lipite.

— Te aştept. Nu e ca şi cum aş pleca pe undeva.

— Bine. Nu te mişca!

Urcă scările câte două deodată, bocancii ei demodaţi bocănind pe treptele de lemn. După ce pleacă, mă dau jos de pe scăriţă şi îmi caut telefonul în buzunarul de la spate.
19.38
— Am o teorie, ah 'blen.
„Ah'blen", „inima mea" când i te adresezi unei persoane de sex masculin. Car îmi răspunde imediat, aşa de rapid, că mă ia prin surprindere. De parcă ar fi aşteptat sau ar fi fost la rândul lui pe punctul de a-mi scrie un mesaj, ori... pur şi simplu, umbla cu telefonul în momentul respectiv. Probabil că aşa era.
Carmindor 19.38
— O teorie?

19.39

— Nu râde. Mă gândesc la ea de ceva vreme.

— Am o teorie cum că mai există un univers în afară de al

nostru.
Carmindor 19.39
— Cum ar fi teoriile alea despre unde duce Nebuloasa Neagră?
Deasupra mea, Sage scutură praful de pe grinzi în timp ce calcă apăsat, mergând dintr-o parte a camerei în cealaltă. Probabil că e sufrageria. Se ceartă cu tatăl ei, genul acela de ceartă căptuşită cu ani întregi în care şi-au spus „te iubesc" printre silabe.
îi aud vocea în depărtare, prin gurile de aerisire, în timp ce scriu următorul mesaj.
19.40
— Da, un univers în care se întâmplă tot ce mi se părea imposibil şi unul în care nu se întâmplă nimic imposibil.

Carmindor 19.40

— Şi noi în care univers suntem? 19.40

— în primul.
Poate că, în celălalt univers, mă cert şi eu cu tata. Poate că ne certăm în legătură cu la ce facultate să merg sau ce să mănânc la cină sau dacă Darien Freeman e cel mai prost Carmindor din istorie. Dar, în realitate, nu vom avea niciodată astfel de certuri.
Nu ne vom mai certa niciodată.

Carmindor 19.41

— A, ce bine! M-am speriat o clipă, ah 'blena.

— Mă bucur că suntem în lumea imposibilă.
19.42
— De ce?
Carmindor 19.42

— Pentru că altfel nu te-aş fi găsit niciodată. Ţin telefonul

aproape de piept şi închid ochii.

Of, dar oare nu chiar asta e problema? Ce aş alege, dacă aş avea de ales între tata şi Car? în care univers aş fi fericită? Genericul se termină şi începe episodul. Prima scenă o ştiu prea bine. Amara şi Carmindor stau faţă în faţă pe punte. Chipul lui e sfâşiat de durere în timp ce se uită la pistolul cu laser din mâna iubitei lui.

„Ai fost avertizat în privinţa mea, ah'blen", îi va răspunde prinţesa Amara când îl va vedea şocat, dar, chiar când încearcă să spună ceva, Sage se întoarce în cameră, apucă telecomanda şi închide televizorul.
Clipesc nedumerită, scoasă dintr-odată din atmosfera momentului.
— De ce-ai făcut asta?

- Ridică mâinile, îmi zice ea, aşa că mă conformez. Strânge şi

trage de material, aparent mulţumită.

- Bine, bine. Cred că e bine.
- Bine? întreb eu uimită şi dau să mă întorc spre oglindă. De ce l-ai oprit? Am terminat?
- Nu, nu! Nu încă! Nu te uita!

Se repede la masa de lucru, care e acoperită cu un cearşaf alb. Icnesc când îl dă la o parte.
Coroana. Mi-a găsit o coroană.
O ridică cu grijă, de parcă ar fi făcută din aur adevărat, şi mi-o aduce.
- Nu m-am putut abţine, zice ea. Ăsta-i defectul meu. Sunt perfecţionistă. Costumul n-ar fi arătat cum trebuie fără ea.
Vede că nu mă mişc şi zâmbeşte nesigură. Ce e? Am greşit cu ceva? Nu aşa era?

- Ba da, şoptesc eu, luând coroana. E perfectă. Râde

stânjenită.

- Hai, hai, nu-i nevoie să cazi pe spate acum. A fost o nimica

toată.

Poate că e o nimica toată pentru ea, dar pentru mine înseamnă totul; un univers întreg. Vreau să-i spun asta, vreau

să-i mulţumesc la nesfârşit, dar gura nu mă ajută deloc, pentru că încerc să nu plâng. Şi încerc să nu râd. Şi încerc să găsesc cuvintele potrivite ca să descriu lumina pe care o simt acum în toată fiinţa.

Nu voi putea să o răsplătesc niciodată. Nici într-o sută de mii

de ani-lumină. Se uită la mine nerăbdătoare.

- Bine, bine, nu te mai ţine de mine acum şi puneţi-o pe cap! Doar nu m-am spetit atât ca să te uiţi la ea ca mâţa-n calendar!

Mă duc mai încolo, râzând şi plângând şi frecându-mă la ochi cu dosul palmei în timp ce îmi pune coroana pe cap.

îmi vine perfect.

Mă apucă de mână şi mă întoarce uşor spre oglindă.

- înălţimea Ta, prinţe Carmindor al Federaţiei, stimate căpitan al neasemuitei nave Prospero! Este o onoare!

Apoi face o plecăciune ca în Federaţie, cu salutul promisiune-jurământ şi toate cele. Zâmbetul ei e mai strălucitor ca toate stelele de pe cer. Pare mândră. Şi, când, în sfârşit, mă privesc şi eu în oglindă, mai văd pe cineva holbându-se la mine. O fată roşcată, cu rădăcini negre şi cu ochelari cu ramă neagră, absolventă Starfield de cel mai înalt rang, moştenitoarea tronului de stele, fiica generalului. Carmindor. Eu sunt Carmindor, cu o coroană de stele pe frunte.

Dar mi se pare că ceva nu e în regulă.

Sage îşi pune mâinile în şold, măsurându-mă din priviri în

oglindă.

- Măi să fie, chiar mă pricep.

- Măi să fie, zic şi eu.

Care-i problema mea? E frumos... E exact ce mi-am dorit. Sunt

Carmindor.
Dar cum se face că nu mă simt aşa? încerc să nu mă mai gândesc la asta. E doar şocul, atâta tot. Şocul de-a mă vedea într-o ipostază atât de diferită.

Sage se plimbă în jurul meu, dând din cap.

- Nu-i rău pentru o creatoare de modă în devenire.

- Chiar eşti o creatoare de modă!
Ne zâmbim larg una alteia, mândre nevoie mare, şi o clipă am impresia că vrea să spună ceva, dar îşi întoarce privirea.
- Am terminat chiar mai repede. Cred că reuşim să te ducem acasă până la nouă.

Mă dezumflu când o aud. -A, da.
- Ce e? Ai trecut de la entuziasm la deprimare în cam cât îi ia lui Boromir să moară în primul film.

- Spoiler!

- Hai, mă, că l-ai văzut doar! Nu eşti entuziasmată?

- Ba da. Nu e asta.
îmi dau jos coroana. E atât de detaliată! Toate încreţiturile, stelele lucrate manual.
- Şi atunci? Nu ştiu să citesc gânduri, adaugă Sage nerăbdătoare.
- Doar că... zic, fără a putea s-o privesc în ochi. Nu am mai avut nicio prietenă până acum. Adică, am. Pe net. Dar nu în persoană. Cel puţin, nu de ceva vreme încoace. Aşa că... o să fim prietene şi dup-aia, nu? După convenţie, adică.

îşi pune mâinile în şold şi îşi înclină capul.
- Ce întrebare mai e şi asta? Bineînţeles!
în sfârşit mă uit la ea şi o sorb din priviri pe singura prietenă pe care am avut-o cu adevărat. Părul ei verzui şi decolorat, piercingurile, felul în care stă, cu umerii traşi în spate, cu picioarele depărtate, aşa cum poate intra în orice cameră şi deveni instantaneu cea mai tare persoană de-acolo.
- Mulţumesc.
- Costumul a fost o nimica toată. Chiar a fost uşor, serios...
întind braţele şi o îmbrăţişez, pentru că ea e prea dură ca să-i vină o asemenea idee. Dar mă îmbrăţişează şi ea. Mă strânge într-o îmbrăţişare ca o adevărată sfarmă-coaste ce este.
Deşi costumul e gata, hotărâm să terminăm de văzut Starfield. Mă gândesc că poate nu va fi chiar aşa de rău să-l văd cu altcineva. Spoiler: ba este. Sage se şterge la ochi în timpul genericului de final şi îmi întinde cutia cu şerveţele. îi spun teoria mea: că Nebuloasa Neagră nu o ucide pe prinţesa Amara, ci o duce în altă parte doar. Aşa cum face Dragonul Timpului cu Elphaba în Wicked.
- E o consolare de rahat, oftează Sage.
îmi vibrează telefonul. îl scot din buzunar şi dau cu degetul mare pe ecran ca să-l deblochez; mă întrebam când avea să-mi scrie în seara asta.
- Iarăşi băiatul ăla? întreabă ea, tamponându-şi dârele de rimei.
- Da, băiatul ăla.
îşi trage nasul şi îşi şterge lacrimile, apoi se întoarce spre mine şi mă priveşte nerăbdătoare.
- Deci care-i treaba? Cum v-aţi cunoscut? Tocmai m-ai păcălit şi m-ai făcut să plâng cu muci, cum n-am mai plâns niciodată, aşa că cred că merit măcar atât.
Are dreptate. Mă fâstâcesc şi mut telefonul dintr-o mână în alta.
- De fapt, la început a greşit numărul. Ştii articolele alea de pe Buzzfeed despre femei care au trimis, din greşeală, mesaj

la un număr de telefon greşit când au intrat în travaliu şi apoi s-au pomenit cu persoanele respective la ele cu scutece şi lapte praf şi au devenit cele mai bune prietene?
- Nu, dar te cred pe cuvânt.
- Da, deci seamănă puţin cu asta. A trimis un mesaj la numărul greşit... Cred că îl căuta pe tata, de fapt, pentru că am moştenit telefonul de la el. Dar apoi, pur şi simplu... Nu ştiu... Pur şi simplu am continuat să vorbim şi...

- Deci, chiar nu-l cunoşti, mă întrerupe ea.

- Ba îl cunosc.

- Dar aţi vorbit?

îmi ridic telefonul ca o cărămidă.

- Dar cum crezi că comunicăm? Prin semnale cu fum? Dă din

mână, ignorând sarcasmul din vocea mea.
- Nu, eu vreau să spun dacă chiar aţi vorbit, continuă şi îşi duce mâna la ureche ca pe un telefon. Adică ceva de genul: „Uite numărul meu de telefon, poate mă suni".

Dau din colţ în colţ.

- Nu chiar.

Sage îşi dă ochii peste cap.
- Elle! Ar putea foarte bine să fie un tip de şaizeci de ani cu o colecţie de păpuşele la subsol.
- Ba nu e! strig eu. E de vârsta noastră. Şi, în plus, îmi place să-i scriu mesaje. Pare mai mult ca... nu ştiu... ca în filmul ăla, Mesaj pentru tine.

Sage se holbează la mine ciudat, de parcă aş fi unnoxcare tocmai i-a jurat credinţă Federaţiei.
- Dar nu te-ai întrebat?
Nu pot să o privesc în ochi, pentru că adevărul este că m-am întrebat. Ce voce are, cum e, dacă vorbeşte cu accent sau sâsâit, dacă are o voce groasă

sau subţire, ascuţită sau gravă etc. Ridic din umeri.

- Nu mi-a dat niciodată vreun semn că ar vrea să vorbim. Dacă nu se simte bine să vorbească? Sau îşi face probleme că se bâlbâie sau ceva?
- Dacă aşteaptă să suni tu prima? mi-o întoarce ea.
- Poate. Dar... Nici măcar nu ştiu cum îl cheamă, de fapt.
Se ridică în fund. Mijeşte ochii la mine. Mă cercetează cu atenţie. Sunt pe punctul de-a adăuga că măcar ştiu că nu e chel, când îmi ia telefonul din mână şi, în doi timpi şi trei mişcări, ajunge în cealaltă parte a camerei.

- Hei, dă-mi-l înapoi!

Ridică un deget şi îşi duce telefonul la ureche.

- O secundă.

Simt cum pieptul mi se umple de panică.

- Ce faci?

- îl sun... -ÎNCETEAZĂ!
Mă mişc aşa de repede, că nici măcar nu-mi dau seama că-i smulg telefonul din mână decât abia dup-aia. Auzim amândouă cum se opreşte ţârâitul. Carmindor răspunde.
-Alo?
E o voce blândă. Gravă. Masculină.

închid telefonul atât de repede, încât cred că mi-am scrântit degetul. îmi bag bine telefonul în buzunar, ca Sage să nu mai ajungă niciodată la el. Apoi mă

încrunt la ea.

- Eşti fericită acum?

Sage se trânteşte înapoi în fotoliul puf, râzând.

- Doamne, fereşte, parcă erai ninja, aşa de rapidă ai fost!

- Nu e amuzant!

- Ştii că a trebuit să sun, zice ea, sprijinindu-se în coate şi lăsându-şi capul pe spate. Pare drăguţ, Elle.
Mă aşez lângă ea.
-Da?
- Da. Sigur nu pare un criminal, adaugă, ridicând din umeri. Cel puţin aşa mi se pare mie.
- Păi, slavă Domnului!
înghit în sec, căci mi s-a pus un nod în gât. Nu ştiu cum îi voi explica asta lui Carmindor. Chiar părea drăguţ. Simpatic. O voce pe care aş putea să o ascult ore întregi. Dar oare el o să vrea vreodată să mă asculte pe mine?

Mă uit la telefon şi îmi îngheaţă dintr-odată sângele în vene.

- Aoleu! şoptesc eu şi sar în picioare. Of, fir-ar! Sage se uită la

mine.

-Ce e?

- E nouă şi zece!

încep să-mi tremure mâinile. îndes costumul în geantă şi mi-o

pun pe umăr.

- Am întârziat foarte tare... Foarte tare! Poţi să mă duci juma'

de drum?
Sage se apropie târşâindu-şi picioarele şi mă salută milităreşte.
- Te duc acasă mai repede decât Greased Lighting[21]!
Inima îmi bate nebuneşte în timp ce urc în zbor scările în urma ei. Am muncit prea mult. Convenţia e mâine. Nu pot să stric totul acum.

Maşină din filmul-cult Grease (1978) (n.red.

)DARIEN

„Ultima dublă", mă gândesc eu. „N-o da în bară." -Şi...

acţiune! strigă regizorul.

Peste platoul de filmare se aşterne o tăcere mormântală. Echipa priveşte. Apoi ne mişcăm toţi ca o maşinărie: elegant, precis, sincronizat, pe faza. Ecranul verde se estompează, microfonul dispare, camera devine doar un gând neclar în mintea mea.
Intru în rolul lui Carmindor, care se află la panoul de control al navei lui, extraordinara Prospero. Mă aflu aici, la comanda echipajului. Şi lucrurile sunt pe cale s-o ia razna.
- Patruzeci şi doi de clicheţi la stânga, strig eu către Euci, şi aprindeţi!
- Da! răspunde Calvin din capătul punţii, mişcându-şi degetele doar cât să încline nava spre stânga.

Şi, în clipa aceea, nu e starul mediocru, nesimţit şi sfidător, ci cel mai bun pilot al Federaţiei, cel mai bun prieten al meu şi navigatorul navei Prospero. Trei nave ale nocşilor se apropie de la tribord, şi energia ne-a scăzut la 30%. Nu aş avea încredere în nimeni altcineva să ne scoată din beleaua asta.
Se aşterne tăcerea la bordul navei Prospero în timp ce aşteptăm ca acele trei puncte roşii care clipesc pe ecran să dispară, dar acestea continuă să ne însoţească spre Nebuloasa Neagră, care se pofileaza în faţa noastră, mare cât trei sori, căscându-se, înghiţind totul, mărindu-se cu fiecare atom divizat şi absorbit. Singura speranţă a galaxiei să o oprească se află la bordul acestei nave.
O altă torpilă ne izbeşte nava. Pe unul dintre ecrane se aprind luminiţe roşii. Euci le stinge.
- Patru clicheţi mai repede, îi ordon eu.
- Şi-aşa am început să ne dezintegrăm, ne avertizează Euci. Dacă ne apropiem prea mult...
- Am zis patru clicheţi! mă răstesc eu.
îşi smuceşte puţin capul... O trimitere la Euci din serial, care dădea mereu din cap spre stânga ori de câte ori Carmindor greşea, dar el îndeplinea oricum ordinele căpitanului.
Un microfon planează deasupra noastră, şi trei camere se holbează la noi de dincolo de punte. Unul dintre obiective, al unei camere montate pe un scripete, se apropie de noi.
în faţa mea, panoul de navigaţie străluceşte ca o tastatură supradimensionată. Lângă mine, prinţesa Amara îşi frânge mâinile, agitată.

- Ah'blen, zice Jess, iar cuvintele mă umplu de un dor straniu,

îmi amintesc de Elle. încerc să nu mă gândesc la asta.

„Nu acum."

- Putem s-o facem, îi zic eu. Trebuie să o facem.

- muri... muri cu toţii dacă te apropii mai mult de-atât.

O altă rachetă ne izbeşte în spate, distrugând unul dintre propulsoare. Nava se înclină într-o parte şi nu mai poate înainta cu viteză superluminică. Toată lumea este azvârlită în faţă sub greutatea invizibilă a coborârii noastre. Prinţesa bâjbâie printre manete şi mă ia de mână. Mă strânge tare, şi privirile ni se întâlnesc.

O secundă.

Două.

Peste platou se aşterne tăcerea. Noi tăcem Stelele, cu toată masa şi timpul lor, orbitează în jurul nostru. Zâmbeşte sfioasă şi, Carmindor fiind, ştiu că este singura stea de care îmi pasă. Luminiţe roşii se aprind pe toate ecranele. Avertismente răsună asurzitoare prin boxe. Dacă ne mai lovesc o dată, Prospero va ajunge gunoi spaţial.

- Ştii ce trebuie să fac, ah'blen, şopteşte ea.

- Nu, nu te las... Nu pot să te las. Trebuie să existe alt... Mă sărută pe frunte.

- Am auzit că puntea de observaţie e frumoasă în perioada asta a anului, îmi zice, după care îşi trage mâna din a mea şi pleacă de pe punte.

Când mă uit la serial, aici încep să urlu, de obicei, la televizor. Aici îi spun lui Carmindor că e un prost. Pentru că aici prinţesa se uită în spate, la el, aici aşteaptă să vadă dacă va încerca să o facă să se răzgândească, aşteaptă să o privească şi el. Dar el nu ştie că ar trebui să se uite la ea. încearcă să-şi dea seama dacă sufletul lui va supravieţui în cazul în care îşi va omorî tot echipajul de dragul universului. Dacă va fi

condamnat în viaţa de apoi. Dacă va primi cumva o a doua şansă în următorul univers.
Priveşte în spate o clipă prea târziu, când ea a dispărut deja. Continui scena, uitându-mă spre ultimul loc în care am văzut-o, ultimul loc în care o voi mai vedea vreodată, şi apoi...
- Tăiaţi! strigă regizorul secund. Şi cu asta am încheiat!
Euci, vreau să spun Calvin, dă cu pumnul în aer, în timp ce echipajul chiuie aşa de tare, încât platoul improvizat se zguduie din temelii. Mă las pe spate, sprijinindu-mă de modulul de comandă al căpitanului, îmi las capul pe spate şi închid ochii. în jurul meu se aud strigătele triumfătoare ale echipajului, felicitările celorlalţi actori, o scenă pe care o savurez.
„Ai dreptul la o singură încercare", îmi amintesc eu, încercând să păstrez cât mai mult posibil din Carmindor. încă puţin.
- Chiar că ai intrat în personaj, se aude vocea dulce-sărată a lui Jess, care sare înapoi pe platou şi mă pocneşte în umăr. Ba chiar ai părut sfâşiat când ai zis „ah'blena". Ia spune-mi: te gândeai că nu mă vei mai vedea în fiecare zi sau la tristeţea absolută că nu ne-am giugiulit mai mult?
Zâmbesc larg, pentru că nu trebuie să ştie.
- Poate un pic din amândouă.
- Pe bune, Darien, glumeşti? îşi duce mâinile la piept, înspăimântată. Ce păcat! Poate că am fi putut fi împreună douăzeci şi patru, nu douăzeci şi trei de zile.
- N-ai mai rezista o zi cu mine, îi răspund eu în timp ce se sprijină de modulul de comandă al căpitanului, lângă mine.
Ne uităm la platoul de filmare, la echipa care începe să strângă cablurile, la echipa secundară, care îşi notează ce mai are de filmat. în mare, noi ne-am făcut treaba. Sau cel puţin în locul ăsta. După seara asta vom pleca şi nu ne vom mai uita în spate.

Se propteşte cu umărul de umărul meu.

- Deci cum te simţi? -Adică?

- Să fii din nou Darien? îmi înclin capul.

- Nu prea ştiu încă. Am aşteptat atâta vreme să-l simt pe Carmindor, să se aşeze lucrurile, pur şi simplu, încât nici nu mi-am dat seama că, de fapt, am fost mereu Carmindor.
- Poate că ai fost Carmindor în altă viaţă, mă tachinează ea.
- Poate. Dar acum aş prefera să fiu Darien.
-Da?
Dau din cap.
- Pentru că Darien nu e la dietă, zic şi mă aplec spre ea, şoptindu-i: Baaaacoooooon!
Râde şi se sprijină de modulul de control, ridicându-se şi părăsind platoul. Calvin o urmează, plesnindu-mă peste umăr în semn de „Felicitări!" atât de tare, că aproape mă dezechilibrez. Cine ştie. Poate că acum, că numai filmăm, suntem prieteni la cataramă.
Asistenţii de producţie beau nişte şampanie când ies de pe platou; unul îmi dă şi mie un pahar când ajunge în dreptul meu. Amon, zâmbind cu gura până la urechi, le face semn tuturor să tacă şi îşi ţine discursul scurt de regizor. Ascult fără tragere de inimă cea mai mare parte din el, atent la fiecare în parte - cunoscuţi sau necunoscuţi, echipa, actorii, asistenţii, stagiarii.
Amon se întoarce spre mine, cu paharul sus.
- Şi, cel mai important, pentru Carmindor al nostru, un băiat genial, care nu dă greş niciodată! Trăiască prinţul Federaţiei! Pentru posibilitatea unei continuări!
Când îl aud, o caut pe Jess în mulţime şi văd că are o faţă indiferentă, împietrită. Dar apoi îşi ridică paharul lent şi mă priveşte drept în ochi.

- Ţi-amzis eu, îmi spune ea pe muteşte şi îmi face cu ochiul.

- Priveşte stelele! începe Amon să scandeze. Toţi ridică

paharele.

- Ţinteşte-le! strigă el. înghit în sec şi ridic paharul.
- Aprinde-le! adaug eu şi începem să chiuim pentru cele douăzeci şi trei de zile infernale care au trecut, apoi dăm pe gât şampania.
După ce Donna mă demachiază pentru ultima dată, mă îndrept spre garderobă, unde Nicky este ocupat cu aşezarea costumelor la locul lor, aranjându-le cu la fel de multă grijă ca în prima zi.
- Darien, ai fost perfect!
Nicky îşi târâie picioarele spre mine, ca să-mi desfacă nasturii de la haină, dar eu îmi ridic mâinile.
- De fapt... zic eu, scărpinându-mă la ceafa. Ştiu că e ciudat, dar mă întrebam...
- Dacă poţi s-o iei acasă, completează el, apoi se opreşte din desfăcut nasturii şi îşi încrucişează braţele. Să ştii că dacă o porţi nu-nseamnă că-ţi şi aparţine.
- Ştiu, mă înroşesc eu. Adică, am auzit că George Clooney şi-a păstrat costumul batnipple[22] şi RyanReynolds pe cel dinDeadpool... Uite ce e, mâine o să fie un eveniment şi nu am cu ce să mă îmbrac. Aşa că speram să mă laşi măcar să o împrumut.

- Şi să nu o mai returnezi? Nicky pare ofensat.

Ridic oarecum din umeri, dau oarecum din cap, iar Nicky îşi dă ochii peste cap, se uită în tavan şi oftează.
- Nu sunt părtaş la această infracţiune. Dă din mâini şi mă trimite să mă schimb. Probabil că ţi-am rătăcit costumul. Of, vai de mine! geme el şi îşi duce braţul la ochi, prefacându-se că leşină.

îi mulţumesc încet şi îi promit că i-o voi returna într-o săptămână.
Gail şi Lonny mă găsesc când îmi îmbrac cămaşa. Abia aştept ca hainele să mi se potrivească iar normal şi să nu mă mai strângă la piept. Abia aştept să mă-ntorc la tricourile mele cu personaje din benzi desenate, care nu-mi mai vin bine acum, că m-am umflat.
- Deci? zice Gail. Cume? Cum te simţi?
- Pot să mănânc bacon din nou! strig eu, ridicând pumnul. Cât bacon vreau! Bacon sau nimic!
- Da! chiuie Gail. După şedinţele foto de promovare, poţi, cum să nu!
Strigătele mele de bucurie se transformă instantanteu în lacrimi. îmi acopăr repede faţa cu braţul. Bine că e Gail şi nu altcineva.
Mă bate uşor pe umăr.
- Ştiu, zice ea. Dar o să poţi să mănânci curând, şi atunci...
- Nu, o contrazic eu, în timp ce înghit în sec şi clatin din cap, ştergându-mă la ochi cu dosul palmei. Nu e vorba de bacon. Adică, este, dar nu chiar. Sunt copleşit de toate. Ultimele câteva luni dinaintea filmărilor, presiunea tot mai mare, cele douăzeci şi trei de zile de stres uriaş şi mâncare pentru iepuri şi Elle. Toate s-au adunat.

- De ce trebuie să fie aşa de greu?

- Să ai un abdomen cu pătrăţele? Zâmbesc amar.

- Nu sunt doar un corp, să ştii.

Gail mă strânge de umăr şi, chiar dacă e doar cu câţiva ani mai mare decât mine, simt o afecţiune copilărească pentru ea, aşa, ca şi cum ar fi bona de treabă care mă lasă să stau până târziu când Mark nu e prin preajmă.
- Aşa e, ştiu ce vrei să zici, spune ea. Ai muncit mult, Darien. Ai muncit foarte mult.

Se uită la Lonny de parcă s-ar aştepta să spună şi el ceva.

Ciudat, dar chiar o face.
- Aşa e, şefu', zice el. Şi acum, hai să ne mişcăm!
După cinci minute ies din rulotă, cu costumul făcut rotocol în geantă şi mă îndrept spre casă. îi urmez pe Gail şi pe Lonny spre ieşirea din parcare şi văd un SUV oprit. Jess coboară geamul de pe locul din faţă.
- Dare, vii şi tu? strigă ea. Mergem la party!
- „Mergem"? întreb eu.
Se coboară şi geamul din spatele ei. E Calvin, şi pentru prima oară nu pare furios pe mine.
- Haide, Carmindor! Nu fi papă-lapte acum!
Poate că e din cauza valului de adrenalină creat de epuizare sau poate e bucuria că am făcut, în sfârşit, ceva, dar orice ar fi, simt că vreau să sărbătoresc. Dar nu pot să mă duc aşa undeva. Mă uit la Gail şi la Lonny, părinţii mei de facto. Gail pare deja îngrijorată, dar Lonny o apucă de umăr şi îi şopteşte la ureche.

- Bine, zice ea. Te acoperim noi. De data asta. Dau cu pumnul

în aer.

- Super! exclam şi o pup pe obraz. Te iubesc, Gee!

- Mhm.

- Dare! strigă Jess din nou. Să ştii că nu te aşteptăm o

veşnicie!

- Serios, zice Calvin. Pune-ţi pantalonii de băiat mare şi

grăbeşte-te!

- Dar ţine minte, zice Gail în timp ce scotoceşte prin geanta mea după o şapcă neagră şi mi-o întinde, dacă apari chiar şi într-un Snapchat în seara asta...

- Ştiu, ştiu. Mark o să mă ucidă. îmi trag şapca pe faţă. O să fie bine, Gee. îţi faci prea multe...

Un ton de apel ne străpunge discuţia ca un cuţit. Eu şi Gail ne uităm unul la celălalt, dar ridică din umeri şi îmi zice că nu e al ei, aşa că mă caut în buzunarul de la hanorac. Fiecare număr din agendă are un ton al lui, dar ăsta e generic. Singura persoană căreia nu i-am pus un ton de apel este...

„Elle" scrie pe ecran.

Mi se pune în nod în gât.

- Haideţi, Excelenţa \foastră! strigă Calvin. E vremea să

sărbătorim!

Probabil că nu mă sună intenţionat. Probabil că mă sună din buzunar sau ceva de genul.

- Ai de gând să răspunzi? întreabă Gail.

- Ar trebui?

Sună a treia oară. A patra oară.

- Hai odată, zice şi Jess. N-o să mai fii niciodată aşa de tânăr,

Carmindor! Ridic un deget şi îmi deblochez telefonul.

-Alo?

Aştept o secundă. Două. Trei. Dar nu e nimeni acolo. Şi apoi apelul se încheie.

- Hmm.

îmi las jos telefonul de la ureche. APEL TERMINAT.

- Nimic? întreabă Gail.
- Se pare că nu, îi răspund, tuşind ca să-mi ascund dezamăgirea. Păi, promit să nu intru în prea multe belele!
- De parcă n-am mai auzit-o pe-asta!

Gail nu pare convinsă şi se holbează în continuare la telefonul meu. îl strâng mai tare şi mă simt imediat ca un prost. E limpede că Elle nu vrea să vorbească acum. în plus, va fi acolo mâine. Şi asta e singura seară pe care o voi avea.

- Poftim, zic şi îi întind telefonul lui Gail. Ca să nu sun pe nimeni la beţie. Şi să nu postez pe Snapchat. Doar ai grijă să nu-l pierzi. Şi nu-ţi băga nasul în el, adaug eu. Acum pot să plec?

Gail dă din cap, părând uşurată, în timp ce îşi bagă telefonul

în buzunar. -OK.

Alerg spre SUX în aerul proaspăt al nopţii, lăsând acolo tot ce-nseamnă Starfield şi luând cu mine doar părţile pe care vreau să mi le amintesc: senzaţia unei arme stelare în mână, senzaţia de putere pe care o ai când te afli la comanda Prospero, nopţile în care am vorbit cu o fată care îmi spunea „ah'blen"... Pe toate celelalte vreau să le las în urmă.

în jargonul fanilor, batnipples sunt costumele cu sfârcuri purtate de

Batman şi Robin în Batman Forever şi Batman&Robin. (n.red.
)ELLE
Sage nu coteşte pe drumul care duce spre casa mea, deoarece rulota e mult prea zgomotoasă. Se opreşte la intrarea în cartier, iar eu îmi pun repede geanta pe umăr. E 21.31. O să fie ditamai alergătura.

- Care e planul pentru mâine? întreabă ea.

- Ne vedem în staţia de autocar? La şase dimineaţa? -La şase

atunci!

Se apleacă şi mă îmbrăţişează strâns. O îmbrăţişez şi eu.

- Ţine-mi pumnii! îi strig eu şi o iau la sănătoasa pe pavaj.
Toate luminile din toate casele sunt stinse. O tai peste peluze. Becurile cu senzori se aprind în timp ce alerg peste iarba plină de rouă, ascultându-mi pulsul în urechi. N-am cum să întârzii. N-am cum.
Cotesc pe aleea noastră şi îmi dau seama, uşurată, că maşina lui Catherine nu e acolo. încă nu e nimeni acasă. Ce zi e azi? Vmeri?
Stai aşa. Vmeri. Ziua de cumpărături. Sfinte milostive cărţi de credit, Batman!
încetinesc şi mă furişez pe lateral, sperând să nu-l trezesc pe Giorgio când mă caţăr pe ramurile care trosnesc ale părului de la fereastra camerei mele. Pe la jumătate îmi alunecă piciorul. înjur şi îmi pun piciorul pe altă cracă, să mă sprijin. Mă opresc, ca să fiu sigură că nu m-a auzit nimeni, după care continui să mă caţăr. După ce intru pe fereastră, mi se taie

genunchii şi mă prăbuşesc pe jos, simţindu-mi pulsul încă nebuneşte în urechi.
Am reuşit.
Mă cuprinde o senzaţie de uşurare. îmi strâng genunchii la piept şi îmi lipesc fruntea de ei, încercând să-mi trag sufletul. A fost o mare prostie din partea mea, mai ales în seara asta. Atât de mare, că tremur. Pentru că sunt atât de aproape, atât de aproape să merg la ExcelsiCon! Atât de aproape de tatăl meu, încât aproape că îl văd, ca o siluetă în amurgul îndepărtat.
„încă o noapte", îmi zic în sinea mea. „Mai sunt câteva ore."
Apoi se aprinde veioza. Tresar şi îmi ridic privirea. îmi stă inima-nloc.
Chloe stă pe scaunul meu de la calculator, picior peste picior, aşteptând răbdătoare. Are o privire aşa de ascuţită, că ar putea străpunge şi sticla cu ea.

- A, ia te uită! zice ea rece. Ai ajuns acasă.

- Ce cauţi în camera mea? îşi ridică încet capul.

- De ce intri pe furiş? Oare să fie chiar atât de târziu? zice, în timp ce se preface că se uită la ceas ţâţâind. Măi să fie, chiar e târziu! Jos se deschide uşa de la garaj, şi Catherine anunţă că a ajuns acasă. Mama a fost cu o clientă, zice Chloe scurt. Ceea ce are noimă: doar aşa se explică faptul că Chloe e acasă în absenţa lui Catherine. Dar se pare că ai ajuns la ţanc.

Nu pricep.

- La ţanc pentru ce anume? Se apleacă spre mine.

- Ştiu ce încerci să faci, tocilaro, se răsteşte ea. Crezi că ai fost deşteaptă, făcând totul pe la spatele meu! Dar cum crezi că va reacţiona mama când va afla că ai stat atâta vreme cu

ciudata aia de la lucru? Ai minţit-o. După tot ce-a făcut pentru tine.
Mi se usucă gura.
- Dar ştiai deja şi am zis că eu n-o să-i spun nimic, dacă nu-i vei spune nici tu, şi...
-Nu-ţi mai bate joc de mine! ţipă ea, lovind cu palmele braţele scaunului. Unde e?
Mă ridic în picioare nedumerită.
- Unde să fie ce?
- Ştii exact despre ce vorbesc! se răsteşte ea. Tu ai luat-o. Ştii că aşa e. Deci unde e?

- Unde e ce anume?

- Nu face pe proasta! ţipă ea, sărind de pe scaun.

- Nu ştiu despre ce vorbeşti!

- Rochia, şuieră ea, furioasă cum n-am mai văzut-o niciodată. Unde ai pus- o? Ce? Crezi că o poţi purta tu? Nu mă face să râd.
Apoi observă geanta lângă pat. Se repede la ea, iar eu apuc repede breteaua, nevrând să-i dau drumul, dar e prea rapidă.
- Ce ai în ea? strigă ea triumfătoare.
- încetează! Nu e acolo!
Mă aplec şi eu spre geantă, dar ea o trage în spate, deschizându-i fermoarul. Apucă haina şi o scoate din geantă.
Mă ridic îngrozită. Doamne, Dumnezeule! Ştie. Acum ştie.
Surpriza i se transformă rapid într-un fel de furie în timp ce întoarce materialul pe toate părţile.
- Aoleu! îşi întoarce ea privirea spre mine. Aveai de gând să participi şi tu?
-A... Nu...
Mi se pune un nod în gât.

- Aşa e! Aveai de gând să participi! Şi ai luat rochia ca să nu câştigăm! O ratată ca tine. Doamne, fereşte, chiar că eşti penibilă!
Ceva se frânge în mine. Poate din cauza că m-a făcut penibilă pentru că am vrut să mă înscriu. Sau poate pentru că ţine în gheare haina tatălui meu de parcă ar fi un costum ieftin de Halloween. Sau poate din cauza privirii ei ironice, amintindu-mi de ziua aceea de vara trecută când mi-am dat, în sfârşit, seama că oamenii nu sunt buni. Că nimeni nu e bun. Că toată lumea minte şi că inima mea e doar un suvenir, că universul ăsta e acela din Nebuloasa Neagră. Universul acela îngrozitor şi plin de deznădejde. Universul în care nu vrea să trăiască nimeni.

Mă duc repede spre ea şi apuc gulerul hainei.

- Dă-mi-o înapoi! Nu e a ta!

- Nu e nici a ta! răspunde Chloe, îndepărtându-se repede de

mine. Scap gulerul din mână.

- A fost în casa noastră, aşa că este a noastră!

- A voastră? strig eu. Nimic din toate astea nu a fost vreodată

al vostru!
Apuc o mânecă şi trag de ea. Chloe ripostează şi încearcă să se răsucească, dar mâneca se rupe şi rămân cu ea în mână. Când aud pârâitul, arunc mâneca de parcă m-ar fi ars şi mă holbez în jos la ea.

„Nu... Nu, nu, nu, nu, nu, nu..."

- îh, bombăne Chloe, dând drumul hainei. Ce gunoi ieftin!

O ridic şi o strâng la piept. îmi doresc să se repare ca prin

minune.

- Stai aşa, zice ea şi se întoarce. Dacă aveai de gând să te duci la concurs, înseamnă că ţi-ai luat bilet, nu-i aşa?

îmi îngheaţă sângele în vene. încep să tremur.

- Bineînţeles! se repede ea şi rupe un poster de pe perete, care ajunge tot bucăţele. Ups, nu acolo, zice. Nici acolo, adaugă în timp ce trânteşte o ramă din cui şi îmi deschide sertarele, aruncând hainele pe jos.

O privesc, tremurând în continuare, strângându-mă singură în braţe, pentru că nu vreau să-i dau drumul hainei. Haina frumoasă şi distrusă a tatei.

- Hm, oare unde l-ai pune?

Chloe se întoarce pe loc şi apoi se opreşte şi se uită la un poster. Se uită la mine, eu mă schimb la faţă, apoi iarăşi la poster şi-l smulge de pe perete. în spatele lui, băgate în ramă, se află biletele mele pentru convenţie.

Sar în picioare.

- Dă-mi-le înapoi! mă răstesc eu.

- Sau ce? O să dai fuga şi-o să mă spui mamei? mă ironizează

ea.

Chiar atunci vede ce-i mai rău: economiile mele, făcute sul şi prinse cu un elastic, şi biletele de autocar către Atlanta.

- Ce-i asta? strigă Chloe şi pare că jubilează de-a dreptul când ridică biletele. Bilete de autocar? Scârbos. Vai, nu... Ups!

Cu o mişcare scurtă, le rupe în jumătate. Şi apoi iarăşi în jumătate, şi din nou, şi încă o dată, până când biletele,

nerambursabile şi plătite cu banii jos, cu care eu şi Sage aveam să plecăm mâine-dimineaţă la 06.30, ajung o grămăjoară de confetti.
- Ăştia o să ne prindă bine, zice luând sulul de bancnote şi băgându-l în buzunar. Aşa vom putea să cumpărăm un costum mai bun. Mersi.
- Nu poţi, încerc să articulez, dar rămân fără glas. Dacă faci chestia asta, o să...
- O să ce? rânjeşte Chloe dispreţuitoare.
- O să... O să-i spun lui Catherine că vă duceţi la convenţie! Nu o să vă lase. O să am eu grijă să nu vă lase! Strâng tare în braţe haina tatei. O să... O să...
Nu am înfruntat-o niciodată pe Chloe. Nu am ameninţat-o niciodată. Niciodată în viaţa mea. Şi, o clipă, e şocată că o fac acum, dar apoi clipeşte şi face faţa aia indiferentă pe care o cunosc foarte bine. Aşa arăta şi vara trecută când m-a întrebat ce m-a făcut să cred că James m-ar putea plăcea vreodată. Când m-a întrebat cum am putut să-i interpretez greşit bunătatea. Când m-a făcut să par o ciudată, deşi răspunsul îmi stătea pe limbă de fiecare dată.
Dar aia a fost o nimica toată în comparaţie cu asta. A fost aperitivul. Acum mi-a luat biletele pentru convenţie, economiile, rochia mamei... Pentru că sigur e la ea; la cine altcineva să fie?... Chloe are totul. Are tot ce mi-am dorit eu vreodată.
- Ce-o să faci? zice ea, călcând peste grămada de haine împrăştiate pe jos. Dacă îi spui mamei, atunci o să-i spun şi eu. Crezi că i-ar plăcea să afle că fiica ei vitregă o arde toată ziua cu o drogată?

- Sage nue...

- Sau că a chiulit de la muncă?

- Dar n-am chiulit!
- Şi cine te-ar crede pe tine? Nu eşti nimic, Danielle. Eşti un nimeni. Şi nu vei fi niciodată altceva. Nicio rochie idioată nu poate schimba asta. Vei fi mereu ciudata fără prieteni al cărei tată a murit.
Mă îmbrânceşte cu mâna liberă. Mă clatin în spate, incapabilă să-mi ţin echilibrul, şi mă prăbuşesc peste geantă. Geanta mea, în care a rămas doar coroana frumoasă pe care mi-a facut-o Sage. Se aude un trosnet puternic şi inima îmi stă-n loc.

- Chloe? strigă Catherine de la uşa de la intrare. Calliope? Am

ajuns! Chloe zâmbeşte plină de sine.

- Vm! răspunde ea, apoi îşi dă părul peste umăr şi pleacă din

camera mea.
Mă ridic încet, dar nu se mai poate face nimic. Nu trebuie să deschid geanta ca să ştiu ce voi găsi. O deschid oricum: coroana la care Sage a meşterit ore întregi e ruptă pe fundul genţii. Ridic câteva bucăţi şi mi se fărâmiţează între degete. Mi se face rău.
La uşă se aud nişte paşi. îmi ridic privirea şi o văd pe Cal uitându-se la mine.
- Elle? întreabă ea sfioasă, apoi exclamă: Doamne, Dumnezeule! Ce s-a întâmplat?
Mă fac covrig. îmi doresc ca Nebuloasa Neagră să mă înghită cu totul. Aş vrea să mă ia de acolo. Lacrimi fierbinţi mă ard când închid ochii, apoi mi se preling pe obraji. Vreau doar să plec. Nu vreau să mai exist.
-Elle?...
- Ieşi, îi spun eu, cu vocea tremurătoare. Ieşi din camera mea, Cal.

O clipă, nu se mişcă, vrând să rămână. Ca să ce? Să mă vadă la pământ? Oare îi face plăcere, ca surorii ei? Dar apoi pleacă. Totul e distrus. Măcar o dată am crezut că pot să am şi eu ceva. O dată am crezut...
Dar probabil că în universul ăsta nu există fmaluri fericite. Am fost o proastă că am crezut altfel.
Mă trezesc ducând mâna la buzunarul din spate şi scoţându-mi telefonul, închid ochii, îl strâng la piept, temându-mă să nu-mi fie luat şi el. Totul mi se ia, întotdeauna.
Chiar şi Carmindor.
E trecut de miezul nopţii. S-ar putea să doarmă. îmi amintesc vocea lui. Groasă, dar tânără. Suavă. Dulce. Mă întreb cum ar suna dacă mi-ar spune vreodată „ah'blena".
Gândul acesta mă face să apăs pe iconiţa cu telefon de lângă numărul lui, să duc telefonul la ureche, în timp ce inima îmi bate tot mai repede, în timp ce semnalul ajunge la un satelit îndepărtat din spaţiu, care îmi transmite apelul înapoi spre pământ, exact în locul în care mi-aş dori să fiu.
Telefonul îi sună o dată, de două ori, un SOS în acest univers imposibil. Şi apoi intră mesageria vocală. Una generică, fără vocea lui, aşa că ar putea fi a oricui. Probabil e ocupat. Sau doarme.
închid şi îmi sprijin capul de uşă, clipind ca să alung lacrimile, încercând să nu mai plâng.
„Poate că ar trebui să începem să privim în sus împreună", îmi amintesc că mi-a scris.
Doar stelele fosforescente care luminează în întuneric îmi şoptesc ceva, o constelaţie imaginară. Mie şi tatei ne-a luat un weekend întreg să le agăţăm. După aceea ne-am întins pe jos şi ne-am uitat în tavan, iar el m-a întrebat:
- Unde ţi-ar plăcea să te duci? Alege o stea, orice stea. Apoi stabileşte-ţi traiectoria. Ţinteşte!
A arătat spre o stea, cu un ochi închis, şi şi-a îndoit degetul mare în jos, de parcă ar fi tras cu o armă stelară.

întind mâna spre o destinaţie, ţintesc cu o mână... şi ezit. „Aprinde!" îl aud pe tata spunând, chiar dacă nu este aici şi nici nu va mai fi vreodată.
Pentru că acesta e universul imposibil. Şi nu există nici Carmindor, nici Prospero, nici Euci sau Federaţia ori punţile de observaţie. Sunt doar eu, naufragiată pe partea greşită a tuturor lucrurilor pe care le iubesc.

Ca prinţesa Amara, pierdută în Nebuloasa Neagră

.PARTEA A TREIA

APRINDE-LE!

„Nu eşti singură, ah 'blena, şi stelele tale mă vor îndruma spre casă."
- episodul 33, „ Un nox de neuitat"

ELLE

- Deci, fetelor, vreau să-mi scrieţi în clipa în care ajungeţi la campionat.
Catherine zâmbeşte în timpul micului dejun cu ouă şi spanac pe care l-am pregătit. Eu sunt lângă bufet, bând o cafea. Abia dac-am dormit noaptea trecută şi numi-e nici foarte foame.
- A, bineînţeles, zice Chloe pe un ton mieros.
Se uită la mine, avertizându-mă parcă să tac din gură. Dar adevărul este că nu am fost niciodată mai tăcută ca acum. Ce sens are să o pârăsc?
- Şi Elle o să cureţe covoarele azi? adaugă ea.
- A, aşa este! spune mama vitregă bătând din palme şi se întoarce spre mine. Deci ştii ce ai de făcut, da? Să le limpezeşti ca lumea, nu ca data trecută, da?

- Da, răspund eu, cu ochii în ceaşcă. Chloe se uită la telefon.
- Cal, eu zic să ne grăbim, să nu întârziem James trebuie să sosească din clipă în clipă.

Cal, care nu a spus nimic toată dimineaţa, ezită. -Eu nu...

Catherine se încruntă, cu sprâncenele ei pensate.

- Te simţi bine, dragă? Pari puţin palidă.

- E bine, răspunde Chloe şi o înghiontește pe Cal să se ridice. E doar emoţionată, atâta tot. Nu-i aşa, Cal?
Cal mă priveşte pe furiş. Apoi îşi lasă din nou privirea în farfuria cu spanac şi ouă, de care nici nu s-a atins.
- Aşa e.
Nu mai suport. Mă scuz şi mă duc în camera mea. Câteva minute mai târziu, văd maşina lui James intrând pe aleea noastră şi pe gemene urcând în ea, luându-mi banii puşi deoparte cu ele. Mama mea vitregă nu vine să mă verifice; îmi strigă doar de jos că aparatul de curăţat cu aburi e în garaj şi că ne vedem diseară. Apoi uşa din faţă se închide, iar huruitul maşinii se aude cotind pe alee spre stradă.
După nu ştiu câte minute de stat în pat, îmi vibrează telefonul în buzunar. îl scot.

Sage 07.03

— Hei! Unde eşti?

— Te-am sunat TOATĂ DIMINEAŢA.
07.04
— Nu mai merg. îmi pare rău.
încep să mă usture ochii, de parcă mi-ar înfige cineva o sabie în ei. Clipesc, ca să alung lacrimile fierbinţi.
Primul ExcelsiCon de care îmi amintesc a fost cel din anul în care am împlinit şapte ani. Tata a înnebunit cu planificarea în cele nouă luni dinaintea evenimentului. A pierdut multe nopţi stabilind juriile, invitaţii, detaliile privind paza, vorbind la nesfârşit despre convenţie, până când m-am săturat aşa de

tare de ExcelsiCon, că nici măcar nu am mai vrut să mă duc la deschidere.
în dimineaţa aceea, tata m-a trezit pe melodia din Starfield, pe care o dăduse la maximum. Aşa de tare, încât animăluţele de pluş de pe rafturile mele se zgâlţâiau uşor. A dat năvală în camera mea, în haina lui apretată, cu coroana pe cap şi m-a luat în braţe, cântând cu o precizie de afon.
„DUN DUN-DUN-DUN DUN-DUN-DUN-DUN", urla el, dansând cu mine prin cameră, eu în pijamaua cu lună şi stele, şi a fost începutul celei mai frumoase zile din viaţa mea. în care domnul Singh mi-a dat un autograf pe arma spaţială. în care am crezut prima oară că aş putea să fiu Carmindor. în care tata mi-a spus: „Lumină de stea, stea scânteietoare, în seara asta poţi fi oricine sub soare".
Izbucnesc în lacrimi înainte să le pot opri. Le şterg cât de repede pot cu dosul palmei, dar continuă să curgă. Nu vor să se oprească cu niciun chip. Plâng aşa de tare, că abia dacă mai respir.
Afară se aude un huruit.
Mă şterg la ochi şi mă împleticesc spre fereastră. Afară, pe stradă, o rulotă mare şi portocalie coteşte din scurt, venind cu viteza pe drumul cu o singură bandă, condus de o maniacă cu părul verde.
O, nu!
După ce Sage dă cu uşa de la intrare de perete şi o ia la goană spre camera mea, mă găseşte pe jos în genunchi, cu faţa în îndoitura braţului, pentru că nu vreau să mă vadă plângând. Nu-mi place să mă vadă nimeni plângând. Nu de când a murit tata.
Plânsul nu rezolvă nimic. Nu aduce pe nimeni înapoi.
- Elle, linişteşte-te! Linişteşte-te, te rog! O să fie bine.
Mă îndepărtez de ea.
- Ba nu, n-o să fie! mă bâlbâi eu în timp ce mă uit la coroana fărâmiţată şi la haina sfâşiată şi încep să plâng şi mai tare. Au

crezut că am furat rochia... Rochia mamei mele, continui eu bâlbâindu-mă. Aşa că mi-au luat banii şi miau distrus... Ne-au distrus...
Sage îngenunchează şi ea şi încearcă să mă îmbrăţişeze, dar o împing.
- Nu, îi zic eu. Pleacă de lângă mine! Sunt ciudată şi îngrozitoare şi... şi... şi distrug totul. Viaţa lui Catherine. A gemenelor. O s-o distrug şi pe-a ta. încă n-am distrus-o, dar aşteaptă numai şi ai să vezi, mă bâlbâi eu în continuare.
Pufneşte.
- Elle, nu ai cum să distrugi viaţa altcuiva. Ai înnebunit? Ele ţi-au distrus ţie lucrurile, spune Sage şi mă priveşte cu atenţie o clipă îndelungată, mutându- se de pe un picior pe altul. Cum să crezi vreodată că tu distrugi chestii?
- Pentru că sunt o p-povară, spun eu cu un râset firav. Nu vreau să fiu aici. Nu vreau să am de-a face cu nimic din toate astea. Nu sunt Carmindor, Sage, recunosc eu printre sughiţuri. N-aş putea să fiu. Sunt Nebuloasa Neagră, sunt prinţesa Amara şi distrug tot ce ating, mă bâlbâi în continuare.
Se lasă pe spate.
- Bine, atunci.
- Bine, ce? răspund, pentru că îmi pare mult prea calmă. Nu pricepi? Asta a fost, Sage. Aici se încheie totul. Mie numi se-ntâmplă nimic bun în viaţa asta. Niciodată.
- Nu pot să cred aşa ceva, se ridică Sage şi îmi întinde mâna. Haide!
Ţine mâna întinsă, deasupra mea, aşteptând să o apuc. Ezit, privind în sus la ea, întrebându-mă ce vede la mine ca prietenă, de ce nu pricepe. Nu poate să înţeleagă?
- De ce? spun eu într-un final.
- Pentru că ai dreptate; nu eşti Carmindor. Eşti Amara. Şi ştii de ce eşti ea? Pentru că ai trecut printr-o intrigă secundară de rahat şi ai reuşit să supravieţuieşti şi pentru că eşti altruistă şi curajoasă.

Se aşază pe vine şi mă apucă de umeri, apoi continuă:
- Elle, când am văzut ultimul episod, nu m-am gândit că Amara a distrus ceva. Ci că a salvat universul.
- Carmindor a salvat universul! Ea doar a murit!
- Parcă spuneai că e un alt univers de partea cealaltă?
- Contează? mă răstesc eu. Nu aş putea fi Amara nici să vreau. Gemenele au pierdut rochia mamei şi... şi...

Mi se pune un nod în gât.

Sage se scarpină la ceafa.

- De fapt, nu au pierdut-o.

- Ce vrei să spui?

- Elle, trebuie... să-ţi mărturisesc ceva, zice Sage încet. Eu am

luat-o.

- Tu? încep eu să mă prind. Tu ai luat-o?
- Da. în ziua aia, când am zis că îl scot pe Franco să facă pipi, zice ea, părând ruşinată şi mândră în acelaşi timp. Nu credeam că surorile tale vitrege se vor inflama în halul ăsta! îmi pare foarte rău. Nu am.. Doar am.. N-am suportat gândul ca îngâmfatele alea să poarte rochia mamei tale. Nu am putut. Şi înţeleg dacă mă vei urî toată viaţa din cauza asta şi...
O îmbrăţişez şi îmi ascund faţa în umărul ei.
- Mulţumesc, suspin eu. Mulţumesc, mulţumesc.
- Nu eşti supărată?
- Şi eu am vrut s-o fur, dar n-am ştiut cum. Eram... Eram furioasă. Dar nu am putut să fac nimic.

- Dar Chloe ţi-a luat biletele. Ţi-a luat banii din cauza rochiei.

Dau din cap.

- Le-ar fi luat oricum. Sunt convinsă.

- Bine.

Râde agitată şi se ridică, întinzându-mi mâna. Mă prind de ea

şi mă trage în picioare. Simt cum mă strânge tare de mână.

- Hai să ajungem la convenţie, da? Pierdem vremea dacă mai

stămpe-aici.

- Dar cum ajungem acolo? Autocarul a plecat şi... -Luăm

Dovleacul.

Rămân cu gura căscată.

- Orbeşti serios? Nu putem lua Dovleacul. Mama ta şi-ar ieşi din minţi, încă o amendă pentru parcare şi...
- Sunt vremuri disperate, draga mea. Aşa că se impun măsuri disperate. Văd eu ce-i zic când mă întorc acasă. Strânge-ţi lucrurile. Plecăm în excursie!
- Dar nu avem bani. Sau bilete.
- Găsim noi o soluţie pe parcurs. Haide, Bilbo, unde ţi-e spiritul de aventură?
- Ai înnebunit de tot!

Ridică din sprâncene în mod repetat.

- Ştiu.

Mă şterg la ochi, îmi pun costumul în geantă, abandonând coroana ruptă în mijlocul camerei, şi dau fuga în jos pe scări. Sage deschide uşa din spate a rulotei şi iat-o, atârnată de tavan, rochia mamei. Mă holbez cu o uimire nedisimulată.

- Bun, zice ea. Dacă vrei să o repar ca s-o porţi, va trebui să conduci tu. îmi aruncă cheile şi scoate o mică trusă de croitorie dintr-un săculeţ.
-Stai... Ce?
Prind cheile.
- Tu, răspunde ea, închizând uşile rulotei, şi ocoleşte ca să ajungă la locul din dreapta. Tu conduci. Ştii cum să ajungi la Atlanta, da?
-Eu?
Alerg spre cealaltă parte şi sar la volan, aşteptându-mă, într-un fel, ca maşina lui Catherine să apară pe stradă. îmi pun centura, bag cheia în contact. Vitezometrul şi toate butoanele şi cadranele mici mi se conturează în faţă ca un panou de control complex. Abia dacă ştiu să conduc!
- Ai zis că ai permis.
- Asta nu înseamnă că şi conduc!
- Atunci poţi învăţa, răspunde ea, luându-mi geanta. Avem patru ore de mers, jumătate de rezervor plin şi un concurs de câştigat. Deci spune-mi: eşti gata să deturnezi Dovleacul, prinţesă?
Sage zâmbeşte cu zâmbetul ei diabolic şi nu am cum să refuz. Pur şi simplu, nu am cum.
- Da, copilot.

Zâmbeşte şi mai larg şi îşi pune ochelarii simandicoşi de soare. îi urmez imediat exemplul şi îmi pun şi eu jafurile de ochelari de tip aviator, după care învârt cheia în contact. Motorul prinde viaţă zgomotos, ca o fiară care se trezeşte

din hibernare, iar Dovleacul iese de pe alee în şosea, scoţând fum negru pe ţeava de eşapament

.DARIEN

- Nu va fi niciodată nuanţa aia de albastru, bombăn eu în barbă, îndreptând gulerul.

Uniforma e în cuier într-o încăpere cu acces restricţionat de la convenţie. Credeam că după douăzeci şi trei de zile de filmat aveam să fiu sătul până peste cap de acest costum, dar acum mi se pare, într-un fel, o greşeală să nu-l port. Face parte din mine.

Pipăi cu degetele nasturii din alamă şi aripile stelare lustruite. Gail a aranjat ca partea lungă din spate să fie apretată azi-dimineaţă, când eu îmi beam cafeaua. Nu-mi amintesc până la ce oră am stat azi-noapte, dar m-am întins în pat mult după ce i-am târât pe partenerii mei de film, beţi şi voioşi, înapoi la hotel.

- Eşti o partidă pe cinste, a bolborosit Jess pe o banchetă din spate a maşinii negre a lui Lonny. S-ar părea că a avea un bodyguard are şi avantaje, cum ar fi că poţi să chemi limuzina oricând. Lonny nu a fost deloc încântat de treaba asta. Tipa aia e nebună dacă nu-şi dă seama, a continuat ea.

- Ce tipă? a întrebat Calvin, întins cu faţa înjos pe cealaltă

banchetă.

- Aia de care e îndrăgostit Darien.

- Nu sunt... am ripostat eu, dar Jess mi-a pus degetul pe buze.

- Şşşştt, mi-a ordonat ea, după care a vomitat pe pantofii mei.

M-am descotorosit de ei în holul hotelului, încercând să evit privirea criminală a lui Lonny tot restul serii cât i-am condus pe colegi în camerele lor.
Se aude o bătaie în uşă, după care intră Gail.
- Eşti gata, Dare?
îmi trec agitat mâna prin păr.
- Sigur. Mi-ai găsit telefonul?
Clatină din cap. Imediat ce m-am întors în camera mea, de fapt, imediat ce m-am întors în camera mea şi m-am şters de resturile de vomă de la Jess, Gail mi-a dat vestea: nu-mi găsea telefonul.
- N-am idee unde aş fi putut să-l pun, izbucneşte ea a nu ştiu câta oară. Am încercat chiar şi să te sun, dar intră direct mesageria vocală. îmi pare rău, ştiu că ai spus...
- O să-l găsim noi, îi spun eu mai convins decât sunt, de fapt.
- Da, o să-l găsim.
Mă apucă de cot, ştiind că nu mă voi mişca dacă nu sunt îmboldit s-o fac, şi mă conduce pe hol, pe lângă camera verde, singurul loc în care pot sta invitaţii de la convenţie fără să li se ceară întruna să dea autografe sau să facă selfie-uri cu diverşi. Până şi veteranii petrec foarte mult timp acolo. Nu se duce nimeni la etajul la care are loc convenţia. E ca un acvariu plin cu piranha. Epicentrul Nebuloasei Negre din acest univers.
Pe când uşa de la camera verde dispare în urma noastră, o mai privesc o dată din depărtare şi văd un tip cu păr castaniu des şi o haină şi mai maronie.

- Gail! mă opresc eu dintr-odată. Cred că l-am văzut pe

Nathan F... Gail mă trage spre ea ca pe unyo-yo.
- îi poţi cere autograf mai târziu pe prima ediţie din Firefly. După întâlnirea pe care o ai şi sesiunea de autografe.
Rămân încremenit pe covor.
- Sesiune de autografe?

Gail se eschivează şi se trage de coadă.
-Mark a fost cu...
- Mark... zic eu, rostindu-i numele printre dinţi. Tata a spus că trebuie să fac asta?
- Insistă. Zice că va fi bine pentru imaginea ta. Că ai nevoie de asta. Am încercat să-l contrazic, dar...
- Şi dacă bloggerul ăla e pe-acolo? Ăla cu mesajele?
- Nu ştim dacă e vorba de aceeaşi persoană, zice ea.
- Ah, atunci, dacă sunt amândoi aici? Se poate ca oricare dintre ei să-şi fi luat bilet la sesiunea mea de autografe!
- îmi... pare rău, repetă Gail, iar frica mea se transformă imediat în regret, şi îmi las umerii înjos.
Bărbatul în haină maronie din camera verde a dispărut. O altă oportunitate ratată.
Clatin din cap.
- Ba nu, ba nu, nu e vina ta. Nu poţi să-i zici „nu" lui Mark. Poate pot face ceva ăştia de la biroul convenţiei.
- Dar, Dare...
- Mă ocup eu.
Când ajung în capătul coridorului, deschid tare uşile şi îmi croiesc drum prin convenţia aglomerată, cu Gail zbătându-se să treacă prin marea de oameni în spatele meu. Refuz să mă opresc pentru selfie-uri sau autografe sau orice altceva, pentru că am o misiune de îndeplinit.
Mai întâi Mark mă obligă să particip la convenţie. Apoi mă învinuieşte pentru toate scurgerile ciudate de informaţii care au avut loc. Şi acum nu mă
lasă să anulez o sesiune de autografe? Şi nu mă lasă să beau Orange Crush. M-am săturat până peste cap să n-am încotro. Mark să mă pupe undeva.

Nu am de gând să dau autografe

.ELLE

Centrul de convenţii din atlanta este enorm.

Sage mă lasă în faţă ca să mă duc să fac rost de ecusoane, cât timp caută ea un loc de parcare pentru Dovleac. Rulota se îndepărtează huruind în timp ce privesc cu gura căscată mulţimea de oameni care au venit. Sunt atât de mulţi! Nu doar oameni, ci şi vulcani şi nocşi, şi turieni, şi lorzi Sith. Mai mulţi Groot, X-Men, Jon Snow, Marty McFly, prinţese Disney. Văd şi câţiva Nathaniel Drake şi Indiana Jones, avataruri din DOTA 2, pe lângă personaje dinLeague ofLegends, Haine-Maronii şi cape de eroi şi mantii de la Hogwarts. Mai multe Sailor Moon şi navigatori interstelari şi fani Star Trek şi, roind în mijlocul lor, în haine de un bleumarin perfect, culoarea respectatei Federaţii, stargunnerii.
Lumea imposibilă. Şi, chiar mai bine de-atât, nici urmă de gemene.

12.22

— NU o să ghiceşti unde sunt chiar acum, ah 'blen.

— [1 fotografie ataşată]

Aştept să-mi răspundă, pentru că îmi închipui că e şi el pe-aici, probabil la una dintre mesele rotunde ale convenţiei, dar nu-mi răspunde. Cel puţin nu imediat. O să-mi răspundă după ce-o să vadă mesajul. Dar oare o să vrea să ne întâlnim? Oare eu vreau?
Aşa cred... Cred că vreau.
Hotărâtă, îmi ridic mai mult geanta pe umăr şi pornesc să fac rost de un bilet. Un tip care pare plictisit e singurul care a mai rămas la casa de bilete.
Deasupra lui e o pancartă mare pe care scrie cu roşu BILETELE PENTRU SÂMBĂTĂ S-AU EPUIZAT Respir adânc şi mă duc direct spre el.

- Uite ce e, nu vreau să cumpăr bilete, pentru că am avut unele şi mi-au fost furate, îi explic eu. Vreau doar să particip la concursul de cosplay. Promit că nu fac nimic altceva... îmi arată pancarta.
- Da, ştiu ce scrie acolo, ştiu şi eu să citesc, îi zic eu. întreb doar dacă aş putea...
- Să primeşti tratament special? zice el, ridicându-şi, în sfârşit, privirea spre mine. Clipeşte în spatele ochelarilor lui negri cu ramă groasă. Poate-ar fi bine ca data viitoare să-ţi iei bilete mai din timp, păpuşă.
- Nu-mi spune „păpuşă", mă răstesc eu.
- Cine ţi-a zis „păpuşă"?
Sage îşi face apariţia din mulţimea de pe hol, aranjându-şi ţinuta. Azi poartă o rochie albastră cu tutu. Arată ca o zână punk-rock cu probleme la mansardă, nu că asta ar face-o să iasă în evidenţă la o convenţie.
- OK, deci n-am reuşit să găsesc loc în parcarea subterană pentru că Dovleacul e prea înalt, dar am găsit un loc cu un parcometru după colţ şi a trebuit să devalizez casa, să fac rost de monede. Operaţiunea „Nu lua amendă de parcare" este în curs de desfăşurare.
- Cred că e ilegal, zice tipul de la casa de bilete.
- La fel şi hărţuirea sexuală.
încerc să mă uit la el cât pot de urât, dar nimic nu-l tulbură pe tipul ăsta. Ar putea să se dezlănţuie şi iadul pe pământ în jurul lui şi lui probabil că i s-ar părea o chestie răsuflată.
Oftează.
- Uite ce e, dacă vrei să vezi ce poţi să rezolvi cu biletele „furate", du-te să vorbeşti cu organizatorii. Sunt în biroul de-acolo, zice şi arată spre colţul holului. Du-te şi bate-i pe ei la cap!

Mă încrunt, apoi mă întorc şi mă îndrept spre birouri.

- Să aştept aici? strigă Sage în spatele meu. Distracţie plăcută la asediu! îi fac cu mâna peste umăr, semn că am auzit-o.

E aiurea. în toţi anii în care tata a organizat ExcelsiCon, n-ar fi fost angajat niciodată un răsfăţat ca ăla. Măcar mai sunt şi alte moduri de a intra la o convenţie şi ştiu că mai au locuri. Mereu păstrează câteva de rezervă în caz că apare vreo persoană importantă. Cum ar fi preşedintele. Sau Tom Hiddleston.

Ajung la uşa biroului şi arunc o privire prin gemuleţ. O femeie mai în vârstă, chinuită, numără bancnote la un birou. îmi pare cunoscută, dar îmi amintesc abia după o clipă.

- Domnişoară May!

Bat în geam şi îi fac cu mâna. Tresare când îşi aude numele, apoi se întoarce spre mine cu tot cu scaun. E îmbrăcată cu tricoul mov oficial al ExcelsiCon şi cu blugi şi jur că încă are tenişii de acum zece ani, de când n-am mai fost eu. Sprâncenele cărunte i se strâng în timp ce încearcă să îşi dea seama de unde mă ştie.

îi arăt salutul promisiune-jurământ şi sprâncenele i se ridică până în părul castaniu şi grizonant.

- Vai de mine... Danielle! strigă ea, sărind de pe scaun, apoi ocoleşte rapid biroul şi mă îmbrăţişează. Danielle, cât ai crescut! Semeni cu Robin. Leit, zice ea, înghiontindu-mă uşor cu braţul. Doamne, au trecut cât, şase ani?

- Puţin mai mult, răspund eu. Şapte ani. Cum de-a trecut atât de mult timp? Mă întreb dacă şi ea crede că e vina mea. Zâmbesc. Şi era şi timpul să mă întorc, nu-i aşa? adaug eu.

- Bineînţeles! răspunde ea. Robin nu rezista niciodată să nu vină. Ştiam c-o să te-ntorci cândva.

- De fapt, domnişoară May, despre asta aş vrea să vorbesc cu dumneavoastră. Eu... Noi...

Dintr-odată, uşa biroului se deschide şi se trânteşte zgomotos. Un băiat înalt, cu părul negru şi mers legănat, trece val vârtej pe lângă mine.
- Aş vrea să vorbesc cu managerul, zice el pe un ton glacial. Vă rog.
Rămân cu gura căscată. Pentru că, sfinte prinţ al Federaţiei, Batman! E nenorocitul de Darien Freeman!
Domnişoara May pare surprinsă.
- Bine, băiete, stai puţin...
O femeie agitată, bănuiesc că asistenta lui, intră împleticindu-se în urma lui şi închide uşor uşa.
- Darien, e OK...
- Gail, ba nu e OK, spune el şi se întoarce din nou spre domnişoara May. Aş vrea doar să vorbesc cu directorul, vă rog. Atâta tot. Sunt convins că e o mare neînţelegere.

- Directorul e pe etaj, zice domnişoara May.

- Scuză-mă, îl întrerup eu.

- O clipă, OK?

Abia dacă se uită la mine.

Mă simt de parcă tocmai am devenit invizibilă. Una e să mă simt invizibilă acasă, dar aici... Aici suntem la convenţia tatei. N-ar trebui să mă simt invizibilă aici. Nu mă voi simţi invizibilă aici.
- îl puteţi contacta cumva? întreabă el. îl puteţi suna? Sau ceva?
- Dare, întârzii la masa rotundă, îl imploră asistenta lui. Poate că reuşim să lămurim asta mai târziu...
- Dar sesiunea de autografe e chiar după masa rotundă, zice el, încercând să discute cu ea.
Strâng din dinţi. Mai întâi e ales în rolul lui Carmindor, şi cu siguranţă îl va distruge! Apoi are indecenţa de a-şi arăta

abdomenul în timpul unei emisiuni transmise în toată ţara, ca să-l vândă pe Carmindor. Şi acum dă buzna în birou, întrerupându-mă şi prefacându-se că sunt invizibilă? De-asta scriu pe blog. Sunt lucruri în viaţa asta pe care le pot trece cu vederea. Catherine, gemenele, porcăria de la club. Dar nu te pui cu Starfield-ul meu.
- Nu crezi că eşti puţin cam nerecunoscător? zic eu.
în cele din urmă se uită la mine, de parcă m-ar vedea prima oară. „A, salut", mă gândesc eu. „Ce drăguţ din partea ta să mă observi, în sfârşit."

- Poftim? zice el.

- Nu crezi că eşti, rostesc eu mai răspicat, puţin cam

nerecunoscător?

- îmi pare rău, domnişoară, dar mă grăbesc puţin...
- Şi eu nu? îi spun şi îmi încrucişez braţele. Eu am fost prima aici şi nu ai de ce să dai buzna în birou şi să faci pe crizatul pentru că nu poţi să nu-ţi mişti funduleţul treizeci de minute ca să dai autografe. E ruşinos. în marea schemă a vieţii, ce înseamnă treizeci de minute pentru tine? continui, cu mâinile în şold. Ce înseamnă treizeci de minute, când le înfrumuseţezi altora viaţa cu mii şi mii de stele?
Umerii i se încordează.
- Nu înţelegi. Nu ai putea...
- Nu aş putea? râd eu. Dă-mi banii pe care-i primeşti tu, şi dau eu autografe în locul tău.
Dă să riposteze, dar se răzgândeşte şi se întoarce din nou spre domnişoara May.
- Vă rog, puteţi vorbi cumva cu managerul dumneavoastră? Putem găsi o formulă. Pur şi simplu, nu vreau să dau...

- Păi, poate că ar trebui să dai, răspund eu în locul domnişoarei May, care e tot mai palidă cu fiecare clipă. Poate că tocmai asta ar trebui să faci, Darien Freeman. Poate că ar fi trebuit să realizezi că n-ajunge să fii frumuşel ca să fii Carmindor.
E o replică bună, pentru că e, întâmplător, un citat de pe blog. Şi, când se încruntă, cu o privire consternată, îmi dau seama că probabil a recunoscut-o. Apoi, foarte bine.
- Eşti doar o vedetă răsfăţată, ca toate celelalte, adaug eu, făcând semn spre uşă. Aşa că, ce-ar fi ca măcar de data asta să munceşti şi tu şi să dai nişte autografe? Măcar atâta lucru poţi să faci şi tu, dacă tot îţi spui Carmindor.
Asistenta lui, draga de ea, care pare a munci prea mult pe bani prea puţini, dacă e să te iei după tenişii ăia vechi, îşi duce mâna la gură ca să îşi înăbuşe un chicot.
Darien Freeman se întoarce pentru prima oară cu faţa spre mine. înţeleg, într-un fel, de ce lumea îl consideră fermecător: e frumos în carne şi oase, mai ales cu cicatricea şi cu ochii ăia, dar, ca personalitate, mi s-a părut total neinteresant. E clar că s-a antrenat mult pentru Starfield. Nu-mi amintesc să fi arătat atât de, ă, impresionant în Seaside Cove. îşi încrucişează braţele, iar tricoul îi vine foarte strâmt peste umeri.

- Eşti bloggeriţa aia, nu-i aşa? Aia care mă urăşte. -Nute

urăsc.

- Atunci care-i problema ta?

îmi îndrept spatele ca să par mai înaltă, deşi, lângă Darien, nu par înaltă deloc.
- Urăsc că-i intimidezi pe alţii!
- Ba nu intimidez pe nimeni.

- A, deci ţi se pare normal şi politicos să dai năvală şi să ceri pe tonul ăsta tot felul de chestii de la oameni de treabă?
- Am zis „vă rog"! Nu am zis „vă rog"? întreabă el, nevenindu-i să creadă, întorcându-se spre asistenta lui pentru confirmare. Ea strânge tare din buze şi îşi spun ceva din priviri. Când vede că nu are de gând să-i sară în ajutor, el îşi ridică mâinile, semn că se dă bătut.
- Bine! OK! Uitaţi ce e, domnişoară...
- Domnişoara May, intervin eu. O cheamă domnişoara May.
- Domnişoară May, repetă el şi văd cum îi zvâcneşte un muşchi pe faţă. îmi pare rău că v-am luat tare. A fost o zi lungă...

- Nu e nici măcar unu, bombăn eu. Darien se încruntă la mine.
- Dar vreau doar să am şi eu puţin timp liber la convenţie, înţelegeţi? Doar câteva ore. Şi nu voi avea dacă va trebui să dau autografe. Aţi putea, vă rog, să-i comunicaţi directorului prin staţie să mă caute? fi la masa rotundă cu tema Starfield, muncind, zice el, uitându-se la mine.
După care se întoarce şi pleacă. Afară s-a strâns un potop de fani care încearcă să îl acapareze când iese din birou, dar un tip musculos, probabil bodyguardul lui, îl apără de admiratori şi îi conduce pe el şi pe asistenta lui pe coridor. Uşa se închide în urma lor, facându-i să tacă pe cei care îi strigă numele.
îmi dau ochii peste cap şi mă încrunt. Dar domnişoara May îmi zâmbeşte larg.
- Chiar semeni cu tatăl tău.
- S-a purtat de parcă aş fi fost invizibilă, zic eu. Oricine ar fi reacţionat aşa.
- Ba nu, te-ai purtat exact ca Robin, îmi spune, clătinând din cap. Am lucrat cu el atâţia ani, încât îl recunosc în tine. Băiatul ăla n-a avut nici cea mai mică şansă cu tine.
- S-a purtat foarte grosolan cu dumneavoastră, îi zic eu.
- Mhm.

Domnişoara May dă din cap şi se leagănă înainte şi înapoi pe scaunul ei, ridicând un walkie-talkie. îi spune prin staţie despre Darien Freeman noului director, Herman Mitchs, unul dintre vechii amici ai tatei, un individ tot mai chel, cu burtă de bere, căruia îi place să se costumeze ca Chewbacca, după care se întoarce la mine. Deci cu ce pot să te ajut?
- Păi... încep în timp ce îmi frâng mâinile. Să vedeţi, s-a întâmplat ceva şi mi s-au furat biletele, două, al meu şi al unei prietene. Am bonul chiar aici, dar băiatul de la casa de bilete a spus...
- Bon? râde domnişoara May şi se lasă pe spate în scaun. Elle, fiica lui Robin Wittimer nu trebuie să îşi cumpere vreodată bilet! Tu eşti parte din această convenţie, scumpa mea. Faci parte din familie.
Scoate o legitimaţie din sertarul de la birou. Partea de sus este marcată cu galben, ceea ce înseamnă că este o legitimaţie din aia şmecheră, care îţi oferă acces peste tot şi le spune celorlalţi nu doar că eşti cineva, ci că eşti cineva important. E ca un Stan Lee al legitimaţiilor.
Mi-o întinde, iar eu o apuc şi pipăi cu degetele numele tipărit cu negru în partea de jos. „Robin Wittimer". Mi se umplu ochii de lacrimi înţepătoare.
- I-am făcut şi lui una în fiecare an, îmi zice domnişoara May. în caz că aveai să te hotărăşti să vii.
- în fiecare an? întreb eu rezervată. Dar...
- Nu ţi-a spus mama ta vitregă? se încruntă domnişoara May. în primii ani ţi le-am trimis acasă, dar, după ce le-am tot primit înapoi, am hotărât să le
păstrăm aici.
Deci Catherine a ştiut mereu că eram bine-venită la ExcelsiCon? A ştiut că aveam o legitimaţie doar a mea, de la tata, în fiecare an şi a trimis-o înapoi? îmi muşc buza de jos, încercând să nu plâng.
- Nu am ştiut, şoptesc eu. Dacă aş fi ştiut...

Domnişoara May vede că încep să mă strâmb şi mă îndeamnă să iau nişte caramele dintr-un castron.
- Ei bine, acum ai venit. Şi prietena ta o poate folosi pe asta, adaugă ea, scoţând una dintre legitimaţiile acelea în plus pe care ştiam că le ţin pentru invitaţii speciali. Oricum, cu ce ocazie pe-aici? Vrei să mergi la masa rotundă despre Starfield? Pentru că o să cam întârzii...

- De fapt, am venit pentru concursul de cosplay. Zâmbeşte,

desface o caramelă şi o bagă în gură.

Chiar că semeni cu tatăl tău

.DARIEN

- Trebuie să te liniştești, Dare. Mersi, Gail. E eufemismul

secolului.

Ieşim din sala uriaşă de conferinţe, departe de masa rotundă, care tocmai s-a încheiat. Văd numai pete în faţa ochilor, de la bliţurile unui catralion de selfie-uri pe care cei cărora le-a plăcut la nebunie rolul meu din Seaside abia au aşteptat să le facă (deşi, dacă chiar le-aş fi plăcut la nebunie, n-ar fi avut bliţurile pornite). Mi se zvârcolesc în minte toate întrebările din public ca oamenii devoraţi de extraterestrul din Picătura.
„Cum te simţi să fii noul Carmindor?"
„Ce elemente noi faţă de domnul Singh aduci rolului lui Carmindor?"
„întrucât filmările tocmai s-au încheiat, ne poţi spune la ce să ne aşteptăm de la interpretarea ta a lui Carmindor?"
„Ce te-a făcut să crezi că ai putea fi prinţul Federaţiei?"
Lui Jess nu i s-au pus astfel de întrebări. Nici lui Calvin. Şi de fiecare dată când Amon era întrebat de ce m-a ales pe mine pentru rolul de prinţ al Federaţiei, spunea doar: „Dacă am ales cel mai potrivit actor pentru rolul ăsta? Eu cred că da".

Ceea ce, bineînţeles, este esenţial în conferinţele de presă. Când ţi se pune o întrebare la care nu vrei să răspunzi, o dai cotită punând o întrebare care îţi convine şi răspunzând, în schimb, la ea.
Deci, ţinând cont că am dat nas în nas cu bloggeriţa în biroul convenţiei şi apoi de cele petrecute la conferinţa de presă, sunt într-o stare destul de nasoală. Nu pot să cred că am dat de autorul Rebelgunner. Şi că e fată.
Probabil că mă trolează viaţa. Nici dacă l-aş vedea pe Nathan Fillion n-aş reuşi să scap de norişorul ăsta negru de deasupra capului.
- Te-a enervat rău fata aia, nu? zice Gail, târşâindu-şi picioarele în urma mea.
Lonny ne urmează, ca o umbră impunătoare.
- Nu era o fată, ci progenitura Satanei, bombăn eu, deschizând uşa pe care scrie DOAR PENTRU INVITAŢI şi care dă spre unul dintre coridoarele private.

- Avea dreptate, să ştii, spune Lonny cu o voce gravă. Gail dă

din cap.

- Darien, de obicei te porţi frumos cu fanii. Darien.
Vede că nu mă opresc, aşa că mă apucă de braţ şi mă ţintuieşte în mijlocul coridorului.
Tipul din serialul ăla cu demoni trece pe lângă noi, iar eu îl salut din cap, ca între amici. Când nune mai poate auzi, îmi şopteşte:
- Care-i problema, de fapt?
îmi zvâcneşte un muşchi pe maxilar.
- Gail, încă nu mi-am găsit telefonul şi n-a mai trecut niciodată atâta vreme fără să vorbesc cu Elle de când ne-am certat din cauza condensatorului de flux solar, Rebelgunner este fată şi trebuie să ajung la sesiunea de autografe în mai

puţin de - mă prefac că mă uit la ceas — zece minute, unde s-ar putea să îşi facă apariţia unul care mi-a lăsat mesaje de ameninţare la hotel.
în plus, şi ştiu că e o nebunie, nu pot să scap de senzaţia că sunt urmărit. Adică, ştiu că sunt urmărit, dar... de data asta se simte altfel. La fel cumm- am simţit pe tot parcursul filmărilor. Ca atunci când m-a închis ăla pe acoperiş şi apoi cu filmuleţele şi fotografiile care au fost făcute publice.
- Dar voi fi eu acolo, zice Lonny cu vocea lui tunătoare, pocnind din degete. Şi-o să-l înnod ca pe o frânghie, dacă va fi nevoie.

Mersi, prietene, îi răspund, în timp ce trag stresat aer adânc în piept. O să fie bine. Absolut acceptabil. Câtă vreme nu va trebui să semnez un maldăr de hârţoage

.ELLE

Mă întâlnesc cu Sage în hol şi o încoronez cu legitimaţia de extra-VIP, pe care i-o arăt şi ăluia de la casa de bilete când intrăm. Rămâne cu gura căscată când vede banda galbenă din partea de sus a legitimaţiei mele.
- Na! îi spun eu pe muteşte şi-i zic „pa, pa" mişcându-mi degetele încet, în timp ce paznicul îmi verifică geanta şi costumul şi mă lasă să intru.
- Bine, deci trebuie să-ţi terminăm costumul şi să te pregătim pentru concurs, zice Sage, bătând uşor cu mâna breteaua de la geantă. Mai trebuie să verificăm dacă îţi vine bine cusătura pe umăr şi să-ţi dăm haina cu sclipici şi...

- Sage, o opresc eu.

Nici măcar nu s-a uitat în jurul ei. -Da?... A.

Se holbează la sala de expoziţie şi rămâne cu gura căscată.

- Uaaa!

Tot complexul e împânzit de standuri de trusturi TY de studiouri şi altele cu jocuri video, alături de replici în mărime naturală ale personajelor din World of Warcraft şi figurine Funko. Oameni cu zâmbete amabile servesc la mese, care se întind dintr-un capăt în altul, iar afişe cu Star Trek şi Star Wars flutură deasupra în adierea aerului condiţionat. Mulţimea de oameni se mută de la un loc de făcut la altul în mijlocul culoarului, facându-şi selfie-uri cu oameni costumaţi care flutură săbii şi coase din carton, săbii şi pistoale cu laser şi arme stelare. UnDeadpool[23] se ciocneşte de mine în timp ce se fereşte de patru ewoki[24] care aleargă în spatele unui Hulkbuster[25] uriaş,
filmând evenimentul cu telefoanele mobile. Şi, în continuare, nici urmă de gemene. Ceea ce e un semn bun.
Eu şi Sage ne uităm încet una la cealaltă.
- Vai de capul meu, zice ea. Sunt în raiul tocilarilor.
- O, tânără padawan, îi zic eu, făcând semn cu mâna spre încăpere, tot ce atinge lumina face parte din împărăţia noastră. Să o explorăm!
O trag în bârlogul fanteziei, printre locuitorii ei SF, şi ne pierdem în mulţime.
- Doamne, uită-te la toţi oamenii ăştia... Atâţia Carmindori! Crezi că o fi şi al tău pe-aici?
- Poate, răspund eu, în timp ce trecem pe lângă un stand la care se vând costume ca în Assassin's Creed.

- Serios? Vă-ntâlniţi?

- Nu ştiu. Nu mi-a răspuns.

- Hmm.
Face semn din cap spre un grup de cosplayeri adunaţi în celălalt capăt al sălii. Unul dintre ei ţine ridicat un semn pe care scrie TEAM FOUR STAR[26].

- Se întâlnesc multe grupuri de pe net la convenţii? mă

întreabă. -Sigur.

- Şi fanii Starfield? Ăia cu care vorbeşti tu pe net?

- Ă, păi, da. Câţiva dintre ei sunt aici.

Ne despărţim o clipă, în timp ce un elf cu o coasă îşi face loc

printre noi.
- Oricum, ar trebui să ajungem la zona cu concursul de costume şi să ne înscriem, ce zici? Şi încearcă să nu dai nas în nas cu gemenele.

- Dacă dăm de ele, o să le îmbrâncesc într-un dulap, bombăne

Sage. Râd.

- Eşti gata să calci în picioare nişte nocşi? Pufneşte.
- Elle, sunt gata să le spun să se aşeze în genunchi în faţa ta şi să-ţi zică „regină".

- Am crezut că te-ndrepţi în cu totul altă direcţie.

- Eh, ar fi un eveniment la care s-ar uita şi copiii.

- Mi se pare corect.

Se uită pe o hartă a convenţiei, pe care a găsit-o la parter, dar i-o iau pufnind batjocoritoare.
- Te rog, cunosc locul ăsta ca-n palmă.
- Da, şi cum se face că îl ştii aşa de bine?
- Pentru că tata a înfiinţat convenţia asta, îi răspund eu, apoi o apuc din nou de mână şi paşii mă poartă prin mulţime, având harta convenţiei întipărită în memorie ca stelele fosforescente de pe tavanul din camera mea.
Personaj care apare în diverse reviste de benzi desenate şi filmul cu acelaşi nume (n.tr.)
Specie bipedă asemănătoare ursuleţilor de plus din seria de filme Star Wars (n.tr.)

Armură purtată de Iron Man pentru a lupta împotriva lui Hulk

(n.tr.) Studio de animaţie (n.red.)
DARIEN
îmi scriu numele pe un alt prim-plan cu personajul meu din Seaside Cove şi îi mulţumesc brunetei drăguţe pentru că a aşteptat la rând, după care îi înapoiez fotografia. O strânge la piept de parcă ar fi din aur, îmi spune că îi place la nebunie cum joc în Seaside şi se îndepărtează grăbită, împreună cu prietenele ei. E uimitor de-a dreptul. Am crezut că voi fi sătul de fani extaziaţi, dar să fii fânul cuiva înseamnă şi o sinceritate aparte, care nu devine niciodată plictisitoare. Ce-i drept, mă umflu în pene ştiind că am admiratori, dar îmi place să cred că nu sunt chiar atât de superficial. îmi place meseria mea pentru că fac lucruri care îi bucură pe oameni; toate felurile de oameni, din câte îmi dau seama după coada care s-a format pentru autografe.
- Deci bloggeriţa avea dreptate, bombăn eu în barbă, bătând cu markerul în masă. E enervant cât de multă dreptate a avut. Timpul meu contează mult mai puţin decât faptul că îi fac fericiţi pe oamenii ăştia.

Gail se află la mică distanţă de mine, vorbind în vervă la telefon, programând întâlniri şi organizând contexte în care să se poată face fotografii şi toate lucrurile alea de care eu sunt prea ocupat ca să am grijă. După ce-o să se termine toate astea, merită şi ea o pauză. Sau să fie promovată.
în capătul cozii se află Lonny, stoic şi dur ca întotdeauna, având chiar şi o şapcă cu fetiţele Powerpuff pe care a şterpelit-o de la un stand din apropiere ca să dea mai puţin de bănuit. I se tot aruncă priviri ciudate.
Un fan îmi întinde o carte şi dau să spun că nu semnez pe operele altcuiva, când recunosc romanul grafic.
Batman: Year One.
Iau markerul şi îmi ridic încet privirea spre un roşcat îmbrăcat într-un tricou cu Kilgrave. E mai înalt decât îmi aminteam... Şi mai mare, evident; are

părul des, ochii negri.

Mă intimidez. Mă las pe spate în scaun, punând capacul la

marker.

- Brian?

- Hei, Darien. A trecut ceva vreme, hm?
Mă uit în spatele lui. Mai sunt cel puţin douăzeci de oameni care încă aşteaptă să le semnez ceva. Nu pot să plec acum, pur şi simplu, iar Gail e cu spatele la mine, aşa că n-ar vedea că am probleme nici dacă m-aş transforma în Hulk, l-aş lua pe Brian de picior şi l-aş învârti deasupra capului. Trebuie să-mi păstrez calmul. Lucru greu de făcut, având în vedere că îmi vine să-i trag una în meclă.
în schimb, dau din cap şi îi răspund.
- A trecut. Vrei să-ţi semnez ceva? Ştii că nu semnez pe operele altcuiva.

îşi umezeşte buzele. De sub gulerul tricoului se vede puţin din tresa Imperiului din Războiul stelelor. Bineînţeles că a luat-o pe aia a Imperiului. Nu a fost niciodată destul de bun pentru Alianţa Rebelilor.
- Vreau doar să vorbesc cu tine... Doar un minut. Am încercat să iau legătura cu tine. Ţi-am lăsat mesaje la hotel...
- De la tine erau? Am crezut...
Dar nu-mi termin propoziţia. Crezusem un lucru ridicol. Ar fi trebuit să mă gândesc că erau de la Brian.

Zâmbeşte.

- Le-ai ascultat?

- N-aş putea spune că am avut timp, zic eu, încercând să par

categoric.
Scoate un sunet nervos şi se lasă înjos, ca să fim la acelaşi nivel. Dacă asta nu e condescendenţă, nu ştiu ce-o fi.
- Uite ce e, nu ştiam că vor încerca să te facă terci în halul ăla. Credeam că va fi doar un articol care-o să treacă neobservat în vreun tabloid. Nu m-am gândit că o s-ajungă în People. Mi-a zis că pot să păstrez eu banii şi... Nu ştiu, omule, am crezut că eşti şi tu băgat în treaba asta!
- Băgat? Nu-mi vine să cred. Băgat în ce anume? în planul de a fi trădat?
- Au fost o grămadă de bani. înţelegi, nu? Trebuie să înţelegi. Aş vrea să-i fac scandal, dar adevărul este că chiar înţeleg. înţeleg de ce m- ar trăda pentru bani de la paparazzi. Când cineva îţi dă destui bani, încât să- ţi achiţi o mare parte din taxa de la facultate, îi iei. Şi apoi, eu eram fiul tocilar al unei autoproclamate feţe regale de la Hollywood. Eram nişte extreme. Aşa că ne-am împrietenit.
Deci, da, bineînţeles că îl înţeleg. îl înţeleg mai bine decât mă înţeleg pe mine însumi. Asta mă scoate cel mai tare din sărite.

Că el nu m-ar putea înţelege la fel de bine. Oare nu asta fac cei mai buni prieteni? Mi-a fost ca un frate. Fraţii nu se dau în gât, şi totuşi, iată-ne!

Mă uit la marker, răsucindu-l între degete.

- Da, Brian, înţeleg.

Pe faţă i se citeşte uşurarea.

- O, ce bine! Deci, uite, dacă suntem în regulă şi suntem, cum ar veni, din nou prieteni, cred că...

-Nu.

Ridică din sprâncene.

- Dar tocmai ai zis...

- Nu încerc să fiu nemernic. Ai fost cel mai bun prieten al meu. Am avut încredere în tine.

Oamenii din spatele lui încep să se agite. Gail încă pălăvrăgeşte la telefon cu Dumnezeu ştie cine. Pentru binele ei sper să fie Mark, altfel diseară, la întoarcere, o să-i bag toţi chiloţii în frigiderul din camera de hotel.

Dar Lonny... El ne-a reperat, stă cu braţele încrucişate şi aşteaptă să-i dau semnalul. Ridică din sprânceana lui neagră şi vânjoasă. Vreau să-l dea afară pe Brian? Da, da, vreau.

Dar asta nu va pune capăt poveştii. Şi asta trebuie să fac. Îi

împing exemplarul din Batman: Year One înapoi.

- Te iert, Brian, dar nu cred că mai putem fi prieteni.

Ne-am luat amândoi câte un exemplar în primul an în care am participat la convenţie, înainte să devin celebru. Am mers

costumaţi în Carmindor şi Euci şi am stat la rând două ore doar ca să primim un autograf de la David Singh pe DVD-urile vechi cu Starfield pe care le aveam. A fost prima dată când am stat împreună în afara şcolii; în weekendul acela am devenit prieteni. Genul acela de prieteni care aveau să vorbească despre orice şi să bea bere pe plajă în spatele furgonetelor. Genul de prieten care mi-a înregistrat prima casetă demo, de care tata, adică Mark, s-a folosit ca să-mi obţină rolul lui Sebastian în Seaside Cove. Totul a început cu acea primă convenţie.
Apoi... Apoi viaţa mea s-a schimbat. Seaside Cove. Apoi Starfield. Apoi, dintr-odată, ceea ce credeam eu nu mai era adevărat, nu mai eram cine credeam că sunt. Şi n-am mai fost pentru nimeni cine eram înainte. Totul s-a schimbat.
- Distracţie plăcută la convenţie! îi spun eu lui Brian, facându-i semn următoarei persoane să înainteze.
- îţi baţi joc de mine? pufneşte Brian batjocoritor. încerci să-mi vinzi gogoşi de genul „nu am timp", când, de fapt, ţi-ai scris mesaje cu o necunoscută toată luna?
îl privesc tăios, şi ridică din sprâncene. E surprins, luat pe nepregătite şi dintr-odată, îmi pică fisa: toate momentele alea din perioada filmărilor, toate
bănuielile mele cum că aş fi fost urmărit. Nu eram nebun.
- Tu, zic eu încet. Tu erai acolo. Tu m-ai încuiat pe acoperiş. Tu ai divulgat pozele, zic şi simt că mă ia cu ameţeală. Cum de-ai reuşit să intri pe platoul de filmare?
- încă nuţi-ai dat seama? îmi răspunde, iar dinţii îi strălucesc. A trebuit doar să-l menţionez pe Mark şi nimeni nu m-a mai luat la întrebări. Regizorul de costume pare îngrozit de el. A, şi apropo...

Ridică ceva: telefonul meu.

- Asistenta ta n-a prea avut grijă de el. Mă reped după el, dar

Brian îl trage.

- Nu, nu te grăbi. Pentru că, până acum vreo zece minute, aveam de gând să ţi-l aduc ca ofertă de pace, chiar dacă nu mi-ai răspuns niciodată la mesajele pe care ţi le-am lăsat la hotel.

- Uite ce e, am fost ocupat cu filmările şi... îi spun în timp ce mă întind din nou după telefon. Dă-mi-l înapoi!

Dar nu mi-l dă. Se uită la ecran. Citeşte.

- Apropo, Elle e aici, să ştii, zice el.

Simt un ghem în stomac. Probabil că se vede şi pe faţa mea, pentru că Brian rânjeşte.

- Nu-ţi face griji. O să-i spun că eşti prea ocupat ca să te vezi cu prietenii. Până să apuc eu să reacţionez, tastează ceva, după care îmi aruncă telefonul în poală. Cu plăcere.

Apoi bate de câteva ori cu încheieturile degetelor pe masă şi pleacă, croindu-şi drum prin mulţime, în timp ce un tip masiv îşi face loc pe lângă el şi îmi întinde un afiş Starfield ca să-l semnez.

Mă uit la telefon. E deschis la un mesaj. Trimis lui Elle. Dar nu l-am trimis eu. înghit în sec, pentru că mi s-a pus un nod în gât.

- Sunt un mare fan, foarte entuziasmat de film! zice omul, împroşcându-mă cu salivă.

îmi pun telefonul deoparte, încercând să fac pe relaxatul, pentru ca Brian să nu se bucure că m-a enervat, şi îmi desfac markerul.

- Da? Ce te entuziasmează cel mai tare? Semnez în partea de

jos a afişului.

- Puntea de observaţie, zice el, zâmbind larg, e frumoasă în perioada asta a anului.
- Doar în partea de sud a Metronului, îi răspund eu şi îi înapoiez posterul. Mulţumesc că ai venit, îi zic şi mă uit spre următorul fan.
„Uită-te în faţă, uită-te în faţă", îmi repet eu mantra.
„Nu privi niciodată înapoi."
în cele din urmă, Lonny vine agale spre mine şi zăboveşte ameninţător în preajma mea până când Brian se îndepărtează de rând. îl mai văd cu coada ochiului o vreme, până când bodyguardul îşi trosneşte degetele. în cele din urmă, Brian dispare. Sper că pentru ultima oară.
Poate că asta face celebritatea. Corupe totul înjur până când şi cei mai buni prieteni ajung să te considere mai mult un nume decât o persoană, o marfa, nu un om. Poate că aşa e viaţa mea acum.
Dar atunci cum rămâne cu Elle? Oare se va întâmpla la fel când va afla cine sunt? îl urăşte deja pe Darien Freeman, dar oare mă va urî şi pe mine? îmi ridic privirea spre băiatul cu care făceam schimb de cartonaşe Pokémon în spatele tomberoanelor de la cantină şi încep să mă întreb dacă chiar vreau să mai risc o dată.
Se va sfârşi la fel. Sau poate chiar mai rău. Poate chiar mai rău, pentru că pentru Elle simt ceva, ceva profund, şi îmi dau seama că în legătură cu asta încerca Gail să mă avertizeze. Nu pentru că Elle ar fi o străină sau pentru că ar putea fi rea, ci pentru că e un om obişnuit.

E ca toţi ceilalţi.

Şi, ca toţi ceilalţi, n-ar avea cum să înţeleagă.

Gail termină, în sfârşit, de vorbit la telefon şi vine spre mine.

- Cum merge? întreabă ea bucuroasă. Mă chinuiesc să

zâmbesc.

- Grozav, răspund şi îi arăt telefonul. L-am găsit.
Ultimul mesaj pe care l-am trimis, pe care l-a trimis Brian, de fapt, e dur, un adio brutal. Dar chestia e că are dreptate, iar asta mă ucide. Nu pot să mă mai văd cu ea. Cum zicea Elle? Că ne aflăm în universul imposibil? N-am luat-o în seamă atunci, dar acum nu mai sunt convins că e o prostie. Am o viaţă imposibilă. Am un ghinion imposibil.

Iar eu şi Elle? împreună? Probabil cel mai imposibil lucru

dintre toate. Gail icneşte.

- Nu se poate! Unde era?

- în buzunar, o mint eu. Gail se topeşte de uşurare.

- Slavă Domnului! exclamă şi îşi îndreaptă spatele. Deci eşti

pregătit? -Pregătit pentru...?
încerc să privesc în faţă în timp ce îl întâmpin pe un alt fan, care ţine în mână ceea ce pare a fi o figurină care mă reprezintă. Dumnezeule mare, am ajuns o figurină!

- Scopul întregii convenţii, cum ar veni? zice Gail clătinând din cap şi mă apucă de cot. Haide, Carmindor! Ai de jurizat un concurs

.ELLE

Netezesc metrii de material albastru-închis ca să-mi ascund tremuratul mâinilor. Printre petele de pe oglindă, Sage se agită să-mi aranjeze părul, care niciodată nu stă cum îl aşezi. Iar ziua de astăzi nu face excepţie: n-ar sta împletit cu niciun chip. O şuviţă iese iar din coadă, iar Sage îşi ridică mâinile nervoasă.

- îmi pare rău, zic eu. Ar fi trebuit să te avertizez că am un păr tare nesuferit.

încerc să-l pieptăn cu degetele, ca să desfac şi restul cosiţei, dar se încâlceşte şi, cu cât trag mai tare, cu atât se încurcă mai mult.

- Zece minute! strigă maşinistul. Toţi concurenţii pe

margine... în ordine! Sage înjură.

Ceilalţi concurenţi costumaţi în Amara, Euci şi Carmindor - unii dintre ei genderbent[27], alţii UA[28], alţii respectând cu stricteţe originalul - încep să se agite în jurul nostru şi să iasă din toaletă, până mai rămâne doar o altă Amara. Mă întreb dacă e şi Carmindor al meu printre ei. Ar trebui să fie, nu? Trebuie să participe la vreun concurs sau la vreo sesiune de întrebări pe- aici. Altfel nu mi-ar fi spus de convenţie de la bun început.

Cealaltă Amara îşi retuşează rujul negru în oglindă şi se opreşte. Se uită spre mine.

- Nu cred! Scuză-mă, probabil c-o să te sperii puţin, dar... eşti cumva tipa cu Rebel gunner?

- Ă... ba da, îi răspund, bâlbâindu-mă. Sunt prea şocată ca să-

mi mai fie ruşine.

- Doamne! îmi place la nebunie blogul tău! Mi-a plăcut dinainte să devină popular!

Mă îmbrăţişează, deşi nici n-o cunosc.
Oare comentează şi ea? Sau doar citeşte? Contează? Pare a fi o îmbrăţişare sinceră. Prietenoasă. O îmbrăţişez şi eu.
- Te-am recunoscut după avatar... Sper că nu e ciudat.
Se dă în spate şi se uită la costumul meu. Metri întregi din rochia Amarei şi resturi din haina tatei, cum ar fi pernuţele pentru umeri, cu ciucuri aurii care atârnă.

- Ăsta-i costumul? Costumul despre care vorbeai în postare?

mă întreabă. Ezit.

- Oarecum. Al tatei şi al mamei. Un fel de potpuriu. însă nu contează. Tot ce se întâmplă aici e aşa de... de grozav, zic eu, făcând semn din baie spre convenţie. E exact cum şi-a dorit tata să fie.
Fata se uită la mine nedumerită.
- Tatăl tău?
- El a înfiinţat ExcelsiCon, răspund eu. Mă rog, a fost unul dintre fondatori...
- Stai aşa! Tu eşti fiica lui Robin Wittimer?
- Ă... da, încuviinţez eu. Apropo, i-ar fi plăcut la nebunie costumul tău. Adică, e uimitor. Zici că eşti Amara.
-Mulţumesc, dar...
Mă priveşte din cap până în picioare, de la uniforma sfâşiată la emblema cu aripa stelară ruptă, la lipsa evidentă a unei coroane şi apoi, spre surpriza mea, şi-o dă jos pe-a ei.

- Poftim, spune în timp ce mi-o aşază pe cap. E mai bine aşa.

- Ce? întreb eu, atingând-o cu băgare de seamă. Nu pot s-o

primesc... Ridică o mână.

- Nu refuza. Vin de prea mulţi ani la convenţia asta. îmi place la nebunie. Aşa că ia-o ca pe o mulţumire.

în oglindă, în spatele meu - şi al părului, care e varză - chipul lui Sage s-a luminat dintr-odată. Mă aştept să se plângă că o coroană nouă îmi dă peste cap tot lookul, dar pocneşte, în schimb, din degete.

-Asta e! strigă ea.

- Ce anume?

Scoate un teanc de dischete demachiante din geantă.

- Şterge-te! Am o idee. -Dar...
- Şşşt! Suntem contracronometru. Concursul începe, la propriu în zece minute, îmi atrage ea atenţia, apoi se întoarce spre noua noastră prietenă. Crezi că ne-ai putea face rost de o... aripă stelară? Sau poate de vreun elastic auriu?
- Aş putea să vă fac rost de mult mai mult de-atât, răspunde ea şi iese grăbită din baie.

O privesc pe Sage ciudat.

- Ce faci?

- Ai încredere în mine?

- E o întrebare-capcană?
- Ai încredere în mine? mă întreabă ea calmă.
Ce pot să-i spun?
- Da. Normal!
în spatele ei, uşa de la baie se deschide şi intră un şuvoi de Carmindori, Amare, Euci şi regi ai nocşilor. Atâtea personaje din Starfield care se îngrămădesc înjurul meu; pe unele le recunosc de pe forumuri, feţe mai noi şi mai vechi. Toţi îşi dau jos diverse elemente de la costume şi i le înmânează lui Sage.

- Dacă n-ar fi fost domnul Wittimer... îi aud eu spunând.

- A fost prima convenţie la care am mers vreodată...

- Pentru prima dată în viaţă...

- ... am simţit că mi-am găsit şi eu locul...

- ... mulţumită tatălui tău. Tatăl meu.

Tatăl meu.

Le zâmbesc tuturor cosplayerilor care îmi înmânează părţi din costumele lor, pentru că altfel aş izbucni în plâns. Sunt lucruri mărunte, cum ar fi mănuşile Amarei, nişte cercei gri-cărbune, chiar şi un abţibild în formă de stea care vine sub ochiul stâng - „Pentru că în Nebuloasa Neagră ea e galactică", zice o fată minionă şi îmi face cu ochiul - şi apoi, prin mulţimea de oameni îşi croieşte drum o Amara cu părul închis la culoare şi ochelari cu ramă mov.
Reacţionez cu întârziere. Of, sfinte sfârcuri ale lui Batman, nu! E Calliope.
Ne privim în ochi. Cal se holbează la mine încremenită, de parcă tocmai ar fi fost catapultată în spaţiu. Poartă o rochie cosplay foarte scumpă. E prinţesa Amara până în cel mai mic detaliu... Cel mai tare costum care se găseşte de cumpărat. I se potriveşte de minune, un albastru-închis cu paiete şi un decolteu drapat, apărători de umeri metalice, argintii şi, prinsă în piept, o broşă în formă de aripi stelare. Sunt convinsă că habar n-are ce sunt alea.
Mulţimea care vorbeşte întruna tace dintr-odată. Sage încremeneşte pe la jumătatea cosiţei. Cal înaintează şi se uită la rochia mea, pe care ar fi trebuit să o poarte ea, şi la haina pe care a rupt-o Chloe, iar ochii i se umplu de lacrimi.

- Arată mult mai bine pe tine, şopteşte ea.

- Unde e Chloe? murmur eu.

- în public. Vrea să-şi găsească cel mai bun loc să vadă când...

Are o ezitare, apoi continuă:
- îmi pare aşa de rău, Elle. Nu credeam că Chloe va merge atât de departe. Doar că... Doar că vrea neapărat să fie celebră. Vrea să fie cineva.

- Dar e deja cineva, se răsteşte Sage. E Regina-cea-

îngrozitoare. Cal o priveşte neajutorată.

- De fapt, nu e chiar aşa de rea.
- Ba da, îi răspunde Sage, încrucişându-şi braţele. Şi tu îi cânţi, pur şi simplu, în strună.
Cal clipeşte nedumerită. Şi, o clipă mai târziu, clatină din cap. Trage adânc aer în piept şi spune:

- îmi pare aşa de rău, Elle. Cred că şi ăştia sunt ai tăi. Mă

strâng rău şi... îşi ridică rochia şi îşi dă jos pantofii

strălucitori, cu stele ai mamei.

- Cred că ţie îţi vor veni mai bine.
Mă descalţ şovăielnic de balerinii negri pe care mi i-a împrumutat Sage şi probez pantofii mamei, pe rând. Şi, o clipă, mi se pare că sunt iarăşi în
sufragerie acasă, valsând cu tata, care mă învârte în rochia cu stele a mamei, în care sunt ţesute universuri şi multă dragoste.

Pantofii îmi vin perfect.
- Concurenta numărul patruzeci şi doi? strigă o tipă, băgând capul în baie. Tu urmezi! Grăbeşte-te!

Sage mă priveşte drept în ochi.

- Eşti pregătită, prinţesă?

- Cred... Cred că da.

- Bine. îmi bagă părul încâlcit pe sub coroană şi îşi trage

mâinile apoi. -Luaţi-o!
O mai privesc o dată pe Cal, care îmi face uşor cu mâna înainte ca tipa să mă scoată în viteză din baie. Mă feresc de un nox cu urechi lungi. Nici măcar nu apuc să mă uit în oglindă, să văd ce mi-au făcut Sage şi ceilalţi concurenţi. Ştiu doar că mi-a băgat părul sub coroană şi că anumite elemente din costum nu-mi aparţin şi că sunt dată cu sclipici pe partea mai lungă, din spate a hainei, care se revarsă în urma mea ca un praf de stele. Sunt trasă pe coridor, în timp ce pliurile universului se umflă în jurul meu. Mi se pare că am faţa prea uşoară. Că nu sunt machiată îndeajuns. E prea mult din mine la vedere. Nu pot fi prinţesa Amara.
Trecem de concurenţii care tocmai au fost pe scenă, care se întorc şi mă privesc ciudat, gânditori. încerc să-i întreb dacă s-a întâmplat ceva, dar tipa continuă să mă tragă după ea... Şi apoi ajungem chiar la intrarea pe scenă, iar prezentatorul anunţă:
- Concurenta cu numărul patruzeci şi doi: Amara, prinţesa Federaţiei din Nebuloasa Neagră!

- Du-te, îmi şopteşte tipa şi mă împinge uşor. Picioarele preiau controlul. Un pas. Apoi încă unul.

Condurii cu stele ai mamei răsună pe scenă, sunetul sticlei pe pardoseală.

„Capul sus, Elle", îl aud pe tata spunându-mi la ureche.

„Priveşte stelele! Ţinteşte-le..."

îmi desfac pumnii, îmi trag umerii în spate, drepţi, relaxaţi. Sunt pe jumătate tata. Pe jumătate eroul meu. Şi sunt pe jumătate mama. Jumătate suspine delicate şi jumătate muchii ascuţite. Şi dacă ei pot fi Carmindor şi Amara... Atunci undeva, în adâncul fiinţei mele, şi eu pot. Sunt prinţesa pierdută. Sunt răufacătoarea din povestea mea, dar şi eroina. Parte din mama şi parte din tata. Sunt o realitate a universului. Posibilul şi imposibilul.

Nu sunt un nimeni.

Sunt ca părinţii mei, şi atunci pricep... Pricep că în universul acesta şi ei sunt vii. Sunt vii prin mine.

îmi împreunez mâinile în formă de pistol, îl îndrept spre tavan, ridic capul, orbită de luminile de pe scenă, şi aprind stelele.

Care au schimbat sexul personajului în care s-au costumat (n.tr.)

Univers Alternativ (deseori abreviat „AU" în limba engleză, de la „alternate universe") se numesc creaţiile fanilor care modifică cel puţin un element din original. (n.tr.)

DARIEN

Ochii ei. Felul în care te priveşte, de parcă ai avea tot timpul din lume şi n-ai mai avea aproape deloc deopotrivă. Are o privire hotărâtă, stă dreaptă, deşi poartă pe umeri întreaga greutate a Federaţiei. Părul roşcat îi străluceşte, ca un soare muribund, încâlcit şi rebel, înjurul coroanei aurii.

în timp ce păşeşte, încet şi sigur, şi se aude doar sunetul pantofilor strălucitori pe scenă, rochia se învolburează înjurul ei, fâlfaind, metri întregi de univers înfăşuraţi pe rotunjimile

ei. Gura ei, cu buzele strânse de hotărâre, e în contrast cu chipul palid, ca o linie neagră rigidă. Se opreşte în centru şi ridică mâinile împreunate în formă de pistol, ţinteşte spre cer şi apoi ridică ochii spre mine.
Privirea ei îmi pare cunoscută, dar nu reuşesc nicicum să-mi amintesc unde am mai văzut-o. Cred că în serial, la prinţesa însăşi, felul în care îşi trage umerii în spate şi ridică bărbia. Sfidătoare, ca în ultimul episod.
E îmbrăcată în rochia de bal a prinţesei Amara, ca aia pe care a purtat-o Jess în scena în care am dansat prin cenuşă timp de opt ore. Dar această Amara e puţin diferită, puţin altfel, doar o idee. Poate aşa ar arăta Amara de partea cealaltă a măreţei Nebuloase Negre. Nu doar o prinţesă, ci comandantul navei Prospero, căpitanul propriei vieţi, cu haina lui Carmindor pe umeri, gulerul drept, partea din spate apretată şi umflându-se în urma ei, vârfurile sclipindu-i de la un praf auriu, precum coada unei comete.
Haina ei, de un albastru pe care îl are cerul seara, care te face să-ţi doreşti să zbori spre ea, are nuanţa perfectă. Nuanţa corectă. Nasturii de alamă sunt lustruiţi, lucesc, nu pentru că ar fi noi, ci pentru că sunt îngrijiţi. Aripile stelare de pe rever lucesc în luminile de pe scenă.
Ea e Amara. Adevărata Amara. Cea de care s-a îndrăgostit Carmindor. Cea spre care s-ar fi întors şi la care s-ar fi uitat cu două secunde mai devreme. Mă face să îmi aduc aminte de ce m-am îndrăgostit de Starfield - ipoteza că în fiecare univers, în fiecare lume există un Carmindor şi o Amara.
în orice univers, în orice lume, oricine-am fi... Suntem ei. Şi ei sunt noi.

Arunc o privire spre ceilalţi doi juraţi. Se holbează la ea cu gura căscată, vrăjiţi. Zâmbesc larg. „Nu-i

aşa?" îmi vine să le spun. Aşa mă gândeam şi eu

.ELLE

în clipa în care ies de pe scenă îmi scutur mâinile şi picioarele, încercând să scap de furnicăturile pe care le simt în ele. Mă simt de parcă aş fi atins un fir electric. Dar chiar amfacut-o. Am ieşit pe scenă. M-am uitat la juraţi, oarbă ca un liliac, şi am sperat din tot sufletul că am reuşit să mă uit măcar în ochii unuia dintre ei.

Şi am sperat ca Darien Freeman să nu mă recunoască.

- Excelenţa \foastră! strigă Sage în şoaptă, sărind pe mine. Ne

îmbrăţişăm, iar ea începe să ţopăie, cu braţele în sus.

- A fost stelar! Tu ai fost stelară. Totul a fost stelar! Au fost şi alte costume bune, dar, Doamne, c-o să fie bine. Foarte bine!
- Da? Pentru că eu am impresia că mi-am pierdut cunoştinţa, îi şoptesc eu. Crezi că m-a recunoscut Chloe?
- Nu, se aude Cal, care a rămas în spatele nostru. I-am... I-am scris în ultima clipă că a păţit ceva costumul meu, aşa că a trebuit să iasă din sală. Slabe şanse să mai reuşească să intre înapoi.

Mă uit la Cal surprinsă şi recunoscătoare.

- Mulţumesc.
- Nu-mi mulţumi, îmi spune ea, clătinând din cap. Chiar nu merit. Mai e pân- o să merit.
- Concurenţi?

Tipa care se ocupă de noi ne cheamă pe toţi înapoi pe scenă. Sage mă mai îmbrăţişează o dată şi îmi urează noroc în şoaptă, după care sunt condusă înapoi sub luminile orbitoare. Mă uit la ea în culise, neputând să nu zâmbesc tot mai larg, iar în clipa aceea îmi dau seama că nu prea contează dacă voi

câştiga. Am ajuns până aici, am concurat şi nimic nu-mi poate lua asta.
Al treilea loc e câştigat de un Euci, care arată exact ca în filmuleţele de promovare a peliculei. Nu eu. Ştiam că n-o să câştig eu, dar oricum Am sperat puţin. M-am descurcat bine. Mă uit în spate la Sage şi văd că zâmbeşte. Oare ştie ceva ce nu ştiu eu?
E doar exaltarea concursului. Suntem patruzeci şi trei de concurenţi şi doar trei câştigători. Cal e lângă mine, frângându-şi mâinile emoţionată.
- Urăsc partea asta, şopteşte ea. îmi aminteşte de campionatele de tenis.
- Tata spunea că e cel mai frumos sentiment din lume.
Mă uit la mulţime, în timp ce îmi aud pulsul în urechi şi respir repede, sacadat.
Cal mă priveşte nedumerită.
- Ce, asta?
- Să fii personajul tău preferat. Nu-mi pasă dacă voi câştiga.
Mă bucur doar că sunt aici, îi răspund eu în şoaptă.
- Mi-ar fi plăcut să-l cunosc mai bine, zice ea, facându-şi de lucru cu unghiile. Mi-ar fi plăcut să ştiu Starfield mai bine.

- Te pot învăţa eu, mă ofer. Se uită la mine.

-Da?

- Da. Şi eu, şi Sage.
Se înroşeşte.
- Nu m-ar deranja.
Probabil că i s-a părut ciudat, pentru că dă să mai întrebe ceva, îngrijorată, când prezentatorul strigă:
- Pe locul al doilea... Numărul patruzeci şi doi, Amara, prinţesa Federaţiei din Nebuloasa Neagră!
Mulţimea chiuie şi aplaudă.

La început nu-l aud. Adică urechile nu înregistrează sunetele în ordinea respectivă. Dar apoi Cal mă înghiontește cu cotul și îmi face semn din cap în față. îmi spune pe muteşte: „Tu eşti."
Eu?
Mă întorc spre public. Spre mulțime. Aplaudă așa de tare, că îmi vibrează cutia toracică. Prezentatorul îmi zâmbește răbdător, făcând semn cu capul spre partea din față a scenei.
Fac un pas. Fiecare mare călătorie începe cu un singur pas, nu-i așa? Nu trebuie decât să-l faci pe primul. Apoi altul. Și încă unul.
- Felicitări! strigă prezentatorul, înmânându-mi premiul. Două bilete la balul cosplay.
Premiul pentru locul al doilea. Locul al doilea. Strâng biletele la piept.
Prezentatorul ia ultimul bileţel din plic și se uită înjos la el. Sprâncenele i se ridică până în vârful capului aproape.
- Și pe locul întâi, câștigător al premiului de cinci sute de dolari și bilete la premiera Starfield... Numărul șaptesprezece, prințesa Carmindor!
Din cealaltă parte a șirului, o fată își adună rochia zdrențăroasă făcută după modelul uniformei Federației și vine agale să își ia premiul, făcând cu mâna publicului. Chiar și fără coroană, tot a ieșit pe primul loc.
Iată ce înseamnă un cosplay bun. Un cosplay fantastic. Un Carmindor care sfidează limitările de gen? A fost uimitoare.
Aplaud împreună cu ceilalți, zâmbind.
Juraţii vin la noi să ne felicite. Sunt ameţită, încerc să absorb totul, dar, în același timp, mă străduiesc să respir. Nu am câștigat. Nu am luat premiul cel mare. Nu mă duc la Los Angeles.
Dar...
Mă uit la biletele aurii pe care le am în mână și mă podidesc lacrimile. Balul cosplay.
- Bravo, spune o voce groasă.

îmi pare cunoscută. Mă uit într-acolo. Darien Freeman.
- Ai fost super! Vreau să zic, costumul. Te-ai bescurcat dine. Adică, te-ai descurcat bine. Mulţumesc... Adică...

- Ţi-au mâncat nocşii limba? zic eu fără să vreau. Face ochii

mari. îşi lasă mâinile pe lângă corp.

- Tu... Tu eşti fata din birou. Rebelgunner.

îşi controlează vocea într-un mod ciudat, care mă face să-mi doresc să-i cer scuze că l-am făcut răsfăţat, dar şi să-l muştruluiesc pentru că a tratat-o pe domnişoara May de parcă ar fi fost o idioată.
în schimb, zâmbesc doar frumos... La urma urmei, a reprezentat o treime din punctajul care mi-a adus locul al doilea.
- Mă bucur că nu ai încercat să te sustragi şi de la treaba asta.
Privirea i se întunecă şi colţurile buzelor i se lasă uşor în jos, de parcă ar fi pe punctul de a spune ceva foarte arogant, când Sage mă ia pe după umeri, iar ceilalţi participanţi la competiţie - cavalerul nox şi Euci în varianta steampunk şi lordul Dragnot (episodul 3, un personaj minor), împreună cu un
curcubeu de alte personaje - mă înconjoară şi strigă de bucurie, în timp ce fac salutul promisiune-jurământ.

Cum de mă simt de parcă aş fi câştigat, deşi nu s-a-ntâmplat

aşa? Sage mă trage şi mă îmbrăţişează.

- Locul al doilea, da! Pot să accept locul al doilea.

- Deci cu cine mergi? întreabă Cal, arătând cu bărbia spre

bilete. La bal. -Nu ştiu...

Mă muşc de obraz.

- Adică, mă gândeam că Sage ar...
- A, nu, mă întrerupe Sage. Bucură-te liniştită de premiu, e al tău. în plus, nu am costum.

- Sage o să fie prea ocupată să stea cu mine, izbucneşte Cal.

Abia dacă pricep ce vrea să spună. Sage rămâne şi ea cu gura

căscată.

- Ă... păi... se bâlbâie ea şi apoi obrajii deja fardaţi i se înroşesc

şi mai tare. Sora mea vitregă se întoarce spre ea.
- Adică, ce-ar fi să mergi să mănânci ceva? Dacă vrei, spune ea, cu ochii în pământ. Cu mine, mă refer.
Văd cum Sage deschide gura să zică ceva, dar nu scoate niciun sunet. Aşa că o ajut puţin şi o calc cu tocul pe degete. Probabil că i se pune din nou creierul în mişcare, pentru că o aud scâncind.

- Da! Adică... un fel de întâlnire? Adică, păi, da. Da, ar fi tare.

Şi apoi zâmbeşte, uitându-se la Cal de parcă ar fi Steaua

Polară.
Cal zâmbeşte şi ea.
- Tare.

Apoi, de parcă şi-ar fi amintit de cealaltă jumătate a ei, sau de parcă ar fi simţit răul apropiindu-se, cine ştie, se uită spre mulţime.
- Elle, mai bine pleci înainte să ajungă Chloe. Sigur vine încoace.
- N-are decât, zice Sage şi îşi ridică bărbia. îi trag eu una de nu se vede.
- Ba nu, cred că ar fi mai bine să plec. Mulţumesc încă o dată, îi zic eu lui Cal, chiar dacă îmi va spune din nou că nu merită să i se mulţumească.
Şi s-ar putea ca aşa să şi fie, dar sunt pe jumătate mama, iar mama a fost mereu bună şi recunoscătoare. Iar tatei i-ar plăcea să fiu ca ea.
Sage îmi dă geanta, iar eu îmi ridic rochia şi ies grăbită din mulţimea de oameni. Ştiu că nu am primit niciun răspuns de la Carmindor de azi-noapte, dar şi eu am fost ocupată cu convenţia. Nu-mi pot imagina cu cine altcineva aş putea merge la bal.
în baie, îmi dau jos geanta şi mă stropesc cu apă pe faţă. îmi ridic apoi privirea şi mă loveşte un gând îngrozitor.
Dacă refuză?
Fata din oglindă, cu coroana de stele împletită în părul ei dezordonat, cu rimelul care i se scurge, îmbrăcată cu haina veche a tatei şi cu rochia mamei, pe care nimeni nu a vrut-o, pe care nimeni nu a vrut-o vreodată, cel puţin nu de la moartea tatei. Dar la convenţia asta, înconjurată de lucrurile la care tata a visat atât...
Poate că va spune da. Poate că la convenţia asta lumile se ciocnesc şi nimic nu este imposibil.
Scotocesc prin geantă, facându-mi curaj să-l întreb. Şi dacă mă refuză, nu-i nicio problemă. Şi dacă n-o să vrea să mă cunoască, o să înţeleg. Dar, în timp ce îmi scot telefonul, văd că mă aşteaptă deja un mesaj.

Carmindor 13.47

— îmi pare rău, Elle.

— Cred că ar trebui să nu mai vorbim.

Entuziasmul, nerăbdarea şi speranţa încep să coboare lent în mine, oprindu- mi-se în stomac ca o bucată de cărbune

.DARIEN

Mă furişez din mulţimea de pe scenă, spre partea laterală a scenei. „Gata", îmi zic în sinea mea, uitându-mă în urmă la toţi fanii, unii cu aparate de fotografiat, cu bliţurile pornite, alţii cu camere de filmat GoPro sau de familie, cu ochişorii lor negri îndreptaţi spre mine. „Numai ai ce face. A fost trimis." Mă ascund după o cortină, ca să ies din câmpul vizual.

- Eşti bine? mă întreabă Gail. Ea e omul care pentru mine se apropie cel mai mult de noţiunea de prieten - şi pentru asta trebuie s-o plătesc. Pari cam palid.

- Sunt bine. Doar... copleşit, înghit eu în sec şi încerc să glumesc. Ce mai concurs, nu? Sunt convins că le-am arătat fanilor că sunt şi un jurat excelent. Gail nu râde, aşa că îmi dreg vocea şi spun: Pe unde sunt toaletele aici?

Face semn cu capul spre una dintre uşile scenei.

- Cred că pe-acolo. Vrei să-l chem pe Lonny să meargă cu...

- Nu, o întrerup eu. Toate ca toate, dar la baie merg singur.

Ridică din umeri.

- în regulă. Doar să nu stai mult.

După care se întoarce spre mulţime, ca să oprească un grup de fete care sar pe mine să facem un selfie.
Mă îndrept spre uşă şi mi-e tot mai greaţă. Aşa e cel mai bine. Fără ocolişuri. Aş fi putut să dispar treptat, să ies încet din viaţa ei, şi atunci chiar că ar fi fost brutal...
Uşa de la scenă mă loveşte direct în faţă. Mă împleticesc înapoi, cu mâna la nas, în timp ce persoana care a deschis uşa trage o înjurătură.

- Aoleuuu! strigă ea, apucându-mă de umăr. Nu te-am văzut...

înjur şi îmi iau mâna de la nas - e plină de sânge.

- îmi pare aşa de rău! continuă ea, în timp ce eu mă îndrept, apăsându-mi cu grijă dosul palmei de nas.
Simt o durere ascuţită în faţă.
- Tocmai veneam de la baie şi... mai spune ea. A... Tu erai!
Mă uit spre ea. Mi se pune un nod în stomac de parcă aş fi în Nebuloasa Neagră.
- O, nu! mârâi eu.
Dintre toţi oamenii de-acolo, e bloggeriţa. Câştigătoarea locului al doilea în faţa căreia m-am făcut deja de ruşine o dată... Mă rog, de două ori. îşi ia rapid mâna de pe umărul meu. De parcă s-ar fi ars sau ceva.

- Chiar... Chiar nu te-am văzut, zice ea.

- Evident, mă răstesc eu, şi apoi regret imediat că am fost aşa

de răutăcios.

- îmi pare rău, eşti bine?

îşi trece podul palmei peste ochi. Sunt umflaţi. De la plâns oare? De ce plânge?

- Ă... Doar mă... Tu eşti bine? întreb eu bâlbâindu-mă, şi apoi probabil că îşi dă seama că se vede că a plâns, deoarece se freacă şi mai tare la ochi.

- Sunt bine! îşi trage nasul. Tu ar trebui să te uiţi mai bine pe

unde mergi. -Eu?
- Eu deschideam uşa!
- Şi eu la fel! ripostez eu.
Sângele mi se prelinge pe buze şi înjos pe bărbie, iar apoi pe tricoul preferat. Bineînţeles că trebuia să-mi strice tricoul preferat!
- Scuză-mă, zic eu scrâşnind din dinţi, împingând-o ca s-o dau la o parte.
- Am zis că îmi pare rău! strigă ea, vocea ei urmărindu-mă pe coridor.
Mă duc la baie şi încerc să curăţ sângele cu câteva zeci de prosoape de hârtie.
„Rahat", bombăn eu, răsucind o bucată de hârtie igienică şi băgându-mi-o în nas. Mă aşez pe o toaletă, ca să pot să stau cu capul pe spate, sprijinindu-mi- 1 de perete. „Nimic nu-ţi aminteşte mai bine că eşti idiot decât un ghemotoc de hârtie igienică în nas, Darien."
\forbesc singur într-o cabină de toaletă. Am decăzut mai ceva ca Tom Cruise pe canapeaua lui Oprah. O decădere destul de semnificativă în doar câteva săptămâni. în comparaţie cu distrusul ăsta care stă în baie la ExcelsiCon, ăla rămas pe acoperiş în New York pare mult mai întreg la cap. Cu tot cu ascunsul pe casa scărilor. Cu tot cu vorbitul cu o fată pe care nici n-o cunoaşte. Crezând că ar putea... Să ce? Să fie un om obişnuit cu ea?
M-am păcălit singur. Am început să cred în propria minciună. Şi acum trebuie să-i explic lui Mark de ce am nasul spart.
îmi scot telefonul şi deschid mesajul pe care i l-a trimis Brian.
îmi pare rău, Elle.

Cred că n-ar trebui să mai vorbim.
Aş putea să-i răspund din nou. Să-i zic că a fost o greşeală, o glumă, ceva. Poate că ar înţelege... Fata asta obişnuită, drăguţă şi amuzantă. Care găseşte mereu un mod de-a mă face să râd. Care ştie ce să spună şi exact când să spună, trimiţându-mi cuvinte ca nişte constelaţii care să mă călăuzească prin spaţiul îndepărtat.
„îmi pare rău", murmur eu, încercând să compun un fel de scuză, să mă gândesc la ceva, la orice, care să nu pară o nesimţire. „Nu m-am gândit. Am fost prost. Dar, dacă ai fi ştiut cine sunt, ai mai fi vorbit cu mine? îl urăşti pe Darien Freeman."
Oftez, masându-mi tâmplele.
„Şi eu îl urăsc pe Darien Freeman", adaug, mişcându-mi degetele mari pe ecran.
Cursorul clipeşte. „Iar eu sunt Darien Free..."
Uşa se deschide dintr-odată şi mă loveşte direct în rotulă. Ţip şi mă ţin de picior, în timp ce Lonny se uită urât la mine, mare cât uşa - de la un capăt la celălalt. Mă fac mic pe toaletă, devenind una cu pământul în umbra lui.
- Ah, mă aud eu, de zici că sunt el: complet lipsit de emoţii. Salutare, babane.
- Gail mi-a spus că ai intrat aici, îmi zice, mijind ochii. Te-ai bătut cu cineva?
- Cu o uşă.
- Nu credeam că trebuie să te apăr şi de uşi.
- Nu, n-a fost aşa, zic eu. Veneam încoace şi o fată m-a îmbrâncit ca să treacă de mine şi... Dar îmi ridic privirea spre bodyguardul meu şi îmi dau seama că nici măcar explicatul nu mă va ajuta. Oftez şi mă îndrept pe toaletă. Nu contează.
- Nu-ţi lăsa capul pe spate, zice el când tocmai mă pregăteam să fac asta. Nu te-ajută. Strânge-te tare de rădăcina nasului. O să-i zic lui Gail că ai nevoie

de gheaţă. Şi de analgezice. Vrei să-i spun că nu poţi să mergi la balul ăla mascat din seara asta?
- Nu e un bal mascat, e cos... dau să zic, dar mă las păgubaş. Nu contează. Cred că... trebuie să merg.
- Ameninţarea a fost neutralizată, dă din cap şi Lonny. Ar trebui să fii în siguranţă acum.
- Da. Şi oricum voi purta mască, nu? Ce s-ar mai putea întâmpla pe ziua de azi?
Clatină din cap.
- Ştii că de fiecare dată când zici aşa se-ntâmplă ceva şi mai rău, nu? răspunde el şi iese din baie.

îmi scot telefonul şi citesc mesajul pe care nu l-am trimis. „...

sunt Darien Freeman."

Mă gândesc la toate lucrurile pe care le-ar putea face cu mesajele pe care ni le-am scris. La toate locurile în care le-ar putea vinde. La toate articolele în care ar putea apărea. La toate secretele pe care i le-am spus. La toate jumătăţile de adevăr. La toate dăţile în care i-am spus „ah'blena".
Dar sunt Darien Freeman. Şi am minţit-o. Poate că nu am scris eu mesajul, dar Brian avea dreptate: aveam să fiu nevoit oricum să-l scriu cândva. Trebuia scris. Pentru binele lui Elle şi al meu.
Apăs Backspace de peste o sută de ori, ştergând fiecare spaţiu, fiecare literă din scuzele pe care nu i le-am trimis. Şi apoi, cu degete tremurânde, îi şterg numărul de telefon. Într-o clipă, povestea mea şi a lui Elle dispare în neant.
ELLE

Cred că n-ar trebui să mai vorbim. Asta chiar nu prea ai

cum să interpretezi.

Intru singură în holul de lângă sala în care e balul, punându-mi pantofii din sticlă. E la un hotel enorm din centrul Atlantei. Mă uit în sus, la conturul clădirii, ţinând strâns biletele. Ciudat, dar acum, că mi-am dat seama că el nu mă vrea, inima nu-mi mai bubuie să-mi iasă din piept. Mă simt curios de calmă. Bănuiesc că din cauza faptului că ştiam, aşa cum s-a întâmplat cu James, că nu sunt destul de bună.
Fiecare persoană care intră pe uşile turnante ar putea fi Carmindor. Toţi mi se par cunoscuţi şi totuşi străini, ca nişte versiuni în oglinzi di stors ionante ale personajelor pe care le cunoşti. Un klingonian însoţeşte un vulcanian, Dean Winchester vine cu îngerul Castiel, apoi doi orei din World of Warcraft, Harry şi Hermione... Atât de multe perechi, încât, atunci când intră cineva singur, stau puţin mai dreaptă, mijesc ochii puţin mai tare, întrebându- mă dacă n-o fi el...
îmi aranjez masca. E a lui Cal, de fapt, pentru că, tot gândindu-mă, plănuind şi economisind, am uitat acest mic detaliu. Sau poate că, în adâncul sufletului, nu am crezut niciodată cu adevărat că voi câştiga.
Masca lui Cal e mai grea decât credeam şi netedă la atingere. Când mi-a dat- o, mi-a rămas sclipici pe degete. Am clipit, iar ochii mă usturau.
- Nu... Nu ştiu unde e Chloe, mi-a zis Cal cu jumătate de gură. Nu am mai văzut-o după concurs, s-a bâlbâit ea uşor.
-Nu?
A clătinat din cap.
- Când erai la baie, a venit la mine şi s-a cam pierdut cu firea, a continuat ea. Puţin.

Am pălit.

- Crezi că îi va spune lui Catherine? Cal a clătinat din cap.
- Dacă i-ar spune, ar avea şi ea probleme. Deci nu cred că o va face, dar... Elle... ai grijă! Chloe nu ştie să piardă.

- Ce-ar putea să facă la o petrecere? am pufnit eu. Sage a

ridicat din umeri.

- Să te ţină în priza. Şi, când îl vei cunoaşte pe Darien, te rog să nu faci nimic pripit.

Am icnit.

- Mă răneşti! N-aş îndrăzni niciodată! M-a privit calmă.

- O să fiu drăguţă, am mormăit eu.

- Mhm. Te luăm la opt? Nu ştiu dacă o să reuşesc să vă duc pe amândouă acasă până la miezul nopţii, dar...

- La opt e super, am asigurat-o eu zâmbind.

Tot îmi doream să poată veni şi ele la bal, dar, dacă cea mai bună prietenă a mea şi sora mea vitregă, care se pare că nu e, de fapt, o psihopată voiau să fie puţin singure, cine eram eu ca să le stau în cale?

- Să vă distraţi, am adăugat eu.

Şi apoi m-au lăsat în holul cu ornamente aurii, singură cuc. Costumată în Amara, prinţesa Federaţiei din Nebuloasa Neagră, de pe haina căreia picură sclipici ca nişte stele.

„încă o persoană şi intru", îmi spun în sinea mea, dând din cap spre un alt cuplu care intră pe uşa turnantă. „Sau poate încă una."

Dar minutele se scurg şi, după o vreme, muzica din sala de bal e dată atât de tare, încât începe să se audă şi în hol, iar eu sunt tot aici.

„Inspiră, expiră", mă gândesc eu. „Pot s-o fac."

Nu ştiu ce se va întâmpla după ce intru. Nu ştiu dacă balul se va ridica la înălţimea tuturor ideilor din mintea mea, a tuturor amintirilor cu părinţii mei dansând în sufragerie, a ceea ce şi-ar fi dorit tata să fie.

Dar, dacă nu voi intra, nu voi afla niciodată. Şi m-am săturat să mă tem de lucruri pe care nu le pot controla.
Mă întorc spre muzica ce se aude din capătul coridorului şi îi arăt biletul voluntarei de la uşile aurii. Mi-l rupe în două şi mi-l înapoiază.
- Deci sunt multe persoane care vin singure la balul ăsta? întreb eu, încercând să par calmă, însă vocea îmi sună piţigăiată.
- Păi, depinde, zice, apoi se opreşte. Dar nu cred că eşti deloc singură.
îmi face salutul promisiune-jurământ şi nervozitatea pe care o simt în piept începe să se potolească treptat. O salut şi eu, pun mâna pe mânerul uşii şi împing.
Sala de bal este întunecată, cu lumini mov şi albastre. Raze de lumină se rotesc peste tot ca nişte stele căzătoare. Şi e plină, nespus de plină de oameni. Mă holbez la ei cu o uluire nestingherită. Tata mi-a povestit despre bal. Despre cum şi-l închipuia. Stătea adesea la piciorul patului şi descria tot felul de lucruri în aer cu mâinile.
„Va fi de proporţii... grandios! O să fie întuneric, ca în spaţiu, dar nu prea întuneric, ca să poţi vedea înjur. Şi toată lumea costumată. Uite-l pe Spock acolo! Oare dansează cu Chewbacca? Un turian cu un nox! Poţi să crezi aşa ceva, Elle? Lucruri pe care nu ai crezut niciodată că le vei vedea vor fi acolo. Va fi un univers în universul nostru, care va exista doar câteva ore. Doar până când ceasul va bate miezul nopţii."
Mă îndrept lent spre treptele care duc spre sala de bal, holbându-mă la oamenii cu băuturi care strălucesc în întuneric şi cu urechi ascuţite, la luminile care fac armurile mov, tenişii albaştri şi dinţii albi să strălucească. O negură grea pluteşte deasupra ringului de dans, învolburându-se în jurul dansatorilor, încolăcindu-li-se în jurul picioarelor.
Zâmbesc tot mai tare.

„Ai reuşit, tati", şoptesc eu, apoi cobor treptele spre ringul de dans

.DARIEN

Asemenea lui Carmindor, prinţul Federaţiei, în timpul Devastării Brinx, trebuie să trec şi prin asta.

„încă zece minute", îmi zic în minte, în timp ce mă aflu în mijlocul unei mulţimi de fani. îi mai dau lui Rebelgunner zece minute să ajungă aici. întâlnirea cu câştigătoarea primului loc a mers bine: a fost politicoasă, foarte emoţionată, însoţită de iubita ei care era costumată în CLE-o. Cea cu tipul de pe al treilea loc a fost foarte... frăţească. Am dat pumn în pumn. A fost mişto.

Acum Gail e cocoţată lângă mine, lumina de la telefon luminându-i faţa în timp ce scrie mesaje cu nemiluita. Doar nu verifică încă e-mailuri sau vorbeşte cu Mark. Trebuie să fie altceva la mijloc.

- Darien, putem face o fotografie? întreabă o fată pe care abia dacă o văd.

Mă trage să facem un selfie înainte să apuc să spun „nu". Zâmbesc, iar bliţul mă orbeşte.

- Mulţumesc! chiţăie ea, în timp ce următoarea fată se împinge în faţă şi o luăm de la capăt.

Mă aplec spre Gail.

- Pot să plec?

- Tu ai zis că vrei să fii în juriu, nu? zice ea, fără măcar să-şi ridice privirea. Ei bine, asta înseamnă şi să fii aici. Ceilalţi doi juraţi nu cred că pleacă prea curând.

- Da, dar nici nu li se acordă atâta atenţie ca mie, subliniez eu.

- Darien? zice următoarea fată, îmbrăcată ca prinţesa Amara.

Are părul negru, împletit, iar machiajul este extraordinar de reuşit, dar nu mă face decât să mă gândesc la Amara din Nebuloasa Neagră de la concurs şi la cum m-am întâlnit cu

bloggeriţa, şi apoi la cum am recitit mesajul trimis lui Elle, şi simt că iarăşi mi se face rău.
Nu am fost niciodată genul care trimite oamenii la plimbare. Nu credeam că aş fi putut să fiu. Până când s-a întâmplat.
- Darien, sunt o mare admiratoare şi am un vlog despre înfrumuseţare. Mi-ar plăcea foarte tare dacă...
Şi atunci o văd cu coada ochiului: fata de la concurs, de la biroul convenţiei, ochi superbi şi limbă ascuţită, iar după ce mă întorc să mă uit la ea, nu-mi mai pot întoarce privirea.
La capătul scărilor, fata roşcată cu părul strălucitor se uită la noi din spatele unei măşti aurii sclipitoare. Buzele ei ca o fundiţă sunt date cu ruj aprins de nuanţa unei gigante roşii. E frumoasă.
- Scuza-mă, îi zic vloggeriţei şi mă duc spre fată prin mulţimea de oameni.
în timp ce coboară, mulţimea se întoarce şi se uită la ea. Trebuie să fie strălucirea coroanei, felul în care îi sclipeşte haina. Se apleacă unii spre alţii, întrebându-se dacă a venit singură.
- Cine n-ar vrea să o însoţească? îi şopteşte un nox de lângă mine perechii lui.
Păşeşte cu graţie de fiecare dată, cu toată greutatea privirilor aţintite spre ea... Chiar dacă e singură. în toate filmele, asta e scena în care el descoperă ce şi-a dorit întotdeauna. E momentul în care totul pare a căpăta sens dintr- odată. Scena în care se întâlnesc, în care el se îndrăgosteşte. Exact secvenţa asta.
Dar nu suntem într-un film şi am ratat deja momentul întâlnirii. Cerul nu se prăbuşeşte dintr-odată înjurul nostru. Sunetele nu dispar înjur.

Pentru că nu aici mă îndrăgostesc eu. M-am îndrăgostit deja prin

semnale GSM şi mesaje scrise târziu în noapte de o fată pe care nici n-o cunoştea

MELLE

Când ajung în capătul scărilor, un băiat înalt îmbrăcat în roşu îmi întinde mâna.

- Se poate? întreabă el.

Are uniforma călcată la dungă, o insignă cu Flota Stelară în piept şi o mască prinsă după urechile de vulcanian. Nu e un stargunner, dar e pe-aproape. Calul de dar nu se caută la dinţi.

- Sigur, îi răspund eu şi-l iau de mână.

Mă întoarce spre mulţime, în timp ce DJ-ul porneşte un alt imn în format 8- bit. Dansăm pe două melodii, dar nu e aşa cum mă aşteptam să fie. Nu e ca atunci când tata dansa cu mama în sufragerie. E un dansator destul de ciudat şi nici eu nu mă pricep mult mai bine. în plus, lângă noi e un fel de cyborg care se tot dă la un elf al nopţii, şi nu ştiu sigur ce părere am despre o astfel de uniune.

- Aşadar, cum te cheamă? mă întreabă Haină-Roşie.

- Amara, răspund eu. Haină-Roşie nu pare amuzat.

- Nu, mă refer la numele tău real.

- A... Păi, pe tine cum te cheamă?

Interpretează varianta lui de dans reţinut. Dă din cap, cu coatele spre interior, spre piept, mişcându-se ca un T-rex drogat. Nu-l pot lua în serios.

- Dave, răspunde el. Ţi-am văzut costumul la concurs azi. Ai fost... de milioane.

- Mersi. A fost al tatălui meu...
Cineva mă bate uşor pe umăr şi mă întorc. Un tip costumat în tânărul Han Solo, gata de însurătoare, îmi întinde mâna.
- îmi acorzi următorul dans?
După el mă întreabă o tipă costumată ca în Final Fantasy şi apoi un Pikachu umanizat şi apoi... Sunt prea mulţi. Prea multe cântece, prea multe dansuri, prea multe chipuri. Nu am mai fost populară până acum Sunt un nimeni, doar o figurantă în filmul altcuiva. Dar se pare că aici n-a ajuns vestea. E copleşitor şi oarecum neplăcut. Dacă genul ăsta de atenţie încearcă să obţină Chloe, ei bine, o poate păstra liniştită. Eu vreau blogul meu. Teatrul meu întunecos. Starfield.
Pe la jumătatea piesei I Will Always Love You mă scuz de pe ringul de dans şi mă îndrept spre bufet. Sunt oameni care ciugulesc în faţa fiecărui platou, dar reuşesc să iau un biscuit cu brânza şi un pahar mic cu punci.
Găsesc un colţ mai întunecos şi mai puţin populat şi mă aşez sprijinită de nişte ferestre uriaşe, ieşite în afară. Am obrajii fierbinţi de la atât dansat şi transpir în haina asta de trei cântece încoace. Trag de guler şi îmi lipesc de gât partea rece a paharului, închizând ochii o clipă.
Dar apoi aud paşi. Venind spre mine. Deschid un ochi. Cizme negre lucioase, brodate în dreptul gambei cu simbolul Federaţiei. Mi se strânge inima în timp ce îmi ridic încet privirea. Pantaloni negri şi o haină care se închide pe partea dreaptă, cubutoni şi cusătură aurii. Dintr-unul dintre buzunare ies trei lanţuri, care trec pe sub braţul stâng până în spatele umărului, ascunzându-se sub epoletul auriu.
Chiar şi în lumina slabă îmi dau seama că e altă nuanţă de albastru, dar compensează prin croială. îi îmbrăţişează talia subţire şi pieptul lat, venindu-i fix la umeri... Şi chiar că are umeri impunători. Sunt convinsă că până şi gulerul i-ar veni ca turnat dacă n-ar fi desfăcut (ceea ce e, de fapt, o

idee bună; e mult prea cald pentru haine de stofa). Aripile stelare prinse de rever lucesc în lumina felinarelor care intră pe fereastră. E ca şi cum haina ar fi fost făcută special pentru el. Şi, având în vedere că este un bal cosplay, probabil că a şi fost.
îmi ridic privirea spre el, spre tenul lui măsliniu şi faţa bine conturată, spre ochii lui negri, pătrunzători, înconjuraţi de masca neagră, şi mi se pune un nod în stomac.
- Sfinte biscuit cu brânză! bombăn eu. Iarăşi tu!
Darien Freeman îşi pune mâinile în şold şi îşi înalţă capul. Nu e drăguţ sau ceva. Chiar nu.
- Am venit să o întreb pe câştigătoarea locului doi dacă vrea să danseze cu mine, dar cred că am ajuns cam târziu, prinţesă.
- „Prinţesa Amara" pentru tine, mă răstesc eu. Şi da, dar vreau să stau puţin aici. Singură.

îşi ridică mâinile înţelegător.

- în regulă.

Şi, în mod miraculos, se întoarce şi pleacă.
închid din nou ochii, recunoscătoare pentru clipa asta de linişte. Tatei i-ar plăcea la nebunie balul. I-ar plăcea totul, chiar şi popul ăsta de rahat. I-ar plăcea la nebunie costumele, amestecarea speciilor, spiritul oamenilor care sunt altceva pentru o scurtă vreme. Dar în clipa asta nu mă simt ca Amara. Mă simt obositor de mult ca mine însămi.

- Hei, ai un costum extraordinar, îmi zice cineva. Două minute

de pace... atât cer: două minute.
- Detaliile sunt aşa de drăguţe. A fost scump? Cine l-a făcut?

Deschid dintr-odată ochii. îmi ridic privirea spre cel care m-a întrebat. E de vârsta mea, îmbrăcat cu unul dintre cele mai ţipătoare costume pe care le-ai putea alege. Robă neagră, perniţe mari pentru umeri, machiaj care imită solzi. în vârfurile urechilor lipite are luminiţe care pâlpâie când mov, când albastre, aproape în ritmul muzicii. Regele nocşilor.

- Ce vrei să spui? întreb eu.

- Mă refer la numele ăluia care l-a făcut.

- N-ar fi putut să fie o fată? întreb eu.

- Am impresia că nu te-am mai văzut la nicio convenţie până-acum, răspunde el, de parcă asta ar fi o explicaţie. Eşti fană Darien Freeman, aşa-i?

- Poftim? Pufneşte.

- Haide! Eşti prea drăguţă ca să faci pe proasta.

Mă holbez la el, dându-mi dintr-odată seama că Darien Freeman nu e aşa de departe cât aş fi vrut să fie. Las punciul jos, încercând să găsesc cuvintele potrivite.

- Dacă chiar vrei să ştii, costumul ăsta a fost al tatălui meu înainte să moară, iar eu şi prietena mea i-am făcut câteva modificări. Nu-i spun că a fost aproape distrus. De fapt, au mai contribuit şi alţi cosplayeri, aşa că ai putea spune că a fost un efort cosmic.

- Ştiam eu, exclamă regele nocşilor, părând foarte fericit. N-aveai cum să-l faci singură.

- Ce? îmi ridic capul. De ce nu?

- Linişteşte-te, nu încerc să te jignesc.

Râde. Are puţin ruj negru pe dinţi, dar n-am de gând să-i spun.

- Te-ai costumat şi tu ca să primeşti puţină atenţie şi, hei, a funcţionat!

- Ba, pardon! sar eu în picioare. Starfield este unul dintre serialele mele preferate de când mă ştiu şi...
- Nu trebuie să încerci să te justifici în faţa mea, bine? Tocilarele impostoare ca tine câştigă mereu.
Se întoarce cu spatele la mine, dar îl apuc de zdreanţa aia de capă. Şi oricum, de ce poartă regele nocşilor capă? Nu am priceput niciodată asta în serial. îl întorc spre mine. E surprins o clipă, dar apoi se înfurie rapid. Bănuiesc că n-are nimeni voie să-i atingă costumul fără permisiune. Ei bine, nici să mă facă pe mine impostoare.
- Ai dreptate, nu trebuie să mă justific în faţa nimănui, cu atât mai puţin în faţa unui nox amărât ca tine. Te crezi amuzant? Nu ai putea să te costumezi nici măcar în Euci! Ai face de ruşine orice personaj secundar din tot omniversul!
- Da, venind din partea cuiva care s-a prezentat doar ca să facă pe prinţesa, e puţin cam amuzant, nu crezi? Ce s-a întâmplat? Nu ai putut să te gândeşti la nimic mai original? Biata cosplayeriţă impostoare... zice el, clătind din cap.
- Scuze!
E Carmindor, adică Darien, care s-a întors în uniforma lui cu altă nuanţă de albastru.

- Nu te băga! mă răstesc eu. Darien ridică o sprânceană.

- încetinel, prinţesă.

Pufnesc, dar el continuă să vorbească.

- \foiam doar să vă întreb din ce episod sunteţi, domnule.
Regele nocşilor se încruntă, mânjindu-şi şi mai mult dinţii cu ruj.
- Episodul şaişpe.

- Hm, zice Darien.

- Ce contează?

Cosplayerul îşi încrucişează braţele.

- Nu contează, ridică Darien din umeri. Doar că regele nocşilor nu poartă capă în episodul şaişpe.
- Da, şi? zice regele nocşilor. Am improvizat.
- Beton, beton.

Darien se încruntă, apoi se bate uşor pe umăr, după care arată spre apărătoarea de umeri a cosplayerul ui. Acum, că arată spre ea, îmi dau şi eu seama care-i problema.

- Şi cu tresa cum rămâne? zice Darien. Pentru că, din câte îmi amintesc eu, de obicei e în cealaltă parte. în toate episoadele. Şi nu e un detaliu aşa neînsemnat. Ci destul de important. Cum ar putea adepţii tăi să sărute simbolul religiei lor dacă nu e pe umărul care trebuie?

Cosplayerul dă să spună ceva, dar îşi ţine gura.

- De-asta n-ai câştigat tu, continuă Darien Freeman, pentru că n-ai fost atent. Nu pentru că eşti „un fan adevărat". Toţi suntem fani adevăraţi. Cu atât mai mult fata asta.

Cosplayerul înaintează spre Darien.

- Da? Şi tu cine naiba eşti? Iubitul ei?

Carmindor Darien îi zâmbeşte doar regelui nocşilor şi se ţine tare pe poziţie. Ce mi-ar fi plăcut ca filmul să fi fost despre această continuare a poveştii! îşi ţine umerii drepţi, dar relaxaţi, bărbia puţin înclinată, zâmbind uşor superior.

Nu vreau să mă holbez... Şi nu mă holbez, doar mă uit... Dar, pentru o clipă, în lumina slabă din interior şi a maşinilor de ceaţă şi a strălucirii candelabrelor de perete, chiar seamănă. Cu...

- Pentru tine sunt Carmindor, prinţul Federaţiei, îi răspunde Darien Freeman, şi îmi dau seama de ironie, dar şi un simplu fan. Ca tine. Şi nu, nu e partenera mea din seara asta, dar, dacă tot ai zis - îmi întinde mâna -, nu m-ar deranja să iau o gură de aer proaspăt. Ce zici?

încremenesc, până îmi aduc aminte că fac parte din această scenă, că nu privesc doar de pe margine.
Darien îşi ridică şi mai tare sprâncenele deasupra măştii.
- Deci, prinţesă?
îmi iau ochii de la mâna lui întinsă spre privirea lui rezervată, prin care îmi cere să-i fac jocul. Bine, o să-i fac jocul. îl apuc de mână.
- Doar dacă nu trebuie să mai străbat vreo Nebuloasă Neagră.
- Cred că ajunge o dată, glumeşte el şi mă conduce spre balcon. Hai să ne vedem de întâlnirea noastră, ce zici
?**DARIEN**
Mă opresc doar după ce ieşim pe veranda mică legată de sala de bal. Doi vulcanieni se giugiulesc lângă piersic (se pare că în Atlanta toate lucrurile au ca temă piersica), aşa că o duc în cealaltă parte. Dincolo de balcon se întinde oraşul, ca o hartă de luminiţe.
Prinţesa Amara se desprinde de braţul meu, lăsându-mi o senzaţie ciudată de goliciune. N-o iau în seamă.
- Să ştii că nu trebuia să intervii ca să mă salvezi, începe ea, ducându-se spre bancă. Mă pot salva şi singură.
- Eşti genul care se salvează singură?
- îmi pare rău să te dezamăgesc.
- Nu sunt deloc dezamăgit, spun şi mă aşez lângă ea. Doar că mă enervează treaba asta: când cineva acuză un fan că s-ar preface. Ştiu prea bine cum e.
îşi muşcă obrazul.
- Uite ce e, legat de blog... N-am crezut... N-am crezut...
- Las-o aşa, ştiu că ai crezut şi tu că o fac doar pentru bani, o tachinez eu, iar ea se înroşeşte şi mai tare.
- Nu te cunoşteam, răspunde ea. Adică, nu te cunosc nici acum, dar...

Şi iată problema. Asta e mereu problema, nu-i aşa? Nimeni nu mă cunoaşte. Ar trebui să mă întorc înăuntru. Ar trebui să-i spun lui Gail că trebuie să plecăm. Am terminat cu întâlnirile cu câştigătorii. Mi-am făcut treaba. N-ar trebui să mai stau prea mult pe-aici, ca oamenii să ne facă poze şi să înceapă să-şi dea cu părerea şi să vândă bârfe. Poate că vreun realizator TV sau radio ar plăti-o pentru un interviu. Ar putea lua banii şi ar putea avea şi ea cinci secunde de faimă, ca Brian.

Dar fata asta nu pare să semene deloc cu el. Şi nici Elle nu

părea, îmi dreg vocea.

- Probabil că ştii destul de multe despre mine. Sunt convins că ai citit câteva interviuri, ai văzut câteva talk show-uri.

- Ăla cu cabina cu apă a fost foarte bun. Fac o grimasă.

- Da, chiar a fost.

- Dar... ezită. Tu nu eşti, de fapt, aşa, corect? Nu vreau să fiu indiscretă. Doar că... Doar că nu cred că băiatul ăla care mi-a luat apărarea înăuntru e Darien Freeman.

- Te asigur că eu sunt, prinţesă.

- Dar nu e Darien Freeman. Nu e...

- Ăla despre care scrii pe blog? închei eu în locul ei. Apropo, sunt nişte articole grozave. Toate extraordinar de incisive. Unul mai dureros ca altul.

Se înfioară.

- Bine, o merit. Mă simt ca o nesimţită din cauza asta, şi îmi pare rău. Dar dacă tu nu eşti aşa... dă să spună şi începe să se joace cu o şuviţă de păr după ureche, de parcă ar fi fost emoţionată, ceea ce e, într-un fel, drăguţ. Atunci cine eşti, de fapt?

- Cine sunt? repet eu surprins.

Dă din cap.

- Am putea să zicem că e un interviu exclusiv? îmi voi redacta chiar şi celelalte postări.
Dau din colţ în colţ, neliniştit, gândindu-mă la Elle şi la ce a spus Brian. Toate mesajele pe care ni le-am scris... eu n-am fost sincer, nici măcar o dată, deoarece am minţit prin omisiune. Dacă aş fi preţuit-o cu adevărat, dacă mi-ar fi păsat de ea, oare i-aş fi spus măcar adevărul?
Poate că aş putea primi o a doua şansă.
- Nu cred că ţi-ai făcut deloc o impresie greşită despre mine, îi spun prinţesei.
- Pune-mă la încercare.
- Sincer? Sunt... trag adânc aer în piept, uitându-mă în pământ. Sunt un nimeni.
Ea îşi înclină capul spre mine şi se încruntă în spatele măştii aurii.
- Şi eu am crezut mereu că sunt un nimeni, răspunde ea. Dar ne înşelăm. Suntem oricine vrem să fim. Oricine putem să fim.
- Da? Crezi că aş putea fi un Carmindor bun?
Perechea care se săruta în celălalt colţ se ridică. Se împleticesc spre sală ca să danseze pe melodia Thriller a lui Michael Jackson, iar între mine şi prinţesă se aşterne tăcerea. Suntem singuri pe balcon. E atât de linişte, încât zici că suntem singurii oameni care au mai rămas pe lume.
- Tata spunea că oricine ar putea să fie Carmindor, zice ea. Că oricine ar putea să fie Amara. Că avem frânturi din ei în noi. Trebuie doar să le şlefuim şi să le lăsăm să strălucească.
- Pare foarte tare tatăl tău.
- Cel mai tare. A... murit când eram mică.
-îmi pare rău, nu.
îmi ignoră scuzele.
- A fost costumul lui, ştii?
Atinge cu drag aripile stelare de pe rever.
- Şi al mamei, adaugă apoi. Veneau în fiecare an la ExcelsiCon costumaţi în Carmindor şi Amara. ExcelsiCon a fost proiectul tatei. Avea tot felul de visuri măreţe cu el, ştii? I-ar fi plăcut la

nebunie să vadă balul ăsta. \forbea adesea despre el după moartea mamei. Cred că asta îmi lipseşte cel mai mult: cât de mult vorbea despre convenţia asta şi despre bal; un bal mascat al stelelor, zicea el. Nu credeam că vorbea la propriu.
îmi dă un cot în coaste.
încep să zâmbesc uşor, pentru prima oară după multă vreme, iar ea zâmbeşte, la rândul ei, după care şovăie.
Se uită în altă parte.
- Ştiu că nu am fost cel mai bun cosplayer din concurs. Am câştigat locul al doilea pentru că sunt fiica fostului director al convenţiei.

Chicotesc încet, clătinând din cap. Nu are cum să priceapă

ironia situaţiei.

Se încruntă.

- Ce-i aşa de amuzant?
- Prinţesă, eu te-am votat pentru că, atunci când ai intrat pe scenă, m-ai făcut să cred asta.
- Ce anume?
- Ce spunea tatăl tău: că oricine poate fi Carmindor şi Amara. Trebuie să găseşti părticica aia din ei în interiorul tău şi să o laşi să strălucească.
Se înroşeşte. îşi coboară privirea în poală, unde îşi împleteşte părul într-un milion de cosiţe. De ce îmi pare atât de cunoscută? Nu de pe blog. Nu din
birou. De altundeva. Am mai auzit poveştile astea, într-un ritm mult mai lent, ca un vals.
Dau să spun ceva, dar ea sare de pe bancă şi se întoarce spre mine, cu mâna întinsă.

- Vrei să dansezi? Cu mine, mă refer. Ai vrea să dansezi cu

mine? Vreau?

- Doar dacă conduci tu, prinţesă, răspund eu.

O apuc de mână şi mă trage în picioare. Zâmbeşte mai larg.

Speram să spui asta

.ELLE

îl conduc pe Carmindor, Darien Freeman, sau cine-o fi el în sala de bal, în mulţime, în mijlocul ringului de dans. DJ-ul pune un cântec nou, iar mulţimea se împrăştie, până rămân doar cuplurile.

Mă strânge mai tare de mână. Este un cântec uşor şi lent şi mă înfior când îmi dau seama că este melodia din Starfield. Darien pare să-şi dea şi el seama în acelaşi timp şi zâmbeşte.

-La fix!

- Uneori, universul se ţine de cuvânt, zic eu, şi apoi îmi dau seama că e adevărat, deşi doar în alte universuri.

- Poate că jucăm într-un film, şi nici nu ştim, şopteşte el în glumă.

- Poate că universului îi place să se ţină de şotii.

Oamenii din jurul nostru se întorc să ne privească. Ne ţintuiesc cu privirile ca nişte lasere, fierbinţi şi focalizate, ca la concurs, când am intrat pe scenă. Simt furnicături peste tot, de parcă fiecare mişcare pe care o fac ar fi greşită.

îşi lasă mâna pe şoldul meu şi începem să ne legănăm lent. Mă înroşesc în timp ce muzica ne învăluie. Instrumentele cu coarde, cele de suflat şi un crescendo al orchestrei care se înalţă tot mai mult, purtându-te prin toată galaxia. E muzica pe care dansau tata şi mama prin toată sufrageria, în timp ce ea râdea şi păşea după el. E sunetul pe care valsam cu tata în sufragerie, după mama, în timp ce el îmi povestea despre un

bal grandios, despre visul lui, unde o clipă, cât o suflare, eşti persoana care ai visat mereu să fii.
Cum ar fi prinţul Federaţiei, care nu se teme de nimic. Cum ar fi o fiică ce se ridică la înălţimea amintirii tatălui ei. Cum ar fi o prinţesă care se salvează singură şi care dansează cu...
îl privesc din nou în ochi şi înghit în sec.
- Ştii măcar să dansezi?
- Dacă ştiu? îşi împleteşte degetele cu ale mele, trăgându-mă mai aproape. Miroase a rulouri cu scorţişoară şi a apret. Doar sunt Carmindor.
în timp ce orchestra trece în crescendo la a doua parte, păşim la unison, în ritmul muzicii, într-o mişcare fluidă; sala de bal devine un vârtej. Ne rotim pe ringul de dans, înjurul perechilor care se leagănă, picioarele noastre sincronizate într-o cadenţă ciudată, de parcă aş şti fiecare pas pe care urmează să-l facă... Sau el i-ar şti pe ai mei. Fărâme de lumină sclipesc în jurul nostru, pătrunzând prin ceaţa care se învolbureaza în urma noastră. Am senzaţia că întregul univers orbiteaza înjurul nostru într-un moment imposibil.
Un moment imposibil într-un univers imposibil.
Cum ar fi să dansez cu Carmindor al meu? Cu omul în faţa căruia mi-am deschis sufletul? Oare aşa ar fi?

- Mulţumesc, şoptesc eu, privind spre chipul mascat al lui

Darien.

- Pentru ce? zice el şi se apleacă spre mine.

- Pentru seara asta. Pentru... tot.

- Parcă spuneai că eşti genul care se salvează singură,

glumeşte el, rânjind.

- Chiar şi prinţesele care se salvează singure se simt uneori

neimportante.

Suntem aşa de aproape, că îi simt respiraţia pe buze, iar inima îmi bubuie, zicându-mi să-l sărut, deşi abia dacă-l cunosc. Deşi zdrobită, bandajată şi lipită cu scotch, încă se zvârcoleşte după mesajul primit cu câteva ore în urmă. Dar există ceva familiar în cadenţa cuvintelor lui, în felul în care formulează propoziţiile, în felul în care îşi articulează cuvintele, ca o voce pe care am mai auzit-o.

Mai aproape, mai aproape.

Apoi, aşa cum se întâmplă mereu în universul imposibil, momentul dispare. Cineva mă apucă din spate şi mă întoarce. Dintr-odată, mă trezesc faţă în faţă cu Chloe.

Şi nu e deloc veselă

.DARIEN

E vloggeriţa cu înfrumuseţarea de mai devreme. O apucă pe prinţesa Amara de braţ - frate, de ce n-o şti niciodată cum îi cheamă pe oameni? - şi o trage spre ea.

- Tu! rânjeşte vloggeriţa.

- Chloe, şopteşte prinţesa Amara.

Vloggeriţa - Chloe - se uită la ea din cap până-n picioare

dezgustată.

- Deci chiar ai furat-o, şuieră ea. Ştiam eu. Ştiam eu că mi-ai

luat rochia!

Un val de murmure răsună din mulţime. Muzica se aude în continuare, dar Chloe vorbeşte impresionant de tare şi începe să mi se zbârlească părul pe ceafa.

Prinţesa Amara îşi smuceşte braţul.

- Nu am furat nimic, Chloe.

- Ba bineînţeles că ai furat! Şi acum dansezi cu el! Arată cu

degetul spre mine.

îmi ridic mâinile.

- Stai aşa...

- Nu te băga! se răsteşte Chloe la mine.
Mă dau în spate. OK. Se uită urât la prinţesa Amara, faţa drăguţă şi fardată schimonosindu-i-se de furie.
- Tu ai totul, ştii asta? Ai avut totul. Şi măcar o dată - o singură dată! - am vrut şi eu ceva!
- Chloe, nu ştiu despre ce vorbeşti...
- A, nu? zice ea, înaintând spre Amara, care se dă în spate, încercând să se apere.
Mă uit înjur după un bodyguard. Unde-i Lonny când ai nevoie de el?
- Se poate să vină cineva de la pază aici? zic eu întorcându-mă, dar asta doar o înfurie şi mai tare pe fată.

Se uită urât la mine.

- Nu te deranja! După ce afli cine e cu adevărat, o să fugi

mâncând pământul.

- Opreşte-te, Chloe, răspunde Amara. O să plec eu.
- Ba nu! Stai cât vrei! Cred doar că trebuie să-i spui adevărul, nu? Că eşti un vierme mic şi orfan, fără prieteni, iar tatăl tău a fost un tocilar ratat căruia îi plăceau rahaturile spaţiale mai mult decât propria familie!

Amara face ochii mari şi încremeneşte. Rămâne cu gura

căscată.

-Poftim?...

Mulţimea începe să strângă rândurile, să murmure.
- Hai, mă! zice fata râzând. Taică-tău era un ciudat şi ştii prea bine. Era campion la ciudăţenie! S-a purtat cu tine de parcă ai fi fost nespus de specială, doar pentru că erai bizară, ca el. De parcă ai fi fost singura lui fiică. Dar ţi-am purtat pică pentru asta? Nu. Şi tu ce faci? îmi furi mie rochia. Am muncit din greu pentru ea!
Amara îşi pierde cumpătul:
- Mincinoaso!
- Ai furat-o! îmi pare rău că ţi-ai distrus viaţa, dar nu le distruge şi pe-ale tuturor. Şi acum crezi că poţi să fii cu Darien Freeman? pufneşte. Visuri, Elle! Eşti un nimeni!

Elle?

Sunt în mulţime şi simt că mi se face frig. O cheamă Elle?
Mesajul scris, ochii umflaţi ai Amarei, costumul... Doamne! Nu poate fi Elle a mea. Nu poate.
- Şi, adaugă Chloe, înaintând spre Elle, care, ca o floare în miez de iarnă, se cocoşează şi se face mică, nu vei fi niciodată cineva...
-Gata!

Chloe se întoarce cu ochii mari spre mine, nevenindu-i să creadă că i-aş lua apărarea ei. Lui Elle. Nici mie nu-mi vine să cred, dar din alte motive.
îmi amintesc de nopţile în care am vorbit cu Elle, cu Elle a mea, cu Elle din mintea mea, cea care se părea că nu există. Cum îmi doream să-i scriu. Cum îmi doream să-mi scrie. Prima oară când mi-a spus „ah'blen". Nopţile în care am stat treji până târziu, şi cât de puţine ştiam, de fapt, unul despre celălalt, şi cât de multe mi-aş fi dorit să aflu despre ea.
Eu şi ea... Fata aceea. Elle aceea.
Noi.
Cum de am putut vreodată să cred că Elle ar putea fi ca Brian? Să cred că erau unul şi acelaşi? Am fost un orb şi-un prost, iar ea a fost aici tot timpul.
- Nu vrei să ştii cine este, de fapt? întreabă Chloe. E îngrozitoare, exact cum mi le-am imaginat pe surorile vitrege ale lui Elle. Le-a descris perfect. E doar o tocilară mică şi ciudată.
- Ştiu cine este, răspund eu.
Elle se uită la mine. îi văd lacrimile în ochi. Nu pot să iau înapoi mesajul ăla, dar îi pot oferi ce mi-a oferit ea în săptămânile astea. Am fost aşa un idiot!
- E drăguţă şi deşteaptă, şi încăpăţânată şi foarte, foarte pasionată de ceva. Dar nu într-un sens rău. Ci într-unui bun. Aşa cum mi-aş dori eu să fiu. A crescut într-un univers în care nimeni nu a apreciat-o... Şi ce anume îţi dă ţie dreptul? Ce anume îţi dă ţie dreptul să o tratezi de parcă ar fi un nimeni?
-N-am... n-am...
Chloe se uită la mine, apoi la Elle şi apoi din nou la mine, de parcă ar încerca să îşi dea seama de ce îi iau apărarea surorii ei vitrege. Oare oamenii chiar mă cred aşa de egoist?
O iau pe Elle de mână şi o strâng tare, ca să ştie că nu sunt vorbe în vânt, ci le spun din suflet. Pentru că, dacă e cine cred eu că e, va înţelege. Merită să ştie cine sunt cu adevărat.

- A, şi tatăl ei? zic eu. El a înfiinţat convenţia asta. Balul ăsta. Deci, dacă ai impresia că a fost un ciudat, atunci cred că ai greşit adresa.
Şi, zicând acestea, fac salutul promisiune-jurământ.
Un torturian de lângă mine face şi el salutul. Şi un nox. Un Jedi. Un vulcanian. Un elf al nopţii. întreaga Frăţie a Inelului. Toţi cei de faţă, cu părul lor vopsit în culori diferite, cu costumele şi măştile lor diferite, îşi ridică mâinile şi fac semnul promisiunii-jurământ, ca să arate că sub robe, platoşe şi hainele de nailon se află oameni ale căror inimi bat la unison. Poate că suntem diferiţi, poate că ne plac lucruri diferite sau facem parte din comunităţi de fani diferite, dar, după douăzeci şi trei de zile în care am purtat o uniformă mult prea albastră şi am interpretat un personaj cum am crezut că nu voi fi niciodată, am învăţat că, atunci când devenim personajele cu pricina, părticele din noi înşine se aprind ca nişte tuburi fluorescente în noapte. Strălucesc. Noi strălucim. împreună.
Şi, chiar dacă uneori ne nimerim în universuri diferite, luminile nu se sting niciodată.

în sfârşit, Elle salută şi ea. Şi o strâng şi mai tare de mână. - Pe aici suntem cu toţii tocilari, zic eu

.ELLE

Chloe se întoarce. Nimeni nu dansează, deşi muzica se aude în continuare. Toţi cei prezenţi fac salutul promisiune-jurământ, chiar şi cosplayerii care nu poartă costume din Starfield.
Chloe îşi muşcă buza de jos, ca să nu-i tremure, înfigându-şi unghiile în rochia ei apretată. Nu ştiu de unde a făcut rost de ea sau cum a intrat în sală, şi mi se strânge inima, pentru că ştiu că şi-ar fi dorit să fie altfel.
- Te urăsc! strigă ea.

După care se îmbrânceşte şi iese din sala de bal. Mulţimea izbucneşte în aplauze, iar ea se împleteceşte în sus pe scări şi dispare, alungată de un val de huiduieli şi răcnete.
Mă gândesc să mă duc după ea, dar apoi mă opresc. Chloe n-ar veni după mine. Nici măcar n-ar încerca.

Darien oftează lângă mine.

- Mamă, ce nesimţită!

- Ai umilit-o, spun eu. Mijeşte ochii la mine.

- Şi ea te-a umilit pe tine.

- Ştiu, dar... zic, cu ochii spre uşa sălii de bal. Eu m-am

obişnuit.

- Şi asta înseamnă că e OK?
-Nu.,
Oftează, şi oamenii se întorc treptat la ce făceau înainte. Dansează, se plimbă prin sală, mănâncă tot felul de bunătăţi pe care nu le-am gustat încă. Poate că ar trebui să mănânc şi eu măcar un pateu înainte să dispară. Se freacă pe ceafa.
- Uite ce e, cred... Cred că ar trebui să-ţi spun ceva.
- Că eşti un fan cu acte în regulă? încerc eu să glumesc, dar inima îmi bate în continuare să-mi sară din piept din cauza certei de mai devreme.
Nu pot să-mi scot din minte ochii înlăcrimaţi ai lui Chloe. Am distrus-o. Poate că ea e aşa, dar eu nu.
- Mă rog, da, şi asta, zice el, râzând, după care îmi întoarce mâna într-a lui. Dar mă refeream, de fapt, la...

Uşile de la sala de bal se deschid larg cu un zgomot asurzitor. O fată cu părul albastru-verzui dă buzna înăuntru, urmată de doi uşieri care strigă după ea că are nevoie de bilet.
- Sage? strig şi îi dau drumul mâinii lui Darien când ajunge la mine. Ce cauţi aici?
Se apleacă, punându-şi mâinile pe genunchi, încercând să îşi tragă sufletul.
- Doamne sfinte! Nu te-ai uitat la telefon? Te-am căutat peste tot! Trebuie să plecăm!

- Ce? De ce? Aoleu, ora!

- Da, Cenuşăreaso, ora!

Sage mă apucă de încheietură şi mă smuceşte spre ieşire.

- Stai, zice Darien, încercând să vină după mine. Elle...

- îmi pare rău, zic eu, dar o las pe Sage să mă tragă după ea.
îmi trec prin minte o sută de mii de variante despre ce îmi va face Catherine. Şi mi se face rău când mă gândesc la toate.
„Te rog, ajută-mă să ajung acasă la timp", mă gândesc eu în timp ce ne croim drum prin sala de bal. Nu-mi întorc privirea spre Darien. Nu pot. încerc să- mi scot din minte faţa lui îndurerată, de fapt, sfâşietor de tristă.
Pentru că sunt ca şi moartă.
- Cât e ceasul? îi strig eu lui Sage, care spintecă mulţimea ca un cuţit, ţinându-mă de mână aşa de strâns, încât ştiu că îmi va rămâne semn.

- 21.00! îmi strigă ea. -21.00?
Pieptul mi se strânge şi se umple cu o senzaţie de panică. Şi dacă mergem cu o sută treizeci la oră, tot va dura cel puţin patru ore. Nu vom reuşi!

împinge uşa de la sala de bal şi ieşim în holul auriu, traversăm covorul de lux şi ne îndreptăm spre uşa turnantă. Dovleacul Magic ne aşteaptă afară, într-o zonă cu parcarea interzisă. Şi un poliţist se îndreaptă spre el din partea cealaltă a străzii. Cal se apleacă pe geamul din dreapta, facându-ne semn să ne grăbim. în urma noastră se aud paşi şi, chiar pe când mă împleticesc pe uşa turnantă, mă întorc să văd cine... Darien.
- Stai, te rog! strigă el, venind în fugă după noi.
I-a căzut masca şi îi văd vânătaia de la nas, neagră ca un nor de furtună, şi panica din privire. Panica aceea care te încearcă atunci când te temi că nu vei mai vedea niciodată pe cineva.
-Aşteaptă... ah'blena!
„Ah'blena?"
Mă împiedic şi unul dintre pantofii mamei îmi cade din picior.
- Ce faci? mă apucă de mână Sage când mă aplec după pantof. Haide! Trebuie să plecăm!
Are dreptate. Trebuie să plecăm. Eu trebuie să plec. Să la în urmă... orice ar fi asta. Visul acesta. Momentul acesta. Un pantof e doar un pantof... Nu merită să îndur mânia lui Catherine pentru el.
O iau la fugă chiar în clipa în care Darien iese pe uşă. Sage sare la volan, bagă în viteză, iar eu mă apuc de bară şi pun piciorul pe treapta de la uşa din dreapta. Rulota se pune în mişcare în timp ce deschid portiera şi mă urc lângă Cal.
îl văd în oglinda retrovizoare cum continuă să alerge după noi. Dar, pe măsură ce accelerăm, încetineşte şi apoi se opreşte, după care se apleacă, punându-şi mâinile pe genunchi, rostindu-mi numele, iar în clipa următoare dispare după o clădire. Mă întorc cu faţa la drum; inima mi se strânge, iar capul îmi zvâcneşte.

O să mă uite. A fost doar un moment. Un singur moment într-un

univers imposibil, în care am dansat valsul acela imposibil, sublim

.DARIEN

îmi vine să vomit.

Plămânii mă ard de fiecare dată când respir, dar mă îndrept de spate, privind la condurul sclipicios. îl iau de pe jos. O să-l las la recepţie. Sau poate îl voi păstra până îl va putea recupera Elle. Sau aş putea să-i spun.

Mi se pune un nod în gât.

Aproape că am facut-o... Aproape că i-am spus cine eram A fost cât pe ce. Mă lovesc uşor cu talpa pantofului în palmă şi mă întorc spre hotel.

Şi încremenesc.

Regele nocşilor e acolo, cu telefonul în mână, filmând toată scena sub lumina puternică a unui felinar. Zâmbeşte cu superioritate, şi atunci îl recunosc. înjur şi el rânjeşte şi mai tare.

- Drăguţ costum, Brian, îi spun eu cu dispreţ.

- Măcar te-am păcălit.

- Poţi să nu mai filmezi?

- De ce nu-l întrebi pe taică-tău?

Oftez. Da, Mark o să mă ucidă. Dar mă voi ocupa de asta mai târziu.

- Ai putea să n-o vinzi, şi gata, să ştii. Să te prefaci că ai bun-simţ.

- Tot nu-ţi dai seama, omule? zice Brian clătinând din cap. Mi-e un pic milă de tine.
Sunt prea furios pentru jocuri din astea. Elle a fost chiar aici, lângă mine, după care n-a mai fost dintr-odată, iar când a plecat m-am simţit ca şi cum ar fi luat cu ea tot aerul din jur şi abia mai puteam respira.
Brian îi dă înainte.
- Sunt convins că vom lua bani grei şi pe filmarea asta. Ce titlu crezi că ar merge? „Darien favorizează o concurentă"? „Tocilara ar face orice ca să câştige"? „Renumit concurs de cosplay distrus de vedeta Darien Freeman şi iu...
Pân-aici! Măcar am învăţat un lucru bun în ultimele câteva luni de filmare şi salate insipide şi shake-uri proteice şi antrenamente la patru dimineaţa cu verişorul lui Arnold Schwarzenegger, şi anume cum să dau cu pumnul. Degetul mare la exterior, pumnul strâns...

Lovesc.

Brian se împleticeşte. Duce mâna la falcă şi flutură telefonul

spre mine.

- încă filmează, prostule! Vrei să se menţioneze şi „acte de

violenţă"?

- ŢI-ARĂT EU VIOLENŢĂ.

Şi, cu un ţipăt animalic, mă năpustesc asupra lui.
Brian se întoarce şi o zbugheşte spre uşa turnantă. Intru în aceeaşi secţiune ca el; suntem ca două sardine într-o conservă. îl trag de urechile enervante de nox.
- Au, au, au! Jos labele! strigă el. Au fost scumpe!
- Eram prieteni!

Reuşesc să-i smulg o ureche înainte să împingă uşa îndeajuns cât să iasă în hol.'
- Mi-ai zis doar că vrei să fim prieteni! îi mai spun.
- Da, până te-ai dovedit a fi un ticălos care se credea mai bun ca toţi ceilalţi! îmi strigă peste umăr, ocolind o canapea care pare scumpă.
Tapiţeria e foarte drăguţă, dar la naiba cu ea! Mă urc pe perne - credea c-o să ocolesc şi eu - şi-l apuc de pelerina aia tâmpită şi absurdă. Mereu am spus că regele nocşilor n-avea nevoie de pelerină.
- Şi tu m-ai vândut! Erai invidios!
- Serios, omule? îmi strigă în timp ce se duce în spatele unui scaun şi-l împinge spre mine. E incredibil cât de credul eşti când îţi zice tac-tu ceva.

Prind scaunul înainte să mă lovească în burtă.

- Retrage-ţi cuvintele!

- Eşti băieţelul lui tati! Faci tot ce vrea el. El te-a fabricat, ştii,

nu? Apucă nişte reviste şi le azvârle spre mine.
Mă feresc, iar un număr din Teen \fogue cu mine pe copertă îmi zboară pe deasupra capului.
- Am zis să-ţi retragi cuvintele.
- Ce? Nu eşti mândru că eşti băieţelul lui...
Mă reped din nou la el. Trece printr-o familie de patru membri şi le împinge căruciorul de bagaje între noi. Eu îl apuc de celălalt capăt.
- Aşa că mi-ai făcut poză în timp ce căzeam în port şi ai vândut-o? Asta chiar a fost o bucurie! încerc să trag de cărucior, dar îl ţine bine. De ce ai făcut chestia asta?
Machiajul lui mov-închis începe să i se scorojească în timp ce se încruntă furios.
- De ce nu-l întrebi pe taică-tău?

- Mark nu are nicio legătură cu asta...

- El a plantat pozele! răcneşte Brian. Rămân cu gura căscată.
- La asta nu te-ai gândit niciodată, aşa-i? Rânjeşte dispreţuitor. Nu ţi se pare că a venit prea la fix chestia asta? Tocmai terminaseşi al doilea sezon din Seaside. Ai fost la casting pentru rolul lui Carmindor, iar oamenii au cam ştiut cine erai...
- Dă-te-n punga mea!
- Dar nu te ştiau cu adevărat. Nu i-a păsat nimănui, în afară de SeaCoşii tăi, sau cum naiba îi cheamă.
Minte. Ştiu că minte. Dar gâtul mi se strânge când îl aud şi mi-e tot mai greu să respir.
- Am făcut pozele în joacă... Ca să te frec la cap cu ele mai târziu. Dar Mark mi le-a confiscat, mi-a spus că aş putea să iau bani frumoşi, zice Brian. Şi a avut dreptate. O poveste de proporţii, şi toată lumea a aflat de tine. Erai peste tot.
- A fost un calvar!
- A fost o afacere, omule, zice Brian. Am crezut că, până la urmă, o să treci peste.
- Şi eu am crezut că pot să am încredere în cel mai bun prieten al meu.
Tatăl din familia al cărei cărucior l-am arestat se întinde şovăitor după bagaje, uitându-se când la unul, când la celălalt, de parcă amfi nişte monştri nebuni. La recepţie, angajatul hotelului vorbeşte deja la telefon, probabil cu paza. Văd deja titlul: DARIEN SE ÎNCAIERA CU UN PAPARAZZO SOIOS ŞI-L UCIDE.
- Sigur, zice Brian, n-ai decât să dai vina pe mine pentru toate astea. N-ai putea să te gândeşti că e şi vina ta, nu?
întorc căruciorul din mâna tatălui turist şi mă năpustesc asupra lui Brian, urlând furios de parc-aş fi Conan Barbarul. Brian fuge în sala de bal, dispărând în negura petrecerii.

Alunecă şi se opreşte lângă balustrada care coboară spre ringul de dans şi se uită în spate.
-Fir-ar...
Dar m-am aruncat deja asupra lui. îl izbesc cu umărul în piept şi ne prăvălim peste balustradă ca King Kong de pe Empire State Building. Căderea de trei metri durează mult mai mult decât mă aşteptam. îndeajuns cât să regret amarnic.
„Măcar am asigurare."
Ne izbim de podea cu o asemenea forţă, încât mi se taie răsuflarea. DJ-ul opreşte un remix Pokerap. Răzbunători, elfi ai nopţii şi cavaleri Jedi ne înconjoară. Mă rostogolesc pe spate, gemând. Nu cred că mi-am rupt nimic, dar nici nu pot să-mi dau seama. Am senzaţia că mi-am fisurat toate cele. Lângă mine, Brian se rostogoleşte şi el şi ne uităm amândoi în tavan. E un tavan drăguţ. Decorat cu auriu ca restul hotelului, elegant...
Probabil că m-am lovit la cap mai tare decât credeam.
- Ştii ce? zic eu, ridicându-mă în fund, abia ţinându-mă. Azi am încasat mai multe lovituri decât am încasat vreodată pe platou. Ştiam eu de ce nu voiam să vin la convenţie. Am fi putut fi prieteni, adaug. Dar n-ar fi mers niciodată, şi nu pentru că sunt eu celebru, ci pentru că eşti tu un nemernic, Brian. M-ai urmărit, ai ţipat la mine în faţa fanilor, mi-ai furat naibii telefonul...
Undeva, în spatele sălii de bal, o aud pe Gail ţipând la oameni să se dea din calea ei; sună deja la firma de asigurări, ca să afle dacă abdomenul meu e acoperit şi în cazul încăierărilor.
Brian trage aer adânc în piept, tremurând.
- Poate, se uită el spre mine. Dar spun— au— adevărul.
Se ridică lent în picioare. îi curge sânge din buză, unde l-am lovit. îmi întinde mâna şi o apuc, şi mă ridic, deşi mă doare (bine, se poate să-mi fi luxat ceva, sau să mă fi lovit foarte, foarte tare).

- Te controlează, omule. Şi aveai de gând să-l laşi să ţi-o ia şi

pe fata aia. Gail reuşeşte, în sfârşit, să ajungă la noi şi îmi

întoarce faţa spre ea.

- Dare! Eşti bine? Ai păţit ceva? Câte degete am ridicat?
- Trei, răspund eu, dându-mi seama că Brian nu mai e lângă mine. Mă învârt, uitându-mă după el, dar văd doar o pelerină neagră care se strecoară printre doi orei şi dispare.
Gail îmi întoarce din nou faţa spre ea şi îmi verifică nasul, apoi buzele şi apoi bombăne ca o cloşcă despre cum o să ne toace Mark din cauza asta.
- Numai probleme-mi faci, Dare. Când mergem la Los Angeles te încui în cameră până la premieră! îţi promit!
-De fapt...
îmi amintesc ce scria pe rulota cu care a plecat Elle. Dovleacul Magic, „Cea mai bună mâncare vegană din Charleston!" Totul se leagă acum. Chimichanga. Glumele. Era deja aşa de aproape. Cuvintele lui Brian îmi urlă în minte ca nişte sirene.
„Şi aveai de gând să-l laşi să ţi-o ia şi pe fata aia."
Ar fi trebuit să-i spun adevărul de la bun început. N-ar fi trebuit să mă tem aşa de tare de consecinţe, pentru că supravieţuiam, oricare-ar fi fost ele. Vreau doar să fiu eu însumi. Măcar o dată. Fără mască, fără scenarii, necunoscut. Prefer să trăiesc ştiind că Elle mă urăşte, decât să trăiesc ca un Carmindor impostor în mintea ei.
- O s-avem o vacanţă pe cinste şi lungă! O să fie perfect...
- Ba nu.

Mă ţin de coaste, încercând să nu mă strâmb. Sigur mi-am

rupt ceva. - Mai întâi trebuie să vorbesc cu tata, adaug eu.

Telefonul sună o dată, de două ori, apoi Mark răspunde. Mă uit la ceas. Ora 00.31. Foarte devreme pe Coasta de Vest. Probabil că încă petrece. Sau e la vreun eveniment sponsorizat de studioul de film sau de casa de producţie. Se numeşte să-ţi faci relaţii, aşa zice el. îmi amintesc de anii în care doar asta a făcut: şi-a făcut relaţii, noapte de noapte. întreaga mea copilărie a fost plină de relaţii din astea. Nici nu-mi amintesc toate bonele pe care le-am avut. Şi apoi, într-un weekend, la multă vreme după divorţ, mi-a făcut rost de reclama aia la pastă de dinţi şi, trei luni mai târziu, de o probă pentru serialul Seaside Cove, care ziceai că e Rebel în California. Apoi am apărut în ziare.
Mă frec absent pe cicatricea din bărbie. Nu ştiu cât să-l cred pe Brian, dar nu ştiu nici dacă vreau să-l cred pe Mark. Nu-mi amintesc mare lucru despre săptămânile alea în care am apărut în tabloide. A fost o avalanşă de paparazzi, de ziare şi titluri, şi nu pot să zic că s-a terminat cu adevărat nici după aceea. Practic, viaţa mea s-a împărţit în două: înainte şi după scandal.
Mă întreb oare cine aş fi ajuns fără asta în universul posibil al lui Elle. Poate că în universul acela încă aş avea un tată şi poate că n-aş fi dat vina pe Brian.

Poate că aş fi fost un nimeni.

- Alo? mormăie Mark.

- Salutare, bătrâne, zic eu voios.

- Darien? Ce faci... Cât e ora? îl aud foindu-se, apoi mormăie:

- Darien, la tine e târziu. N-ar fi trebuit să fii în avion?
- Ar fi trebuit, zic eu. Probabil că decolează chiar acum. Nu ştiu.
- Nu ştii? îmi spune el pe un ton tăios.

înghit în sec şi mă concentrez la cizmele de piele lustruite. Sunt cizmele lui Carmindor, de fapt. încă nu mi le-am schimbat. Mă păcălesc singur crezând că, dacă sunt îmbrăcat ca un erou, şi pot să mă port aşa, agăţându-mă de ultima fărâmă zdrenţuită de curaj care mi-a mai rămas.
Lonny, aşezat într-un fotoliu comod din camera de hotel, soarbe în linişte dintr-un pahar de apă minerală. Gail, în scaunul de lângă el, citeşte pe telefon. Ascultă amândoi, iar mie nu-mi pasă. Când i-am întrebat dacă ar putea rămâne în cameră în timp ce vorbesc cu Mark, au fost de acord fără să ezite. E o alinare. Pentru că sunt ca nişte prieteni pentru mine, mă gândesc. Sau ca nişte părinţi.
- Cum adică nu ştii? Te urci în avion. Te duci acasă. îţi dai seama cât costă biletele alea...
- Tu ai dat fotografiile în presă? spun eu dintr-odată. Alea pe care le-a făcut Brian? De pe iaht?
Gail îşi ridică privirea din telefon, surprinsă şi palidă. Mark nu spune nimic vreme îndelungată.
- Mi-am dat seama că trebuia să-ţi alegi cu grijă prietenii, răspunde el lent, alegându-şi cu grijă cuvintele, aşa cum vrea să-mi aleagă şi prietenii, şi cariera, şi iubitele, şi toate celelalte. Toată viaţa. Când am văzut că are fotografiile, a trebuit să fac ceva, continuă el. Aşa că am făcut. Aşa le-am luat-o înainte ştirilor.

Mă prăbuşesc pe marginea patului şi mă uit la covorul bej.

- Deci mi-ai sacrificat mândria şi intimitatea pentru puţină

celebritate.

- Titlurile alea ţi-au adus rolul lui Carmindor, Darien. „Mi-au

adus rolul lui Carmindor."

Cuvintele parcă mă spintecă; îmi amintesc săptămânile de după apariţia articolelor. Cum am stat în apartament, cu uşile încuiate, cum simţeam că mă sufoc înăuntru. Apoi, afară, purtam ochelari de soare şi şapcă peste tot, încercând să nu citesc articolele, dar fără să reuşesc să mă abţin. Simţeam cum ruşinea se solidifică în mine, întărindu-se, formând un zid.

- Aveai de gând să-mi spui? -Darien, e compli...

- Aveai de gând?

- Darien, am vrut ce era mai bine pentru tine.

- Şi fotografiile din timpul filmărilor? Tot tu ai fost în spatele lor? Sau pe alea le-a dat Brian de la sine putere?

- Nu fi naiv! Nu există scurgeri de informaţie, pufneşte Mark. Efectiv mi-l imaginez făcând semnul ghilimelelor cu degetele când rosteşte „scurgeri".

- Brian avea nevoie de bani, aşa că i-am făcut rost de o slujbă ca asistent de producţie pe platou. I-am zis să nu iasă în evidenţă şi poate să surprindă câteva imagini. Să-ţi spioneze telefonul, dacă putea să pună mâna pe el.

- M-ai minţit. M-ai lăsat să fiu defăimat. Din nou. Pentru ce? Câteva minute de faimă?

- Ca să rămâi relevant, îmi zice tata.

- Felicitări, răspund eu cu amărăciune, a funcţionat. Urmează

o pauză lungă.

- Ştiu că probabil mă urăşti, spune Mark. Şi ai tot dreptul. Dar nu eu sunt personajul negativ aici, îţi jur! Nu am vrut niciodată să fiu. Informaţiile ajunse în presă, atenţia, tu şi

Jess... Suntem mai buni pentru că s-au întâmplat toate astea, nu? A ieşit perfect. Am supravieţuit.
- Probabil, zic eu.
Are dreptate: chiar am supravieţuit. Filmul e gata. Voi fi vedetă. Dar Elle, faptul că ampierdut-o pe Elle. Iată rezultatul!
- Deci, continuă Mark, o să-ţi iau alt bilet de avion. Mâine-dimineaţă ai şedinţă foto, apoi câteva întâlniri de promovare cu presa...

-Nu.

-Nu?

Trag aer adânc în piept, facându-mi curaj.

- Reprogramează şedinţa foto. Spune-le că a intervenit ceva.
- Nu fi caraghios! Ai contracte de respectat pentru filmul ăsta. Sunt bani în joc...

- Tată, nu vreau să fiu Carmindor pentru bani.

- Darien, este o slujbă. Strâng din dinţi.
- Nu e vorba de bani. Sau de contracte. Sau de şedinţe foto. Sau de articolele din ziare. Sau de notorietate. Sau de abdomenul meu asigurat... De ce naiba mi-ai asigurat abdomenul, dacă tot veni vorba? E ca şi cum şi-ar asigura Taylor Swift picioarele. E ridicol!

- Ne luăm orice măsură de precauţie necesară, zice el. E

doar... Dar îl întrerup.
- Cu sau fără articolele din ziare, am acceptat rolul datorită lui Carmindor. Datorită Starfield. Pentru că ne uitam la reluări împreună. Mai ştii?
- Ăsta era demult, Darien.

Poate. Dar uneori mi se pare că a fost ieri, când încă era tatăl meu.
- Pentru mine e vorba despre personaje. Despre poveste. Fani. Despre...
Cuvintele îmi rămân în gât când îmi amintesc discuţiile cu Elle despre Nebuloasa Neagră, despre lume, despre toate întrebările de genul „Ce-ar fi dacă?".

- Despre universul imposibil, închei eu.

- Despre ce vorbeşti?

Pentru prima oară, reuşesc să-mi stăpânesc furia.

- Vreau să am şi eu o poveste a mea şi...
îmi dau seama că nu mai pot rămâne în infernul ăsta. între a avea şi a nu avea tată. Spre deosebire de Elle, care ar face orice ca să-şi aducă tatăl înapoi, eu încă am unul.

- Vreau un manager nou, îi spun eu, în cele din urmă. îmi

vreau tatăl înapoi. -Mă... concediezi?

- Da. Asta fac. Te iubesc, tată, dar te concediez, îmi spune pe

un ton aspru:

- Darien, tu auzi ce zici? Cariera ta. Nu poţi, pur şi simplu,

să...

- Ba pot, răspund eu, şi apoi închid.
Gail începe să îşi strângă lucrurile din cameră. După faţa ei, crede că e şi ea concediată.
- O să plec curând. Mark zicea că ar trebui să...

- Dă-l încolo pe Mark, îi spun eu. Te promovez oficial, din clipa asta.

Ridică din sprâncene. îi arunc telefonul şi aproape că îl scapă.

Gail rămâne cu gura căscată.

-Adică...

- Adică probabil că va trebui să te duci la Los Angeles şi să găseşti nişte scuze pentru şedinţa foto de mâine, zic eu. Poţi să mai prinzi un avion dacă...

- Dar nu mă pricep deloc la scuze!

E albă ca varul. De fapt, cred că începe să se înverzească.

- Ce s-a întâmplat cu Mark? De ce nu...

O apuc de umeri şi o întorc spre mine. Ne privim în ochi.

- Gee, tu eşti cea mai importantă pentru mine. Mereu ai fost. Eşti singura în care am încredere. Acum, dacă nu vrei, înţeleg, dar vreau să te întreb oricum. Suntem o echipă şi vom fi mereu. Vrei să fii managerul meu?

-Ă...

îşi mişcă gura încet, după care închide ochii şi trage adânc aer în piept. Obrajii îi prind puţină culoare. în cele din urmă, deschide ochii şi dă din cap scurt.

- Bineînţeles, Dare.

Zâmbesc larg, strângând-o de umeri.

- Eşti cea mai tare!

- Domnişoara Cea-mai-Tare pentru tine, răspunde ea, zâmbind larg, dar îi trece imediat. Ah, avionul... Trebuie să prind avionul!
Se întoarce, desprinzându-se din strânsoare, îşi ia geanta de pe jos şi o zbugheşte spre uşă. Se opreşte şi se întoarce spre mine.

- Promit că nu te voi dezamăgi!

Şi apoi pleacă, trântind uşa în urma ei. Lonny îşi termină apa,

apoi se ridică.

- Deci care-i planul?
- Nu trebuie să mergi, îi zic eu, dându-mi jos haina de Carmindor. Voi fi, într-un fel, absent fără scutire, ceea ce nu e stipulat în contractul tău.
- Atunci, din punctul meu de vedere, sunt în afara serviciului, zice el, aranjându-şi costumul. Pot să fac ce vreau cu timpul meu şi eu vreau să te ajut. Deci care-i planul?
- Mai întâi, zic eu, mergem la automate. La cât noroc am, sigur găsim o sticlă de Orange Crush.
Şi pe toţi zeii sucurilor, Batman, în lumina măreţelor automate de la etajul al treilea văd un buton frumos pentru Orange Crush şi, când îl apăs, o sticlă portocalie se rostogoleşte în fantă. O desfac şi beau, sorbind gustul dulce al victoriei.
- Ăsta-i planul tău? zice Lonny. Să bei un suc?
Pun capacul sticlei şi clatin din cap, o idee aproape ţicnită prinzând contur în mintea mea.
- face ce ar fi trebuit Carmindor să facă în ultimul episod din Starfield, îi zic eu. Mă duc după fată.
ELLE
Au fost doar trei episoade în viaţa mea peste care am crezut că nu voi reuşi să trec niciodată. Primul a fost când a murit

mama. Eram prea mică să-mi amintesc mare lucru, în afară de cum m-a îmbrăţişat tata într-o dimineaţă rece de septembrie şi mirosul de saloane de spital dezinfectate.
Al doilea a fost când a ieşit Catherine din casă, în timp ce eu stăteam pe verandă, aşteptându-l pe tata. Aerul era umed şi lipicios şi abia aşteptam să-i arăt povestea pe care o scrisesem despre Carmindor şi regele nocşilor. Era cea mai bună de până atunci. Eram aşa de fericită!
Şi apoi mama mea vitregă a ieşit, ţinând telefonul cu umărul, şi mi-a spus: „Intră în casă, Danielle. Robin nu mai vine".
Nu-mi amintesc unde am pus povestea. După aceea n-am mai scris. Cred că din golul acesta s-a născut blogul... Un strop de bine în imposibil. Şi, până la urmă, am reuşit să trec peste momentele astea. Dar peste al treilea...
Peste acestea nu sunt convinsă că voi reuşi.
Pentru că am pierdut pantoful mamei, am întârziat acasă, iar când Sage coteşte pe strada mea, îmi văd casa, casa părinţilor mei, cu bannerul acela hidos pe care l-a montat Catherine, pe care scrie DE VÂNZARE DIRECT DE LA PROPRIETAR. Toate luminile sunt aprinse, iar maşina lui Catherine se află pe alee. Pe verandă stă mama mea vitregă, cu braţele încrucişate, cu palmele pe coate, cu o expresie împietrită pe chip. Iar pe bordul Dovleacului ceasul arată ora 02.05.
Sunt prinţesa Amara, iar aceasta e Nebuloasa mea Neagră. Cal se apleacă. E palidă şi evident agitată şi îşi frânge mâinile. Nu vreau să aibă probleme din cauza mea... Dar nu ştiu ce altceva să fac. Pare hotărâtă să intre odată cu mine, chiar dacă i-am spus că se poate furişa pe fereastra de la camera mea. N-are rost să fim pedepsite amândouă.
- Nu trebuie să plecaţi, spune Sage, care încetineşte, dar nu opreşte de tot. E o prietenă bună. Cea mai bună. Mă bucur că am ajuns să o cunosc. Sau aş putea să merg şi eu cu voi.
Dar nu poate să vină cu noi. Credeam că voi fi mai panicată; că o să mi se pună un nod în gât, că voi simţi înţepături de

meduze în stomac. Dar sunt surprinzător de... calmă. Eşuată câteva momente în ochiul uraganului.

Cal mă strânge de umăr.

- Vm şi eu imediat.

- Cal, nu trebuie să...
- Nu mai încerca să-ţi asumi singură vina, mă întrerupe ea. Nu sunt ca sora mea şi nici ca mama. M-am săturat să fiu băgată în aceeaşi oală cu ele. Nu pot fi băgată în aceeaşi oală. E vremea ca mama şi Chloe să afle şi ele.

Dovleacul se opreşte complet.

- Doamne, arată ca o pisică udă, bombăne Sage.

- Aşa arată ea de obicei, îi zic eu.

Sage se apleacă spre mine şi mă îmbrăţişează tare.

- Ne vedem mâine la muncă?

- Da, cârâi eu. Adică poate.
O îmbrăţişez la rândul meu şi deschid uşa de la rulotă, dar Cal zăboveşte o clipă, neştiind cum să îşi ia rămas-bun de la Sage. îmi întorc pe loc privirea. Nu e treaba mea şi pare a fi un moment intim.
Când păşesc pe peluza, Catherine mijeşte ochii la mine. Dar apoi coboară şi Cal din rulotă, iar pe chipul lui Catherine se desluşeşte furie, ca un artificiu care explodează. Să fi fost doar eu era una, dar eu şi Cal? Mi se pune un nod de groază în stomac, ca nişte şerpi încolăciţi. Nu poate face nimic, îmi zic în sinea mea. Nu te teme de ea.

Dar mă tem. Mă tem de ea aşa cum se teme Carmindor de regele nocşilor, cum se teme Amara de Nebuloasa Neagră. înainte să găsesc costumele părinţilor mei şi să o cunosc pe Sage şi să descopăr o oarecare fericire, nu am crezut că mama mea vitregă m-ar fi putut priva de vreun lucru de care să nu fi fost deja privată. Dar acum, că stau aici, îmbrăcată cu costumele părinţilor mei, cu gust de punci de pepene roşu pe limbă, în timp ce din boxele Dovleacului se aude David Bowie cântând Ziggy Stardust, îmi dau seama că m-ar putea priva de mult mai multe lucruri decât mi-am dat seama. Am o viaţă acum. Am lucruri care contează.
îmi trag haina tatei peste umăr. Miroase mai mult a Darien decât a mine, a scorţişoară şi apret, a transpiraţie şi a o noapte pe care nu o voi uita niciodată. în spatele nostru, Sage bagă Dovleacul în viteză şi, cu o erupţie zgomotoasă de fum negru, o apucă înjos pe drum.
- Calliope... Catherine îşi priveşte de sus fiica pe sub gene. Cred că avem de discutat. Chloe mi-a spus totul. Sunt foarte, foarte dezamăgită.
- Mamă, pot să-ţi explic, zice ea, dar mama ei o întrerupe.
- Intră în casă, te rog, înainte să facem o scenă.
Cal îşi lasă imediat capul înjos şi intră grăbită în casă. Catherine strâmbă din buze, dezgustată, în timp ce o urmez tăcută. Trânteşte uşa în urma ei, iar Cal se întoarce.
- Mamă, pot să-ţi explic. Nu e ceea ce pare a fi...
- O, ştiu bine ce pare a fi. Doar că nu mă aşteptam să mă minţi aşa în faţă, draga mea, îi răspunde Catherine cu o voce straniu de rece. Să pleci pe furiş de la campionat? Ca să te duci să stai cu nu ştiu ce drogată şi cu sora ta vitregă? Nu-ţi doreşti un loc în echipă? Un viitor? S-ar părea că doar Chloe îşi doreşte cu adevărat.
Atunci îmi pică fisa. Chloe a ajuns acasă înaintea noastră şi i-a zis lui Catherine o minciună care să o bage în belea şi pe

Calliope, nu doar pe mine. Nu pot să cred aşa ceva! De ce ar face Chloe una ca asta? Mereu au fost nedespărţite.

Cal pare la fel de şocată.

- Dar... Nu aşa... Chloe...

- Mi-a spus totul, încheie Catherine fraza. Sus! Acum!

- Dar, mamă...

- Acum! se răsteşte Catherine.

O clipă, am impresia că nu va pleca, dar apoi dispare, urcând grăbită scările. Când uşa de la camera gemenelor se trânteşte, Catherine se întoarce spre mine, cu o privire tăioasă.

- De unde ai hainele? mă întreabă ea cu o voce ascuţită ca un cuţit.

Mă opresc în hol ca să mă şterg pe tălpi. Ţin în mână pantoful mamei, cel care mi-a mai rămas, iar Catherine mă priveşte dezgustată. Sclipici cade peste tot înjurul meu: în pliurile rochiei, pe pielea mea, de parcă aş fi făcută şi eu, în parte, din praf de stele.

- Sunt ale mele, zic eu. Ale părinţilor mei.

- Şi ai avut obrăznicia să o târăşti şi pe Calliope în prostia

asta?

- Nu a fost o prostie, ci o convenţie. Ne-am înscris la un

concurs.

- Un concurs?

- Un concurs de cosplay. îţi aminteşti de ExcelsiCon? De visul tatei? Am vrut să fac parte din...
- Nu-mi pasă ce vrei tu, mucoasă răsfăţată ce eşti! Catherine expiră aşa de tare, încât sună ca un şuierat. Ştiai că e uşor de impresionat! Ştiai că o vei
putea convinge să participe la uneltirile tale! Şi totul a început când ai început să lucrezi în rulota aia jegoasă!
- Nu e jegoasă!
- Fetele de la club mi-au spus că te ţin prea din larg pentru că te las să lucrezi acolo, dar am avut încredere în tine.

îşi îndreaptă spatele, iar halatul de mătase îi luceşte.

- Nu te mai vezi niciodată cu fata aia, Danielle!

- Cu Sage? o întreb şi mi se strânge inima. Dar nu e vina lui

Sage!
- *Yoi* curma treaba asta din faşă, înainte să ne faci de ruşine pe toate, continuă ea, ridicând vocea, ca să nu mă mai aud. Nu o vei mai vedea niciodată, dar niciodată! M-ai auzit? Cuvântul mă loveşte ca un pumn în stomac. Să nu o mai văd niciodată pe Sage? Niciodată?'
- Şi îţi vei da demisia, adaugă ea, începând de-acum. Vei lucra într-un loc respectabil, unde să te pot supraveghea.
- Dar... dar e slujba mea! încerc să ripostez eu cu vocea tremurândă.
Să-mi dau demisia de la Dovleacul Magic? E printre singurele lucruri pe care m-am luptat vreodată să le am Printre singurele lucruri pe care le-am obţinut prin propriile puteri... Printre singurele lucruri pe care am putut să le obţin prin propriile puteri.
- Am câştigat-o cu spatele meu! Şi îmi place să muncesc acolo!

- Nu pot avea încredere în tine, Danielle, îmi zice mama vitregă, şi, dacă nu pot avea încredere în tine, nu meriţi nimic din tot ce fac pentru tine.

- N-am făcut decât să mă duc la o convenţie pe care a

înfiinţat-o tata! Clipesc, ca să-mi alung lacrimile care-mi apar

în ochi.

- Şi e şi convenţia mea! M-am dus pentru că e tatăl meu! Al meu! Şi am simţit, în sfârşit, că ar fi mândru de mine... Tu de ce nu poţi să fii mândră de mine?

Catherine îşi încrucişează braţele.

- Nu pot să fiu mândră că fiica mea mă minte.

- Fiică? Nu mă laşi niciodată să fac nimic! M-ai pedepsit... nici măcar nu ştiu pentru ce! Ani la rând! îi strig, iar pe obraji îmi şiroiesc lacrimi fierbinţi. De ce mă urăşti?

- Să te urăsc? spune şi clipeşte lent, de parcă ar fi cel mai absurd lucru pe care l-a auzit vreodată. Danielle, nu te urăsc!

Strâng din dinţi.

- Sigur te-ai purtat de parcă m-ai fi urât mereu! Mi-am dorit un singur lucru de la tine... Unul singur. Am vrut să fii mândră de mine. Aşa cum eşti de Cal şi de Chloe. Am vrut doar...

Strâng tare din ochi, încercând să opresc lacrimile. Nu-mi place deloc să plâng, dar nu mă pot abţine.

- Am vrut doar... Am vrut să mă iubeşti şi pe mine.

îmi ascund faţa cu braţul, înăbuşindu-mi suspinele. Rimelul şi sclipiciul şi toate lucrurile bune de la convenţie mi se freacă de piele, lăsând dâre umede în urma lor.

Când reuşesc, în sfârşit, să-mi ridic privirea, ochii albaştri ai lui Catherine licăresc în lumina din hol. Nu-mi răspunde vreme îndelungată.

în cele din urmă, îşi înclină capul zâmbind, de parcă ar încerca să fie blândă.

- Am încercat să te iubesc, draga mea, dar faci lucrurile atât de dificile!
Mă opresc din suspinat.
- Obsesia asta nu-ţi face deloc bine, zice ea dintr-odată. Nu i-a făcut bine nici tatălui tău să trăiască într-o lume închipuită. Atât a făcut! Atât a fost! Mereu aţi fost doar tu, el şi Starfield. Şi urăsc că îi semeni atât de mult!
Las braţul jos şi mă holbez la ea, încercând să văd minciuna din spatele machiajului, dar îşi strânge buzele într-o linie subţire, iar ochii îi sunt întunecoşi, şi nu cred că minte.
- Am vrut să schimb atâtea lucruri la el, zice ea. Şi la tine.
- Să schimbi? în ce? întreb eu înainte să mă pot opri. în fiica perfectă? într-o versiune leită a ta? în cineva pe care îl consideri acceptabil şi demn de dragostea ta? De ce trebuie să-ţi dovedesc că merit?
- Danielle, vreau doar ce e mai bun pentru tine...
- Ba nu, vrei doar ce e mai bun pentru tine! mă răstesc eu, ridicând tonul. Nu m-ai vrut niciodată, recunoaşte! Sunt o povară. Atât am fost după ce a murit tata. Şi dacă mă urăşti că sunt ca el, asta e, dar am luat ce a fost mai bun de la el. M-a învăţat să lupt pentru lucrurile în care cred şi să fiu o persoană bună... Şi să văd binele din ceilalţi!
\forbesc aşa de tare, încât mi se frânge vocea.
- Dar te-am lăsat să calci în picioare toate lucrurile bune pe care mi le-a dat, continui eu. Dar nu şi astăzi... Astăzi, la convenţie, pentru prima dată, am simţit că mi-am găsit locul. Ceea ce nu am simţit niciodată aici! în casa părinţilor mei! Pe care o vinzi!
Mijeşte ochii.
- Starfield nu e real, Danielle. Cu cât vei afla mai repede, cu atât îţi va fi mai bine.
Bineînţeles că nu e real. Ştiu că nu e real. E la fel de fals ca recuzita din polistiren şi decorurile din carton pe care le folosesc, ca sunetele laserelor şi aparatele de îngheţată pe

care încearcă să le facă să pară „maşini de date"... Ştiu că totul e fals. Dar personajele - Carmindor, prinţesa Amara, Euci şi chiar şi regele nocşilor - mi-au fost prieteni când oamenii din lumea reală mă vorbeau pe la spate, mă făceau ciudată, mă îmbrânceau în dulăpioare şi mă făceau să cred că sunt frumoasă doar ca să mă împingă înainte să ne sărutăm Ei nu m-au abandonat niciodată. Erau loiali, cinstiţi, iubitori şi deştepţi.
Dar îmi dau seama că a încerca să-i explic lumea din Starfield lui Catherine e ca şi cum aş încerca să-i explic ce este cerul unui peşte-undiţar. Pentru că ea nu e aşa şi nu va fi niciodată.

- Du-te sus şi dă-ţi jos costumul ăla caraghios, îmi ordonă ea.

Dau să plec, înfrântă, dar Catherine nu a terminat.

- Şi, îmi zice ea, dă-mi telefonul, încremenesc.

-Danielle!

Bag mâna după telefon în buzunarul de la haină. într-o clipă scurtă de nebunie mă gândesc la visul acela pe care îl aveam cu mine şi cu Franco. Cum plecăm spre apus, fără să ne uităm în spate. Ştiam că e doar un vis, deoarece casa asta nu se poate mişca şi nu prea ştiu cine aş fi fără ea. A fost ultimul loc în care m-am simţit ca acasă, şi acum nici măcar asta nu mai simt, iar în curând nici măcar nu va mai fi casa mea. Nu voi mai avea niciun loc al meu.
Dar, dacă nu am unde să mă duc, ce sens are să lupt?
Ca atunci când dezlipeşti un plasture, îi întind telefonul. îl strânge în mâna ei cu manichiura făcută.
- Bun. Acum treci în camera ta!
Mă podidesc din nou lacrimile şi urc scările câte două deodată. Catherine nu vine după mine. Nu merit atâta consum

de energie din partea ei, şi chiar nu mai are ce să-mi ia. în camera mea, mă lipesc cu fruntea de uşă şi închid ochii.
Nu mai suport. Trebuie să plec... acum Dar nu am telefonul. Nu o pot suna pe Sage ca să-i spun ce s-a întâmplat.
Iar Carmindor... în cele din urmă, până şi el şi-a dat seama că nu merită să vorbească cu mine.
Când Darien m-a strigat „ah'blena", aproape că am crezut că era el. Că Darien Freeman era Carmindor al meu. Dar nu avea cum să fie aşa. Universul nu poate fi atât de crud. Şi Darien, precum Carmindor, n-ar vorbi cu un nimeni.
Apuc haina tatei şi mă prăbuşesc pe covor, plângând cu faţa în ea, mai tare ca niciodată. Pentru că acum constelaţiile luminoase de deasupra mea par doar nişte stele false care luminează în întuneric. Şi haina miroase doar a transpiraţie. Iar casa veche şi scârţâitoare e doar rece. Iar în sufragerie nu se va mai valsa niciodată.

De aceea universul acesta e imposibil: pentru că toate lucrurile bune sunt imposibil de păstrat. Universul le răpeşte de fiecare dată

.DARIEN

Se pare că nu e aşa uşor să găseşti o rulotă cu mâncare în Charleston

- Cred că asta e, zic eu, şi bat uşor în spătarul scaunului lui Lonny.

Trage pe marginea drumului. Cred că se simte uşurat. Am fost deja la alte trei rulote cu mâncare înainte ca o persoană, dintr-o rulotă cu creveţi şi grits[29], să aibă o vagă bănuială unde am putea găsi una portocalie cu galben.
„A, căutaţi Dovleacul", ne-a spus femeia mai în vârstă, ştergându-şi mâinile unsuroase de un şorţ pe care scria G.R.I.T.S.: GIRLS RAISED IN THE SOUTH[30]. „Cred că e

undeva prin piaţă azi. încolo", ne-a zis ea, arătându-ne direcţia opusă - strada Kings, din câte se pare - şi apoi îndrumându-ne cum să ajungem acolo.
Sfat de călătorie: Dacă ajungeţi vreodată în Charleston, să ştiţi dinainte încotro vreţi să mergeţi. Sunt atât de multe străzi cu sens unic, că, odată ce-ai apucat-o în direcţia greşită, nu-ţi vei mai dori să conduci în vecii vecilor în oraşul ăsta. După ce am trecut de o mie de ori pe lângă un cărucior pentru copii şi aproape că am lovit de două ori un maratonist, am găsit, în sfârşit, o rulotă portocalie cu galben parcată în celălalt capăt al pieţei, spre unul dintre cheiurile turistice.

Lonny porneşte avariile.

- Pot să aştept, zice el. Sau să vin cu tine.

- Cred că mă descurc.
- Eşti sigur? zice cu vocea lui tunătoare, privindu-mă în oglinda retrovizoare.
- Doar dacă nu cumva vrei să vii, zic eu. Pentru sprijin moral?
- Nu, mersi, şefu'.
- Halal prieten mai eşti! Te sun când am nevoie de tine.
Ies din maşină şi mă uit cum Lonny se îndepărtează, apoi traversez strada spre Dovleacul Magic. E îngrozitor de portocaliu. Se vede de la un kilometru distanţă, şi probabil că asta era şi ideea. E pictată în aşa fel încât să semene cu un dovleac, cu nuanţe de galben şi roşu, plus negru pe alocuri, care subliniază rotunjimile şi muchiile pictate. O fată cu părul albastru-verzui se apleacă peste tejghea, iar inima stă să-mi sară din piept când o recunosc: e fata cu care a plecat Elle.
- Nu mai avem pârjoale, zice ea în timp ce mă apropii, fără să îşi ridice privirea din revistă.
- Nu pentru pârjoale am venit.
- Mă rog, sper că nici pentru cartofii dulci prăjiţi. Pentru că nu mai avem nici din ăia.

- De fapt, n-am venit pentru mâncare, zic eu.

Mă cam sperie fata asta. încă nu şi-a ridicat privirea din

revistă.

- Ă? Atunci ce doreşti? Sunt singură azi şi sunt nervoasă.

- Ă... dau să zic, bâlbâindu-mă.
încerc să arunc un ochi după rulotă. Unde-i Elle? Trebuie să fie pe-acolo, nu? Nu-mi amintesc să-mi fi spus vreodată că şi-a luat liber.
- De fapt... continui eu, înghiţind în sec. M-am gândit că poate o găsesc pe Elle aici.

Asta îi stârneşte interesul. în sfârşit se uită la mine.

-Ha.

Mă foiesc.
- Ha ce?
îmi arată revista. Şedinţa foto de promovare de după Hello, America. Mă strâmb.
- Arăţi mult mai bine photoshopat.
- E prima dată, zic eu, când mi se spune cu voce tare.
- Probabil că toată lumea crede asta. Lasă revista din mână şi îşi înclină capul. Ce cauţi aici?

- Nu m-ai crede dacă ţi-aş spune. Ridică din sprânceană.

- Ai dreptate.
Trag adânc aer în piept şi scot pantoful pe care l-a pierdut Elle. Face ochii mari.
- Bine. Mă interesează.

îi explic totul: de la primul mesaj pe care am vrut să i-l trimit lui Robin Wittimer, la săptămânile în care am vorbit cu Elle, la ExcelsiCon, la bal, la momentul în care rulota s-a făcut nevăzută.

- Vreau să o găsesc şi să-i spun adevărul. Vreau să-i cer scuze.

Se apleacă şi mai tare peste tejghea, gânditoare.
- De ce? Ca să ai conştiinţa împăcată? Ai de gând să fugi din nou, Carmindor?
E ironică, şi o ştim amândoi. Carmindor nu fuge niciodată de nimic. Rămâne şi luptă, şi îşi asumă consecinţele. Şi cred că toţi avem uneori şansa să fim ca el.
Şi cred că asta e şansa mea.
- Nu, îi răspund eu. Nu vreau să mai fug de ea. Doar dacă o să mă urmărească cu ceva să-mi facă de petrecanie, atunci o să fug, da... dar niciodată de ea.
Fata cu părul verde-albăstrui se gândeşte o clipă, molfaind o gumă de mestecat de un roz ţipător.
- Păi, Elle şi-a dat demisia. Sau, mai bine zis, mama ei vitregă şi-a dat demisia în locul ei. Şi nu răspunde la telefon, şi nici acasă nu e. N-am cum să dau de ea.
încep să mă descurajez.
- Dar, continuă ea, ridicând un deget, cred că ştiu unde ar putea fi! Dacă te interesează. Pot să te duc eu acolo.

Ezit.

- Acum? Dar nu...

- E un restaurant cu roţi, Carmindor. Trebuie să se mişte.
închide geamul de servire, se urcă prin mijloc în cabină şi îmi deschide cu piciorul uşa din dreapta. Mă urc şi mă aşez pe

scaun. în maşină miroase a dovleac prăjit, a ulei şi a scaune de piele vechi de douăzeci de ani.
- Eu sunt Sage, apropo, zice ea în timp ce porneşte monstrul de rulotă, şi îţi sugerez să-ţi pui centura.
Dovleacul Magic prinde viaţă cu un pufnet şi începe să huruie de parcă stă să se rupă în două. Ţin rapid seama de avertisment şi îmi pun centura. Bagă rulota în viteză şi calcă acceleraţia, virând pe o stradă cu sens unic cu viteza unui pilot NASCAR. Mă uit în oglinda retrovizoare: văd că Lonny a pornit maşina închiriată şi e pe urmele noastre. Sage spintecă centrul istoric al Charlestonului, mulţimea dându-se, pur şi simplu, la o parte din calea ei şi ne duce în afara oraşului.
- Deci... unde mergem? întreb eu, după ce mă conving că mai am zile.
- La un club sportiv din Isle of Palms. E îngrozitor.
- Atunci de ce lucrează acolo?
- Pentru că nu trebuia să meargă la convenţie, zice Sage.
Rulota se înghesuie pe unul dintre numeroasele poduri care fac legătura cu oraşul; corzile lor de suspensie albe se împletesc deasupra noastră. Mama ei vitregă nu voia să meargă, dar am luat rulota... Apropo, şi eu am avut o grămadă de probleme din cauza asta; sunt pedepsită până la pastele cailor. Pe naiba! adaugă ea cu jumătate de gură. Dar ne-am dus oricum şi ne-am înscris la concurs. Am crezut că vom ajunge acasă la timp, dar...
Acum totul începe să se lege.
- De-asta aţi plecat aşa, în grabă.
- Bingo! zâmbeşte larg Sage. Şi acum pun pariu pe Dovleac că mă-sa a sechestrat-o acolo la club.
Sage iese de pe pod, urmând indicatoarele spre clubul Pointe Greene. Totul devine dintr-odată mai verde, cu iarbă grasă şi frunzişuri dese. Şi drumurile devin mai bune. Urmează aleea şerpuitoare spre un punct de control şi opreşte uşor rulota în faţa unei bariere galbene. Se apleacă spre paznic şi coboară geamul.

- Scopul? întreabă paznicul.

- Am venit doar să arunc o privire, răspunde ea. Aş vrea să

mă înscriu. Bărbatul se trage de mustaţă.

- îmi pare rău, nu vă pot lăsa să intraţi fără permisiune.

- De la cine?
- De la cei cărora li se adresează clubul ăsta, zice el lent, de parcă Sage ar fi proastă sau ceva, şi o priveşte cu atenţie, de sus până jos, de la părul ei albastru-verzui, la piereinguri şi maioul scurt pe care scrie „Killer Queen". Şi nu cred că poţi fi membră.

Sage îşi încleştează mâinile pe volan. Se încruntă.

- îţi arăt eu ce-i voi face membrului tău, dacă...

- Scuze, mă bag eu, aplecându-mă în scaun.
îmi ridic ochelarii de soare şi zâmbesc cum ştiu eu mai frumos. Intru în rolul lui Darien Freeman într-o clipită. Nu credeam că mă voi bucura vreodată de masca asta.

Paznicul mijeşte ochii.

- Ce-i?

- Bună ziua. Eu sunt Darien. S-ar putea să mă ştiţi. Din

Starfield? Ridică din sprâncene. A, bingo!
- Am o prietenă care lucrează aici şi sunt în oraş pentru scurtă vreme. Credeţi că aţi putea să ne lăsaţi să intrăm ca s-o vedem? Vă rog?

începe să dea din cap - „Mulţumesc, Starfield, mulţumesc!" -, după care îşi lasă sprâncenele jos la loc.
- Poţi să fii şi prinţul Angliei, zice el. Poţi să-i spui amicei tale să dea cu spatele. Nu intraţi.
- Ce nepoliticos, mormăi eu.
Sage bombăne ceva în barbă şi bagă în marşarier. Paznicul se dă în spate triumfător şi dă să închidă gemuleţul.

Mă dezumflu.

- O s-aştept până iese de la muncă. -Nu.

- De ce nu? Sunt doar câteva ore, nu?
- Pentru că Elle nu poate să plece de-acolo decât cu maică-sa. Şi dacă paznicul nu ne lasă să intrăm, Catherine ce crezi că va face?

Opreşte uşor rulota şi bagă în viteză. Motorul scoate fum

negru.

- Ce altceva am putea face? Sage mijeşte ochii.

- Astăzi luptăm.
Calcă acceleraţia până la podea. Cauciucurile scrâşnesc şi miroase a ars, apoi se smucesc şi se pun în mişcare. îmi apuc centura de siguranţă. Ai zice că până acum ar trebui să mă pricep la cascadorii. Ai zice că ţin la pielea mea.
Te-ai înşela.
Sage o taie pe lângă barieră, abia reuşind să se strecoare. Paznicul deschide geamul, roşu ca o sfeclă, şi strigă după noi, dar Sage porneşte casetofonul şi dă muzica la maximum. Melodia din Starfield răcneşte în boxe ca nişte goarne de război.

Terci moale din fainã de porumb. Servit cu creveţi, este un preparat tradiţional în zona de coastã a Carolinei de Sud. (nred.)
„Fete crescute în Sud" (nred.)
ELLE
Clubul mã sufocã deja. în dimineaţa asta, Catherine m-a dat jos din pat la ora 06.00 şi m-a pus sã fac curat în pod aşa cum se cuvine: toate DVD-urile cu Starfield, statueta cu Carmindor, staţia de jucãrie pe care mi-a luat-o tata când eram micã şi câteva postere, cãrţi poştale şi obiecte de colecţie (inclusiv un dozator Pez extrem de rar). Apoi m-a adus aici, a vorbit cu managerul şi, cinci ore mai târziu, m-am trezit prizonierã în cafeneaua cu terasã într-un tricou verde îngãlbenit de transpiraţie şi pantaloni kaki, plictisitã la culme. Am urât slujba asta şi data trecutã şi o urãsc şi acum Dar am renunţat sã mã mai împotrivesc.
Cafeneaua are vedere spre majoritatea spaţiilor verzi ale clubului. în stânga e piscina, în dreapta, pe aproximativ un kilometru distanţã, se întind terenurile de golf. Cea mai mare parte a dimineţii am servit jucãtori de golf de vârstã mijlocie cu prea mulţi bani şi timp liber, dar azi au mai venit şi alţii. Chloe şi prietenele ei stau la o masã din colţ, bârfind aşa de tare, încât ştiu cã fac intenţionat. James stã chiar lângã ea, dar, spre deosebire de anul trecut, când se pãrea cã nu se putea dezlipi de el (în timp ce el se prefãcea cã se îndrãgosteşte de mine), astãzi nici nu-l mai bagã în seamã. E prea bunã pentru el acum. Sau ceva de genul. E şi Cal acolo, pe scaunul ei obişnuit, dar nu spune absolut nimic.
A venit la mine când fãceam curat azi-dimineaţã, când Catherine nu era prin preajmã, şi mi-a întins ceva.
- Eu şi Chloe am gãsit asta în cufãr atunci, când am luat rochia. Tu... ai scris- o?

Hârtia era îngălbenită de vreme, dar mi-aş aminti-o şi de-ar trece o sută de ani. M-au podidit lacrimile, chiar dacă nu credeam că aş putea să mai plâng, şi am luat-o, dând din cap.
- E... o poveste. Fan fiction. Scriam mereu chestii de genul ăsta pentru tata. Am clipit, ca să alung lacrimile, şi apoi mi-amtras nasul. Unde ziceai că aţi găsit-o?
- în cufăr. Mai sunt câteva miliarde. Probabil că le-a păstrat pe toate.
- Pe toate? am zis, uitându-mă din nou în jos, la bucata de hârtie. Mulţumesc, Cal.

Mi-a zâmbit sfioasă, de parcă n-ar fi trebuit.

- Măcar atât să fac şi eu.

Dar acum Cal tace. Iar vocea lui Chloe răsună pe terasă ca un

megafon.

- Era de vis, izbucneşte ea. Şi aşa de drăguţ. Şi mult mai sexy în realitate. Clar îţi face concurenţă, James, adaugă ea, bătându-l uşor pe genunchi, jucăuşă. Mi-ar plăcea să fi fost şi voi acolo. Serios, a fost grozav.
- De unde aţi luat bilete? întreabă James.
- Le-am cumpărat.
- Nu ştiam că îţi plac chestiile astea, zice Erin, acolita gemenelor. Mereu te iei de sora ta pe tema asta.
Imaginile au devenit virale peste noapte: doi dansatori la un bal cosplay, un star de cinema şi o fată obişnuită într-o rochie ţesută parcă din cerul înstelat. „Darien Freeman, prinţul din poveste?" scriau ziarele. Şi pe fată au supranumit-o Geekerella. Nu pot să zic că nu sună bine. Ai zice că oamenii ar lua-o razna dacă m-ar vedea cu Darien Freeman, dar fata din fotografii? Poartă mască. Iar Chloe, surpriza, a coborât azi-dimineaţă din camera ei cu părul vopsit roşcat - exact ca al meu.

Canalul ei de YouTube a crescut cu zece mii de abonaţi peste noapte. Vizualizările au atins cote incredibile. A devenit dintr-un nimeni o celebritate pe net, cu viteza luminii. Ba există chiar şi o petiţie on-line ca Darien să vină să o întâlnească din nou pe Chloe, ca să „trăiască fericiţi până la adânci bătrâneţi", şi nu m-aş mira să fi fost chiar ideea lui Chloe. Sinceră să fiu, nu ştiu ce e mai amuzant: faptul că Chloe se preface a fi eu sau că personajul meu de la ExcelsiCon este celebru? Mă rog, cât de celebru poţi să fii pe net. Fata care a dansat cu Darien Freeman.
Chloe flutură din mână.
- Soră vitregă. Şi nu e vina mea că e ciudată. Că tot veni vorba... Elle! mă strigă ea, uitându-se la mine peste umăr. Elle! Mai adu un latte!

Oftez şi îndoi colţul de la pagina la care am ajuns cu cititul.

- Cu sau fără frişcă? întreb eu, scoţând laptele din frigiderul

de sub tejghea.

- Tu ce crezi? Şi sper să fie de soia!

îi pregătesc băutura şi i-o duc. Nu se sinchiseşte să vină să o

ia.
- Totuşi, a trebuit să fug de-acolo, o aud pe Chloe, care ia ceaşca fără să-mi mulţumească măcar. Nici n-am apucat să-i spun cum mă cheamă! Şi acum atâtea fete pretind că sunt eu. Uite! le arată ea telefonul, derulând mai multe fotografii de pe hashtag. Impostoare.
- Am auzit că şi-a pierdut un condur, zic eu.
Chloe mijeşte ochii, dar nu-mi pasă, căci ce mai am de pierdut? Am renunţat complet.
- Poate că adevărata fată are condurul?

- Nu ne-ai zis că şi-a pierdut un condur, zice o altă prietenă, blondă cu vârfuri mov. Chloe, asta e! Ar trebui să...
- Am pierdut celălalt condur, rosteşte Chloe scrâşnind din dinţi, apoi soarbe din cafea, se preface că îi vine să verse şi o scuipă. Am zis degresat, nu soia!
îmi întinde ceaşca înapoi. Cafeaua se varsă pe şorţul meu şi pe tricoul polo. Fierbinte... Clocotită chiar. Ţip şi sar în spate. Băutura se împrăştie pe jos.
- Ups, rânjeşte ea şi îşi întoarce capul, ignorându-mă. Cum ziceam, am pierdut condurul, aşa că nici nu se pune problema.
Iau o mână de şerveţele dintr-un suport de pe altă masă şi încep să şterg cafeaua. James ia şi el câteva, se ridică de pe scaun şi mă ajută. Chloe se uită la noi.
- James, nu trebuie să faci asta. De-aia e angajată.
- Ştiu, dar... James îşi înalţă capul. Tună cumva?
- Bineînţeles că nu tună. E o vreme splendidă, îşi dă Chloe ochii peste cap în timp ce eu termin de curăţat. Serios, acum. Hai să mergem!
Ia o crosă din geanta de golf şi o întoarce în mâini, îndreptându-se spre iarbă. Apoi ne face semn cu manichiura ei perfectă să o urmăm. Oftez, îi iau geanta de golf pe umăr şi o pornesc pe panta acoperită de iarbă. Tocmai azi trebuia să se îmbolnăvească şi Phil, băiatul care cară echipamentul de golf. De fapt, în orice zi s-ar fi îmbolnăvit, ar fi fost nasol. Şi bineînţeles că şefului meu nu-i pasă dacă plec de la cafenea... Nu atunci când fiica lui Catherine are nevoie de hamal.
Odată ajunşi la soare, Chloe aşaza mingea pe iarbă şi mijeşte ochii în depărtare. Apoi se dă în spate şi loveşte. Mingea zboară prin văzduh şi pică vreo sută cincizeci de metri mai încolo, într-un buncăr.
- Ups, zice ea indiferentă. Elle, vrei să mi-o aduci?
Tunetul se aude tot mai tare, deşi cerul e senin. Mă întreb dacă şi Carmindor priveşte acelaşi cer. Şi apoi simt o durere în piept şi mă întreb de ce oare îmi pasă.

-Elle! mârâie Chloe.
O apuc în urma ei, dar zgomotul e aşa de puternic acum!... Şi jur că l-am mai auzit undeva. Un huruit gros, ca un dragon. Sau... nu.
Nici vorbă.
Dintr-odată, unul dintre grădinarii care configurează stropitorile pentru diseară ţipă şi se aruncă într-o parte. Pe deasupra tufişurilor dinspre parcare, facându-şi apariţia ca un mare dovleac zburător, pluteşte un rulotă portocalie cu galben. Aterizează cu atâta forţă încât lasă urme în iarba impecabilă şi trece printre tufişuri venind spre noi, cu apărătorile lui de roţi verzi ca nişte guri pline cu frunze şi rămurele. Iar din rulotă, răsunând prin geamurile deschise atât de tare, că aud boxele bubuind, se aude melodia din Starfield.

- Dumnezeule mare, ce-i chestia aia? exclamă Chloe. James

clipeşte nedumerit.

- O rulotă cu mâncare?

Cal zâmbeşte cu gura până la urechi.

- Cred că se numeşte Dovleacul Magic.

Rulota se opreşte zdruncinându-se în faţa noastră.
Ştergătoarele pornesc ca să dea frunzele la o parte, iar Sage strigă de bucurie de pe scaunul şoferului.
-A fost ATÂT DE TARE!
Dau drumul la geanta de golf, fug spre Sage şi o strâng în braţe.
- îmi pare aşa de rău! cârâi eu, strângând-o tare în braţe. Catherine mi-a luat telefonul şi nu am putut să te anunţ... îmi pare rău. îmi pare rău, îmi pare rău...

Mă îmbrăţişează şi ea, mirosind ca locul în care ar trebui să fiu eu: a dovleac prăjit şi a ulei de cocos de o zi.
- Şi mie mi-a fost dor de tine! N-o să-ţi vină să crezi pe cine am luat azi cu maşina.

- Ţi-am zis să nu mai iei autostopişti, îi zic eu. Ridică din

umeri.
- încerc, încerc.
Chiar atunci, un băiat brunet se prelinge de pe locul din dreapta şi mai că nu sărută pământul. Se ridică în doi timpi şi trei mişcări şi se sprijină de rulotă. Chiar dacă e puţin verde la faţă, toată lumea îl recunoaşte imediat.

Prietena blondă a lui Chloe icneşte.

- Dumnezeule...

- Nu e... întreabă James.

Chloe îşi îndreaptă spatele şi face ochii cât cepele.

- Darien!
Când îşi aude numele, Darien Freeman se îndreaptă imediat şi întoarce capul spre ea. Trăsăturile i se schimbă subtil: adoptă o poziţie a buzelor şi o uniformitate a sprâncenelor exersate, lucru care mă duce cu gândul la un bal mascat. O mască.
Se întoarce spre mine.
-Elle...
- Darien! strigă Chloe din nou, aruncând crosa din mână şi zbughind-o spre el. Dumnezeule, chiar tu eşti!
Se uită la prietenele ei, zâmbind larg, ceva de genul „V-am spus eu!"
- James... James, filmează, te rog!

îl plesneşte peste braţ ca să-i dea un imbold, iar el îşi scoate telefonul. Chloe îşi dă părul pe spate şi o zbugheşte spre Darien.
- Darien! Nu ştiam că mă vei găsi... Datorită petiţiei? Ştii că am iniţiat o petiţie...
- Nu pot să cred că era adevărat, îi şopteşte Erin lui James, care dă din cap şocat.
Au rămas efectiv fără cuvinte. Nu credeam că va veni vreodată şi ziua asta.
Inima stă să-mi sară din piept, deşi îi spun să stea locului, bate ca nebuna, deşi îi zic să nu-şi facă speranţe. Nu ştiu de ce-a venit... Ştie că nu e Chloe fata cu care a dansat... Dar bineînţeles că cedează în faţa farmecelor ei. Cine n-ar ceda?

- Mi-a luat ceva timp. \biam... doar să-mi cer oficial iertare,

zice el. Chloe se preface şocată.
- Să-ţi ceri iertare? Pentru ce? Şi cum m-ai găsit? întreabă ea, atingându-i bicepşii, aplecându-se spre el.
Pentru ea, flirtatul e la fel de firesc ca respiratul.
Aşa e. Pentru că oricum ea l-a vrut. Nu eu. Poate că într-un alt univers. Dar aici... nu eu.
Dar apoi Darien îşi înclină capul şi se uită. La mine. Iar masca începe să dispară încet-încet, până când de sub ea apare ceva cunoscut. îmi zâmbeşte.

- Am venit doar ca să-i înapoiez ceva lui Elle.

- Lui Elle? repetă Chloe. Ridică un condur cu stele.

- Deci, ah'blena? întreabă el, oferindu-mi-l.
„Ah'blena". O singură persoană mi-a zis aşa vreodată, o singură persoană a vrut să-mi spună aşa.

îmi simt inima în gât, ridicându-se în zbor ca un balon.

Carmindor.

în faţa lui Chloe şi a prietenelor ei, în faţa lui James, care s-a prefăcut că mă iubeşte, şi a lui Cal, care a învăţat ea însăşi să iubească, şi a lui Sage, care m-a învăţat că e în regulă să fii aşa cum eşti, îmi scot piciorul din mocasini (regulile clubului) şi i-l întind.

El îngenunchează şi îmi ia cu blândeţe călcâiul, apoi mă încalţă cu pantoful plin de stele al mamei

.DARIEN

Se holbează la mine, coada ei roşcată, împletită lejer, revărsându-i-se peste umăr. îşi împinge în sus ochelarii negri pătrăţoşi şi înaintează, şovăitoare, de parcă i-aş juca o farsă. Pe obraji are pistrui. I-am observat şi înainte, dar acum îmi vine să-i unesc ca pe nişte constelaţii, un cer înstelat pe o piele care se înroşeşte încet, dar sigur. Luminoasă.

Elle.

Nu prinţesa Amara, nu fata de la convenţie care mi-a spart nasul (încă dau vina pe ea, nu mă contraziceţi), nu o străină în care nu pot avea încredere. Nu ştiu cum mi-am imaginat că o voi cunoaşte cu adevărat, fără mască sau costum, sau orice artificiu, nici măcar nu-mi amintesc cum credeam că arată. Cum mi-am închipuit-o. Cum am crezut că va fi.

Pentru că e singura Elle pe care mi-aş putea-o închipui vreodată. E singura posibilitate care ar fi putut exista vreodată. Nu voi spune că e perfectă sau că e cea mai frumoasă fată pe care am văzut-o vreodată, dar în clipa în care mă priveşte în ochi, e tot ce are universul mai bun de

oferit. E o persoană cu care mi-ar plăcea la nebunie să stau o viaţă întreagă pe puntea de observaţie a lui Prospero.
înghite în sec, ţinându-şi buzele strânse. Iarba umedă începe să-mi umezească blugii şi-l aud clar pe Lonny spunând „Nu vă apropiaţi, vă rog" în spatele meu, dar nu vreau să mă ridic. Aş vrea să nu se mai termine niciodată acest moment. Aştept, întrebându-mă dacă ar putea să mă ierte vreodată. Pe mine, Carmindor; pe mine, actorul; pe mine, omul: o combinaţie între Darien Freeman şi Carmindor.
în cele din urmă, îmi vorbeşte, aşa de încet, că aproape că nu o aud, deşi nici nu e nevoie, căci îi citesc pe buze. îmi zice ceva ce nu am crezut niciodată că o voi auzi spunându-mi:

- Am auzit că puntea de observaţie e frumoasă în perioada asta a anului, Carmindor

.ELLE

O clipă nu-mi spune nimic, dar apoi râde. Duios şi profund, ca o prăjitură pufoasă îmbrăcată într-un mousse cremos. în cele din urmă, îmi răspunde, aşa cum am sperat că o va face, aşa cum mi-am dorit, iar inima îmi pluteşte tot mai în sus, până în spaţiu:
- Doar în partea de sud a Metronului.
Nu arată ca Darien Freeman. Arată ca orice băiat brunet, cu părul cârlionţat care poartă un tricou cu Starfield puţin cam strâmt, blugi decoloraţi şi tenişi Vans. Arată ca o persoană care ar putea, dacă îi dai o uniformă de culoarea potrivită, să-l interpreteze pe Carmindor sau cu care te-ai putea întâlni la mall.
Pe bărbie are o cicatrice, pe care Carmindor nu o are, şi o vânătaie mov pe obraji, care... A, da. Probabil că asta-i din vina mea. Se freacă la ochi cu dosul palmei, de parcă ar avea ceva în el. Poate lacrimi. Of, pe toţi nocşii, plânge?

- Am crezut că mă vei urî, zice el ridicându-se. Nu am scris eu ultimul mesaj... E o poveste lungă, dar nu l-am scris eu. Dar nici nu am zis nimic. Mi-a fost teamă. Am crezut că, dacă ţi-aş spune cine sunt, m-ai urî.
- Of, prostănacule! îl strâng în braţe. Mă îmbrăţişează la rândul lui şi îşi cufundă faţa în părul meu. Nu mai plânge, mă faci şi pe mine să plâng.
- Nu plâng, zice el gâtuit, şi e limpede că plânge. Dar să ştii că nu voi arăta mereu la fel de bine. Deci, dacă îţi plac doar pătrăţelele...
îl apăs pe abdomen.
- Ştim amândoi că e photoshopat.
- Cum îndrăzneşti? Vreau doar să spun că nu voi arăta mereu la fel de bine ca acum.

- Apoi, e bine atunci că nu m-am îndrăgostit de cum arăţi.

Ezită.

- Deci mă poţi ierta? Pentru că te-am minţit? Pentru că...
îi pun degetul pe buze. E o întrebare bună. La care încă nu ştiu să răspund, dar îmi amintesc de valsul nostru şi cum mi-a luat apărarea, şi mă gândesc...

- Cred că aş putea să te iert, dacă...

- Dacă?

- Dacă mi-ai spune din nou ah'blena.
Mă ia de mână şi se apropie de mine, atât de aproape, încât îmi tremură picioarele. Miroase a Dovleacul Magic şi a deodorant proaspăt şi a scorţişoară, miros pe care aş vrea să mi-l întipăresc în minte. Aş vrea să rămână pe hainele mele. Aş vrea să-mi scriu cu fierul încins pe inimă felul în care mă

priveşte: de parcă aş fi ultima stea rămasă pe cer în zori şi prima care apare în amurg. E înalt, dar nu aşa de înalt, încât să-i văd creierul prin nas. Şi e nesigur, şi curajos, şi confuz, şi atât de... Darien.
Cel adevărat.
- Ah'... începe el, pronunţând răspicat fiecare silabă, ducându-şi mâna la bărbia mea, blen..., ridicându-mi capul, apropiindu-se lent de mine, ca o supernovă pe punctul de a se ciocni de alta, a.
Şi cumva, în acest univers imposibil, buzele lui le întâlnesc pe ale mele.
- Am filmat, zice James undeva în spatele meu. Şi... l-am postat!
- „Postat"? repetă Chloe, aproape ţipând. Nu... Scoate-1! Scoate-l chiar acum!
- Mă scuzaţi, domnişoară? Un tip uriaş şi solid îmbrăcat în costum, probabil bodyguardul lui Darien, îşi pune mâna uriaşă pe umărul ei. Va trebui să vă calmaţi.
Vede că mă uit la ei şi îmi face subtil semn că totul e în regulă. Darien se îndepărtează încet de mine, zâmbind. Nu ne putem opri din zâmbit, nu ne putem lua privirea unul de la celălalt îndeajuns de mult timp încât să conteze. întreaga lume ar putea să cadă pradă nocşilor, şi noi nici nu ne-am da seama.
- Mi-am dorit să fac asta de când mi-ai spus ah'blen.
- Mă bucur că ştii ce înseamnă, îi răspund eu ironică, amintindu-mi de Hello, America. Dar dacă aş fi fost cheală? Nici măcar nu ştiai cum arăt.

- L-am distribuit şi eu, spune Cal, uitându-se la telefonul ei.

Sage se uită peste umăr şi dă din cap.

- Mişto. Twitter, Tumblr... Vreţi să-i punem hashtag? -Gata!
- Opriţi-vă! Nu e amuzant! strigă Chloe. Sunteţi groaznici! Nu pot să cred că îmi distrugeţi momentul! Cu toţii!

Darien chicoteşte.

- Tu scrii pe Rebelgunner. Asta-i şi mai rău. Strâmb din nas.

- Serios?

- O, da. Eşti duşmanul.

- Doar ca să te ţin în priză.

Se preface că icneşte.

- Nu aş vrea să pun în pericol integritatea unui critic!

Zâmbesc larg, cu gura lipită de-a lui.

- Atunci ai face bine să mă săruţi din nou. Vreau să fiu sigură că înţeleg bine partea asta pentru următoarea postare.

- Ei bine, asta pot să fac, prinţesă.

Şi mă sărută din nou. Nu e genul de sărut care pune capăt unui univers de posibilităţi. Ci dimpotrivă.

E genul de sărut care le creează

.ELLE

OPT LUNI MAI TÂRZIU

Mă uit pe geamul de la maşină.

- Sunt nişte monştri, mormăi eu în barbă, uitându-mă la fani. Mi-am imaginat cum voi coborî din maşină pe covorul roşu cu multă uşurinţă, dar nici vorbă de aşa ceva cu o asemenea mulţime, darămite în rochia asta. N-am reuşit să mă dau jos din Dovleacul Magic la balul de absolvire, iar acum ar trebui să cobor cu nonşalanţă dintr-un SUV negru? Ha.

Sage şi Cal privesc şi ele pe geamurile lor, ţinându-se de mână. Cred că se ţin de mână din ziua aceea de la club. Şi cred că nu îşi vor da drumul prea curând. Ba chiar vor merge la facultate în acelaşi oraş. Ce-i drept, New Yorkul e uriaş şi

sunt o mulţime de facultăţi acolo, dar măcar vor fi în acelaşi oraş. Sage a făcut vestimentaţia pe care o poartă la premiera din seara asta: un costum cu pantaloni, cu un imprimeu discret ca nişte aripi stelare pentru ea, iar pentru Cal o rochie mulată mov-închis, care se învolbureaza înjurul ei, ca o Nebuloasă Neagră.
- Nu am văzut niciodată atât de mulţi oameni... Ah, câine! se încruntă Sage, îmbrâncindu-l pe şoricarul maro de pe piciorul ei. Pantalonii ăştia sunt calitatea-ntâi! Data viitoare când mai sari pe mine, te jupoi şi te fac pălărie!

Franky Tanky dă din coadă şi latră. îl iau în braţe şi-l mângâi

sub bărbie.

- Ş̧ş̧t, mătuşica Sage nu a vorbit serios.

- Ba pe naiba!
- Nu te-ai asorta cu garderoba ei, îi spun eu încet lui Frankenator la ureche. Nu vei fi niciodată pălărie.
Latră din nou, fericit, cu limba atârnându-i din gură, iar Sage zâmbeşte încruntată. în ciuda atitudinii ei băţoase, s-a ataşat foarte tare de Frank.
După convenţie, Catherine a fost în continuare... Ei bine, a fost în continuare Catherine. Nu mi-a cerut niciodată scuze pentru ce mi-a spus, dar nici nu m- am aşteptat s-o facă. Am început doar să o tratez şi eu cu aceeaşi măsură de amabilitate pe care mi-a arătat-o ea. Adică zero.
Aşa că, în seara în care am împlinit optsprezece ani, în septembrie, mi-am făcut bagajele, am urcat în Dovleacul Magic, care mă aştepta pe alee (cu siguranţă înfuriindu-i pe toţi vecinii) şi am plecat. Nu am lăsat nici măcar un bileţel. în perioada rămasă din ultimul an de liceu am locuit cu Sage şi mama ei. Noaptea mi se făcea dor de casa mea. De felul în

care scârţâia şi gemea. Mi se făcea dor de infiltraţiile din timpul ploilor. Dar mi-am dat seama că, atunci când închideam ochii, eram tot acasă. îmi vedeam în continuare părinţii valsând prin sufragerie. Simţeam în continuare mirosul de ars din cuptor de la friptura tatei. îmi aminteam în continuare cum îl urmăream şi îi citeam fanficurile pe care le scria. Erau încă toate acolo, ascunse în mine. Poate că a fost casa părinţilor mei, dar mama şi tata nu făceau parte din casă, ci din mine, şi aveam să-i port cu mine pretutindeni.
Maşina înaintează lent în coloană. Sunt atât de mulţi oameni acolo, fluturând afişe şi strigându-l pe Darien. Pe unele scrie ÎL IUBESC PE DARIEN, cu inimioară în loc de „iubesc", pe altele, VREAU SĂ MĂNÂNC CEREALE WABBA-WABBA CU TINE. îmi aminteşte de mulţimea de fani pe care am văzut-o prima dată la Hello, America.

îl ridic pe Franco, ca să-i vadă şi el pe toţi oamenii ăia nebuni.

- Deci iubitul tău te va aştepta pe covor? întreabă Sage. Ridic

din umeri.

- Cred că da.

- Crezi că da?
- Păi, am fost cam ocupată în ultima vreme, mai ştii? zic în timp ce îl aşez pe Franco la loc şi-l scarpin după urechi. Cu mutarea în cealaltă parte a ţării? Ca să nu mai vorbim despre acomodarea de la facultate. Şi Darien a fost
extrem de ocupat cu promovarea. Aşa că, în mare, am vorbit cu managerul lui, Gail.
Relaţiile la distanţă sunt grele. Am descoperit asta imediat. Filmuleţul a fost vizualizat de enorm de multe ori, dar ne-am întors curând la realitate şi Darien a trebuit să revină la

postproducţie, promovare şi următorul sezon din Seaside Cove. Uneori îl vedeam cu alte fete în reviste, dar ştiam că sunt doar amici, aşa că mi-am suprimat latura geloasă. Am încercat să nu mă gândesc prea mult la asta. Ultimul an de liceu a fost oricum foarte ocupat, cu examene şi pregătirea pentru facultate, şi înscrieri, şi burse. în plus, stăteam cu Sage şi cu Cal, ba chiar am mers la vreo două petreceri. Bineînţeles, fără să fim membri ai clubului privat.
Aşa că a fost în regulă că Darien şi-a văzut de viaţa lui, iar eu, de-a mea. Nu am uitat însă niciodată să ne spunem „noapte bună". Nici măcar o dată.
Dar acum, că ne vom afla în aceeaşi zonă, ba chiar în acelaşi oraş, sunt emoţionată. Emoţionată pentru că este o persoană foarte importantă. Emoţionată pentru că nu ştiu dacă vreau să fac parte din acest circ. Emoţionată pentru că am toată viaţa înainte, iar asta e doar o mică parte din ea. O parte importantă, dar mică.
Nu ştiu dacă pot să continui mersul ăsta pe sârmă. în toamnă voi merge la UCLA[31], la secţia de filmologie, pentru că se pare că blogul meu i-a atras atenţia unui profesor de filmologie căruia i-au plăcut criticile la adresa Starfield îndeajuns de mult încât să mă susţină în ciuda notelor mele mediocre. Lumea mea e pe cale să se deschidă şi să înflorească. Oare chiar îmi doresc şi un iubit celebru pe deasupra?
Dau agitată din picioare în timp ce maşina noastră ajunge la destinaţie. Bliţurile par nişte lumini intermitente dintr-o casă bântuită. Mă holbez la covorul roşu ca la un hol mult prea lung. înghit în sec.

în cele din urmă, maşina se opreşte.

- OK, domnişoarelor, ne zice şoferul, am ajuns.

Sage şi Cal mă privesc cu nerăbdare.

- Deci, o întrebare, zice Sage. Asta înseamnă că nu ne mai putem plânge de cât de prost joacă?
- Am zis eu vreodată că joacă prost? Sage ridică din sprânceană, şi zâmbetul îmi piere. Să nu te-aud, ai înţeles? îi spun eu, ridicând un deget ameninţător.
- Buzele îmi sunt pecetluite, zice ea, rânjind. După tine, Geekerella.
Oftez... Un singur articol pe BuzzFeed şi se pare că te-ai ales cu o poreclă pe viaţă... Apuc mânerul cu mâna liberă. Inspir, expir. Lumea mă priveşte. Chiar şi Catherine, şi Chloe, undeva, pe ecranul televizorului lor uriaş. Sau poate că stau în noul lor apartament din Mount Pleasant, într-o sufragerie imaculată, căutând pe altcineva pe care să-l facă să sufere.
„Hai că poţi, Elle", îmi spun în sinea mea. „Te-ai dus la un bal cosplay singură. Un covor roşu e o nimica toată."
încerc să mă port ca prinţesa Amara din mine, aşa că deschid uşa în faţa potopului de bliţuri. Cobor din maşină, împiedicându-mă doar uşor de bordură, şi-l apuc strâns pe Franco, ţinându-l pe lângă corp, ca pe o minge de fotbal, imaginându-mi că uşa cinematografului este poarta. Trebuie doar să ajung acolo.
îmi întind buzele, sperând să aducă a zâmbet, şi înaintez pe covorul roşu. Slavă Domnului că am hotărât să-mi iau bocancii în loc de pantofii ăia cu tocuri de opt centimetri, cum a sugerat Sage. Aş fi picat în nas.
- Cum te cheamă, frumoaso? întreabă un paparazzo.
- Ai venit cu cineva? întreabă altul.
- O, uite, acolo! Cred că e câştigătoarea concursului! adaugă cineva, arătând spre o negresă înaltă care înaintează pe covorul roşu, fata care a câştigat, cu mult timp în urmă, la ExcelsiCon, şi îşi iau toţi zborul spre ea, ca moliile spre o flacără.
închid ochii şi trag adânc aer în piept. Ce mai povară, Batman! Cum o putea Darien să facă asta non-stop?!

îl ţin pe Franco puţin mai strâns lângă mine.
- Ce ţi-e şi cu vedetele astea, nu-i aşa, prietene? îi şoptesc eu. Haide, poate reuşesc să-ţi iau un hotdog de la standul cu gustări... Dacă or avea aşa ceva.
în spatele meu, Cal icneşte şi o apucă pe Sage de braţ.
- Doamne, e Jessica Stone!
Arată spre capătul covorului roşu spre o fată frumoasă, cu părul negru, care semnează pe afişul Starfield al unui fan.
- Doamne, o iubesc! Dar nu la fel de mult ca pe tine.
- Ah, nu, ar fi în regulă şi dacă ai iubi-o mai mult, îi răspunde Sage. Poate am reuşi să o împărţim Hei, Elle, ăla care e cu ea o fi Darien?
Mi se pune un nod în gât. Chiar e Darien. A venit la ceremonia mea de absolvire acum câteva săptămâni; întrecere, cu ochelari de soare. Dar acum, că îl văd pe covorul roşu, mi se pare că nu l-am mai văzut de ani de zile. Pare aşa de diferit în habitatul lui natural, relaxat şi magnetic, ţinându-şi braţul înjurul Jessicăi, în timp ce vorbeşte afectuos cu un reporter. Toţi cei din jurul lui îl sorb din priviri, dorindu-şi mai mult. Şi o clipă mă simt nespus de neînsemnată.
- Ar trebui să mergem la el, îmi zice Sage, dar o prind înainte să apuce să se ducă.

Mă priveşte ciudat.

- De ce nu?

- Doar nu... E ocupat. E în regulă. O să mă duc la el mai

târziu.

- Dar e chiar acolo acum, insistă ea, încruntându-se.
- Dacă nu vrea să meargă, nu e obligatoriu, spune Cal. Adică, chiar pare ocupat.

- Prea ocupat pentru... O întrerup.

- Şşşt! Nu suntem, nu oficial. Nu pentru presă. Sage se uită

urât la mine, dar e distrasă rapid.

- Ooo, ăla-i Calvin nu ştiu cum?

O apucă de braţ pe Cal şi o trage după ea pe covorul roşu.

înghit în sec, căci mi s-a pus un nod în gât, şi mă uit înjos la

Franco.

- Ce să zic, măcar te am pe tine ca partener în seara asta, nu-i

aşa, Frankie?

- Deja mă înlocuieşti? mă întreabă o voce caldă peste

zgomotul mulţimii, îmi ridic privirea.
Darien, aflat la mică distanţă de mine, îşi bagă mâinile în buzunare. Costumul îi vine ca turnat. Nu mai e la fel de bine făcut ca vara trecută şi are părul puţin mai lung pentru noul sezon din Seaside. Ridică din sprânceana-i măslinie. E enervant cât de bine îi iese.

îmi simt vârfurile urechilor arzând.

- Păi, e un actor mai bun ca unii.

- Auci!

- Şi ne asortăm perfect, adaug eu, aranjându-mi rochia cu

mâna liberă.

I-am zis lui Sage să-mi facă o rochie exact aceeaşi culoare ca haina de Carmindor a lui Darien. Am un şir de nasturi de alamă pe corset şi sclipici la tivul de jos, de parcă aş fi trecut printr-o băltoacă de aur. Franco e îmbrăcat cu o vestă albastră asortată, care aproape că nu-l cuprinde peste burtă.
Darien zâmbeşte uşor.

- Ştii că e nuanţa greşită de albastru, îmi ridic capul şi-l

privesc în ochi.

- Nu ştiu ce să zic; am auzit că, în noul film, lui Carmindor îi stă destul de bine cu ea.
Zâmbeşte. Larg, nestânjenit, fără secrete.
- Arăţi superb.
îi zâmbesc la rândul meu. De ce sunt atât de agitată să vorbesc cu el aici? De parcă aş merge pe sârmă, temându-mă să nu cad.
- Tu arăţi... Ştii cum arăţi. Nu trebuie să-ţi umflu eu egoul răsfăţat. Arăţi îngrozitor. Aşa arăţi. De parcă te-ai fi culcat la două.

- De fapt, era patru jumate, şi ştii că dai din nas când minţi,

da? îşi duce mâna la nas şi se apropie încet de mine.

Strâmb din nas şi îmi întorc privirea.

- Şi la mine era tot cam patru jumate. Umerii i se lasă puţin.

- îmi pare rău că ţi-am scris aşa de târziu azi-noapte.

- E OK! Serios. Ştiu că ai fost ocupat să salvezi galaxia... Arăt spre Jessica. înţelege unde bat şi mă priveşte calm. Ştiu că lucrurile o vor lua razna pentru tine o vreme...

- Exact, mă întrerupe el, de-asta voiam să te întreb... Un

reporter îl strigă pe nume.

- Cine-i fata? întreabă reporterul.
- Sunteţi împreună?
- De unde e, Darien?
- E fata de vara trecută?

Intervine altul şi apoi încă unul... Sau poate că un paparazzo... Seamănă toţi între ei. Până şi blogurile sunt considerate presă aici. Toate lucrurile sunt considerate presă. Chiar şi postările de pe Twitter, Instagram, Tumblr şi Snapchat încărcate cu viteza luminii. Cu cât retezăm din start orice zvon posibil, cu atât mai bine.

- Suntem doar prie... zic eu, dar Darien se apropie de mine şi îşi scoate mâinile din buzunare.

Mă apucă de mâna liberă şi îşi întrepătrunde degetele cu ale mele. Nu mai pot rosti o vorbă.

îşi coboară capul spre mine şi îşi lipeşte buzele de urechea mea.

- Repede, când nocşii au invadat al Unsprezecelea District în episodul treizeci şi patru, ce au făcut Carmindor şi prinţesa Amara?

Mă încrunt.

- Şi-au... unit forţele? Dă din cap serios.
- Elle, vrei să-ţi uneşti forţele cu mine? în seara asta îi putem înfrânge pe nocşi.

Mă holbez la el fără cuvinte. Camerele continuă să facă fotografii cu bliţ. Franco latră, dând din coadă ca o moară de vânt.
-Elle?
Oare vreau? Oare chiar vreau? încerc să-mi închipui opusul: un univers fără Darien. Un univers fără mesajele lui de „noapte bună" şi fără tachinările lui,
fără zâmbetele acelea secrete pe care le păstrează doar pentru mine, alea din colţul gurii şi tandre... Şi îmi dau dintr-odată seama că nu-mi place deloc universul acela. N-ar fi nici pe departe la fel de imposibil.
Şi la ce bun acest univers dacă nu e imposibil?
- Dar cum rămâne... cum rămâne cu promovarea? mă străduiesc eu să-mi găsesc cuvintele. Şi cu marketingul? Cu alianţele care trebuie încheiate şi cu tatonatul terenului şi... îmi duce mâna la buze şi o sărută.
- Te vreau pe tine, ah'blena. Vreau să încerc treaba asta cu tine, orice ar însemna ea. Vreau să fii copilotul meu. Şi vreau să te întreb înainte de film, în caz că n-o să-ţi placă.
Normal că se teme de asta. Normal că e atât de prostănac. îmi lipesc fruntea de-a lui, paparazzii făcând atât de multe fotografii, încât mă orbesc, ca nişte stele.
- Dacă dai chix cu Carmindor, îi zic eu zâmbind, ca să pară că ne şoptim nişte nimicuri dulci, nu critici, te voi trece personal prin foc şi sabie pe blog.
între noi, Franco scoate limba, uitându-se când la mine, când la Darien, nerăbdător.
- V)rbeşti serios, ah'blena?
- Promit-jur, ah'blen.
Se apleacă spre mine, în ciuda mulţimilor, a camerelor, a faptului că Franco îşi bagă botul în buzunarul de la costumul lui, unde probabil că are ceva bun, şi mă sărută. înjurul nostru, bliţurile se aprind ca propulsoarele extraordinarei

Prospero, iar inima mea îşi ia zborul spre cele mai îndepărtate colţuri ale acestui univers imposibil.

University of California, Los Angeles (n.red.

)STARFIELD APRINDE STELELE
de Danielle Wittimer
PUBLICAT INIŢIAL PE REBELGUNNER.COM

Când ai de-a face cu o moştenire extraordinară şi grea totodată ca Starfield, aşteptările sunt mari. Au trecut zeci de ani de la prima difuzare a serialului, dar Starfield se menţine încă pe poziţie lângă uriaşi ca Star Trek şi Războiul stelelor şi se ia la trântă cu Firefly şi Battlestar Galactica. Chiar dacă n-a avut la fel de mulţi, fanii au fost înflăcăraţi. Noi, stargunnerii, am ştiut că îl vom urma pe Carmindor oriunde... chiar şi în Nebuloasa Neagră.

Şi, când am mers la film, am crezut că într-acolo ne va şi purta - spre necunoscut. Nostalgia nu poate concura cu tehnicile ultramoderne de captare a luminii şi cu unghiurile de filmare artistic de tremurate. Mă pregătesc să fiu dezamăgită, îmi diminuez aşteptările, ştiind că al meu Carmindor nu va apărea niciodată pe ecran. Şi, chiar dacă nu m-am înşelat, tot am fost surprinsă.

Filmul începe cu un atac asupra navei Federaţiei, Prospero, al unor forţe inamice necunoscute. Şi toată lumea care a văzut serialul ştie ce urmează. Vă veţi pregăti sufleteşte şi vă veţi face cruce... şi Nebuloasa Neagră se va deschide şi vă va trage în ea.

Pentru spectatori, şi mai ales pentru fani, este un moment destul de agitat: soarta universului însuşi e în balanţă. Şi apoi el păşeşte pe punte: Carmindor, prinţul Federaţiei, cu cizme negre lustruite, cu semnul Federaţiei pe ele, înveşmântat într-o uniformă cu o nuanţă de albastru mai închisă decât cea originală. Dar, dincolo de aparenţe, Darien Freeman îl

interpretează puţin diferit pe Carmindor. Puţin mai nesigur, puţin mai îndoit de sine când vine vorba de propria judecată. E singurul lucru care îmi lipseşte de la personajul original: acea încredere deplină în sine.
Dar Darien Freeman îi conferă prinţului Federaţiei o profunzime pe care David Singh nu o explorează: o latură imperfectă şi profund umană a unui personaj pe care îl cunoaştem şi îl iubim cu toţii. Carmindorul interpretat de Freeman e mai tânăr, mai nesăbuit şi mai puţin eroic şi sigur pe sine, dar e
tot Carmindor, mereu gânditor, mereu străduindu-se să fie mai bun decât era cu câteva momente în urmă.
Poate că ar fi loc de mai bine, dar de-asta m-am şi îndrăgostit de acest personaj, datorită idealismului lui, a credinţei sale că poţi fi mai mare decât eşti de fapt. Şi întrucât îi are alături pe Jessica Stone, care interpretează o prinţesă Amara stăpână pe sine şi cu limba ascuţită, şi pe Calvin Rolfe, în rolul unui Eucinedes care se ţine de glume, căpitanul conduce o navă destul de distractivă.
Filmul nu este perfect. Dialogul cu rol de recapitulare devine cam rigid pe alocuri (mai ales pentru stargunnerii care ştiu povestea), iar unii spectatori s- ar putea să fie nemulţumiţi de sfârşit, care ne lasă în suspans. Dar, cu toate defectele lui, acest remake reuşeşte să surprindă esenţa serialului TV de care s-a îndrăgostit o lume întreagă: atunci când crezi în tine însuţi şi ai câţiva prieteni buni, poţi face orice. Poţi fi orice. Aşa că...
Priveşte stelele! Ţinteşte-le! Aprinde-le!

Starfield va apărea în cinematografele din toată ţara

weekendul acesta. Continuarea este programată pentru vara viitoare

.Mulţumiri

Această carte a fost un dar ciudat pentru mine însămi şi, ca admiratoare, trebuie să le mulţumesc unui catralion de oameni, mai ales agentei mele, care mi-a trimis acest dar în inbox, dar şi redactorului meu, care mi-a zis să-mi fac de cap. Şi cel mai mult?

Povestea aceasta n-ar fi fost posibilă fără comunităţile de fani. Şi n-aş fi pus niciodată mâna pe condei dacă n-ar fi existat fanficurile. A fost comunitatea în care am crescut, printre recenzii înflăcărate şi polemici nesfârşite despre cine ar trebuie să rămână cu cine, OTP-uri[32] şi UA-uri şi canoane individuale[33] şi songficuri[34] şi omagii stângace aduse seriei My Immortal[35]. în liceu, când eram tristă sau mă simţeam neputincioasă, comentariile şi recenzenţii, şi prietenii pe care i-am cunoscut în comunităţile de fani m-au ajutat să-mi dau seama că nu eram niciodată atât de singură pe cât credeam eu.

Şi da, poate că nu există magie în lumea aceasta, dar există puterea fanilor: puterea celor pasionaţi care, atunci când lucrează împreună, pot face filme din seriale SF anulate, cu un singur sezon, pot învia oraşe ficţionale ca Stars Hollow şi pot crea musicaluri extraordinare pentru fani, care vor dăinui mult mai mult ca omoloaga lor încuiată - iar acest tip de magie nu va dispărea niciodată.

Aşa că vreau să-ţi mulţumesc. Ţie, cititorule. Ţie, care faci cosplay şi scrii fanficuri, şi desenezi fanart[36], şi administrezi un forum, şi colecţionezi figurine Funko, şi care sigur ai coperte tari pentru toate seriile tale preferate de cărţi în ediţii cartonate şi rame pentru posterele cu autograf. Ţie, care mergi înainte cu îndrăzneală. Nu renunţa niciodată la visurile tale şi nu lăsa niciodată pe nimeni să-ţi spună că dragostea ta

este neimportantă sau inutilă, sau o pierdere de vreme. Pentru că, dacă iubeşti ceva, dacă un anumit OTP, sau un anumit joc de cărţi pentru copii, sau versiunea prescurtată a unei serii, sau o carte pentru adolescenţi, sau un serial de animaţie te face fericit, atunci
nu e niciodată o pierdere de vreme. Pentru că, la urma urmei, suntem cu toţii doar nişte ciudaţi faţă în faţă cu alţi ciudaţi, întrebându-i care e numele lor de utilizator.
Deci, aşa cum spunea Carmindor mereu: Priveşte stelele! Ţinteşte-le! Aprinde-le!
în engleza, one true pairing - relaţie pe care un anumit fan o preferă faţă de toate celelalte (ntr.)
în engleza, headcanons - elemente şi interpretări ale unui univers ficţional acceptate de către un fan în sine, dar nu neapărat sprijinite de canonul oficial (ntr.)
Poveşti scrise de fani pornind de la cântece (ntr.)
Fan fiction inspirat de Harry Potter, publicat on-line în perioada 2006- 2007. Povestea o are în centru pe Ebony, o adolescentă vampir, şi relaţiile sale cu personajele din Harry Potter (n.red.)
Lucrări de artă realizate de fanii unei opere de ficţiune şi care se bazează pe un personaj sau pe un alt element din lucrarea respectivă (ntr.)